

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVEL

Some of us are
adults with jobs
and need sleep.
Be more considerate
and turn down your
music.

MEET
ME
HALFWAY

LILIAN T. JAMES

MEET ME HALFWAY

LILIAN T. JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİMLE TANIŞ HALFVAY

LILIAN T. JAMES

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz İsimsiz](#)

[İsimsiz Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Sonsöz](#)

[Bölüm Onsekiz 1/2](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Lilian T. James tarafından da yazılmıştır.](#)

Kristal Sayfalar Yayıncılık, Aleron Books LLC'nin bir baskısıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2022 Lilian T. James

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İlk baskı 2022

Kapak Tasarımı : Isabel Beeson

Editör : Allusion Publishing

Kat Planı Eskizleri : Elizabeth Garber

Bölüm Başlığı Tasarımları : Etheric Tales & Edits

ISBN-13: 978-1-7378899-2-2

Kanatları kırılan ama her seferinde bir tüyle yeni kanatlar yapmayı başaran insanlara.

Yazarın Notu

CİNSEL İÇERİKLİDİR, KONULAR BÖYLE
OLARAK ZİHİNSEL VE
önceki eş tacizi, takip, alkolizm, cinsel taciz ve saldırıdan duygusal iyileşme.

Önsöz

Bu hikâyenin benim için ne anlama geldiğini kelimelere dökmek çok zor. Dürüst olmak gerekirse, bu hikayeyi kelimelere dökmek zordu, nokta.

Madison'ın hikayesi tamamen kurgusaldır, ancak bekar ebeveyn olan, genç yaşta çocuk sahibi olan ve/veya taciz içeren bir ilişkiden sonra kendini yeniden keşfeden pek çok kadın için gerçektir.

Hayatım boyunca hevesli bir aşk romanı okuyucusu oldum. Çocukken bile, filmlerdeki ve dizilerdeki kurgusal karakterlerin "sonsuza dek mutlu" olmalarına yatırım yaptım ve aşık oldum.

Ancak oğlum olduktan sonra aşk romanlarında ebeveynlik konusunun eksikliğini fark etmeye başladım. Pek çok yazarın bu konudan kaçınması şaşırtıcı değil çünkü okuyucuların büyük bir kısmı aşk romanlarında çocukların sadece sonsözde yer almasını ya da hiç yer almamasını tercih ediyor.

Ama 16 yaşında hamile olduğumu öğrendiğimden beri anneyim ve okuduğum kitaplarda bunun yansımaları görmek istedim. Genç anneler istedim. Bekar anneler istedim. Ana karakterle *ilişki kurmak* istedim.

Adil olmak gerekirse, bu tür kitaplar var, sadece bulması daha zor ve genellikle anneliği hayatı değiştiren bir mücadele olarak değil, kadının bir özelliği olarak tasvir ediyorlar. Ana karakterlerin evleri var ama sadece bir işleri var ve faturalar konusunda asla endişelenmiyorlar. Ayrıca genellikle üniversite diplomaları vardır, ancak karakterin tek başına bir ebeveyn olarak bunu *nasıl* başardığına dair hiçbir açıklama yoktur. Tüm bunların mümkün olmadığını söyleyemiyorum; mümkün. Sadece benim için doğru değildi.

Meet Me Halfway'de Madison haftanın yedi günü çalışıyor ve üç işi dengede tutuyor, çünkü iki yakamı bir araya getirmek için bunu yapmak zorundaydım. Madison

Diploma almak için gece dersleri alıyor ve uykusuz kalıyorum çünkü yapmam gereken buydu. Haftada 60 saatten fazla çalıştığım için üniversiteyi başka türlü okumaya vaktim yoktu. Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Bu, genç ve bekar anneler için -özellikle de eşi olmayanlar için- acımasız bir gerçektir. Çoğu için hayatları cılalı, güzel ve mükemmel olmaktan uzak değildir.

Kurgusal hikayeler sadece kurgudur. Gerçekçi olmak zorunda değiller ve çoğu zaman da değiller. Kanatlı büyülü adamları ben de bir sonraki fantezi okuru kadar seviyorum, ancak temsil de önemli. *Görüldüğümü* hissetmek ve bir ana karaktere *bağlanmak* istedim ve bir gün bunu kendim yazmaktan daha fazlasını yapabileceğimi fark ettim.

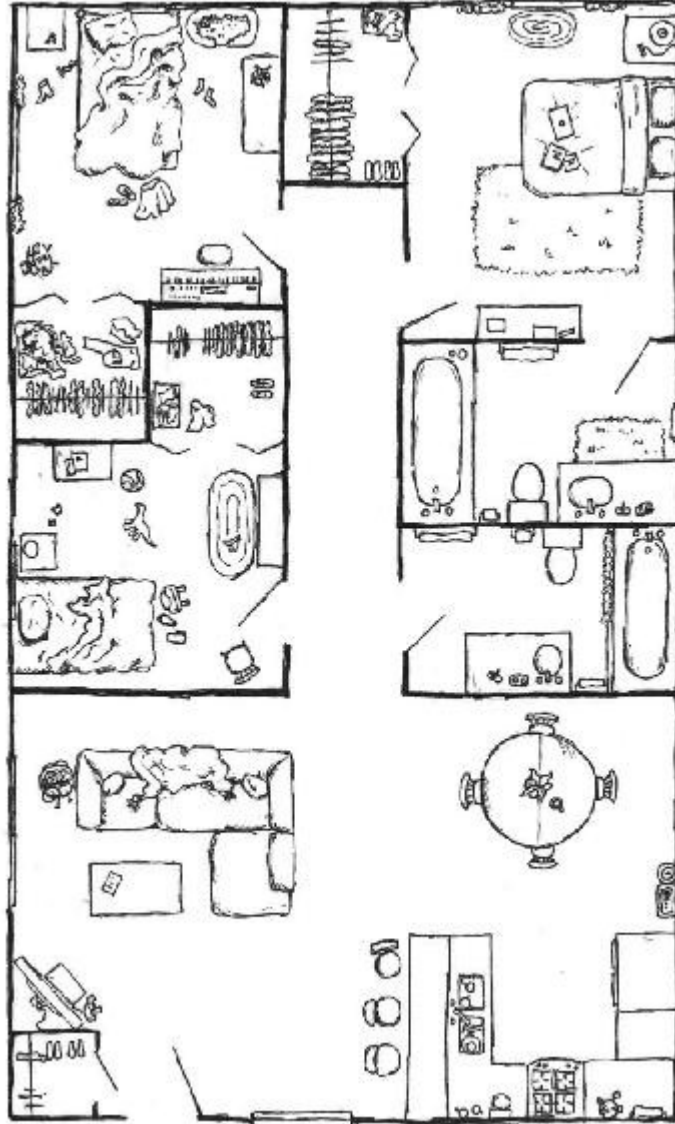
Evli olun ya da olmayın, çocuğunuz olsun ya da olmasın, Madison'ın hikayesini herkes okuyabilir ve keyif alabilir. Ama onunla bağ kuranlar için:

Bu kitabı senin için

yazdım. Bu kitabı kendim

için yazdım.

Ve bunu bizden sonra gelen her genç anne için yazdım.

Madison

 Resim

Garrett

Birinci Bölüm

ELİMİ YÜZÜNE KOYDUM VE AŞAĞI YUKARI SALLAYARAK YÜZÜNÜ KAPATMAYA ÇALIŞTIM.

son saniyede kaza yapmasına neden olacak bir girişimde bulundu.

"Yapamazsın! Sana izin vermeyeceğim!" Çığlık attım ama o kolumun altına girdi, yolda kalmaya kararlıydı. Elimi geri çektim ve kucağımdaki nesneyi iki elimle sıktım.

"Hayır!" diye bağırdı, "Dur!"

Onu görmezden geldim, tutuşumu sıkılaştırdım ve sanki hareketlerim onun ölümüne yardımcı olabileceğim gibi vücudumu ileri geri sallayarak odaklandım.

"Beni her zaman yenemeyeceksin, acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Cesedinin üzerinde dans edeceğim!" Çok yaklaşmışım. Çok yaklaşmışım. Sadece bir kez. Tek ihtiyacım olan *bir kez* zirveye çıkmaktı.

Kendimi iyi hissediyordum, kış tekmelemenin adrenalini yüksekti, tam arkamdan vurdu ve kontrolden çıkıp duvara çarpmama neden oldu.

Ve böylece, yine kaybeden ben oldum. Aynı sonuç, farklı gün.

"Lanet olsun, Jamie!" Bağırdım, kumandamı bıraktım ve ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Kırmızı bir kabuk mu? Gerçekten mi? Onu ne zamandır tutuyordun?"

Bitiş çizgisini geçti, manyakça gülüyordu, şeytani bir beynin derin, önsezili sesi. Ya da cılız, ergenlik öncesi sesinin alabildiği kadar yakındı.

"Yeteneklerimi amcamdan aldım. Beni asla yenemezsin." Kumandasını yere bıraktı, bana gülümsedi ve parmaklarını kırıyormuş gibi yaptı. Yapabilirdim

neredeysen teninden yayılan kendini beğenmişliğin kokusunu alıyordum. "Her neyse, dostum. Bir dahaki sefere ben seni yakalarım."

"Bunu her seferinde söylüyorsun." "Evet, ama sefer ciddiğim."

İkimiz de kıkırdadık, kabloları kumandalarımızın etrafına sardık ve onları yerde, televizyonumuzun yanında duran oyun sisteminin üzerine yerleştirdik.

Bu bizim ritüelimizdi. Her gece, evde olduğum geceler, üç tur yarış oynardık ve kim kaybederse oturma odasını temizlemek zorunda kalırdı. "Kim" her zaman beni kastedirdi. Madison Hartland olan adımlı yasal olarak Kaybeden Asla Kazanamaz olarak değiştirebilirdim. Çocuk çok acımasızdı.

"Pekala dostum, ne yapman gerektiğini biliyorsun, ben temizlenirken git yüzünü fırçala ve yıka."

Hemen ayağa kalktı ve kanepemizin hemen arkasındaki koridora doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Hiçbir şikâyetle bulunmaması ya da gözlerini devirmemesi annemin hislerini anında harekete geçirdi.

"Demek ki gerçekten banyoya girmen gerekiyor," diye bağırdım omzumun üzerinden, arkamı dönmeye bile zahmet etmeden.

"Ah, her zaman nasıl biliyorsun?"

"Gözlerim kafamın arkasında." Kıkırdadım, lavabo açılıp onu boğmadan önce kendi kendine homurdandığını duydum. Buna inanmıyordum ve yatağa girmeden önce nefesini koklayacağıma yüzde yüz emindim.

Sekiz yaşındayken bana hiç benzemiyordu. Kirli sarı, düz saçları ve okyanus mavisi gözleri benim koyu kahverengi, spiral buklelerim ve çikolata gözlerimin tam zıttıydı. Açıkçası, insanların benim onun bakıcısı olduğumu düşünmelerine şaşmamalı.

Ancak onun kişiliği benimkinin karbon kopyası olabilirdi. Bir tilki kadar sinsi ve bir boğa kadar inatçıydı. Çoğu gün saçımı başımı yolmak istememe neden oluyordu ve bunun için sadece kendimi suçluyordum. Tanrı biliyor ya, annem bunu çok komik buluyordu ve tam da hak ettiğim şeydi.

Ama ne kadar inatçı olsa da tatlı bir çocuktı. Yürüyüş yapmaktan ve keşfetmekten hoşlanırdı, ancak kaba ve yuvarlanan bir çocuk değildi. Okulda arkadaşlarıyla takılırken olduğu kadar evde benimle sebze yerken de mutluydu. Kendimi çok şanslı sayıyordum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek küçük oturma odamızda ilerledim ve yere saçtığımız yastıkları topladım. Öncesinde

Maç öncesi, son sakız paketi için ölümüne destansı bir mücadeleye girmiştik. O canını kurtarmış olabilir ama o savaşı ben kazandım.

İlkokulda mıydı? Evet. Boyu omzuma kadar geliyor muydu? Evet. Bu yüzden ona yumuşak davrandım mı? Hiç şansın yok. Evimizde tatlılar nadirdi. Riskleri biliyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında, suni ahşap sehparamızdaki kırıntıları fırçalamayı ve halıyı yeniden ayarlamayı henüz bitirmiştım.

"Çok hızlıydı. Yüzünü yıkadın mı?"

Dramatik göz devirmeyi yerleştirin. Bunu yaptığını anlamak için onu görmeme bile gerek yoktu. "Evet," dedi, bir yılan gibi ucunu uzatarak.

Gözlerimi kısarak yukarı baktım. Cildi nemli görünmüyordu ve yanaklarında en ufak bir pembe belirti bile yoktu. "Emin misin?"

Bir saniye daha bana baktıktan sonra tek kelime etmeden döndü ve banyoya doğru yürüdü.

Çocuklar.

Ayağa kalkmak için dizlerimi iterek topuklarımın üzerine oturdum. "Hadi, tuvalet zamanı," dedim yanımdaki üstü kapalı tümseğe. Hiçbir şey olmadı. Başımı sallayarak battaniyeyi, altına saklanmış siyah tüylü, sosis gibi bir köpeğin üzerinden kaldırdım. "Beni görmezden gelme."

Sosisli sandviç bana ters ters baktı ve konuşabilseydi bana siktirip gitmemi söyleyeceğine yemin edebilirdim. Davranışlarından altı değil de yetmiş yaşında olduğunu düşünebilirdiniz. Eğer işin içinde yemek yoksa, ilgilenmiyordu.

Kısa tüylü, minyatür bir dachshund'du ve onu satın aldığımızda ellerimden daha büyük olmayan bir yavruydu. O zamanlar onu alalı birkaç gün olduğunu hatırlıyordum ve hala bir isim bulamamıştım. Bu yüzden, dahi bir kadın gibi, iki yaşındaki çocuğumun ona isim vermesine karar verdim.

"En sevdiğin şey nedir?" "Halı!"

"Tamam, ikinci en sevdiğin şey nedir?" "Pantolon!"

Ve böylece Rugpants adını aldı. Gerçekten de dahi bir kadın. "Haydi Rugsy, dışarı, gidelim." diyerek onu dürttüm.

Bir çocuğun proje rampasındaki patates gibi koltuktan yuvarlandı ve kısa, güdük bacaklarını veranda kapısına doğru tırısra kaldırdı. Tam anlamıyla iki adım ötedeydi ama yine de yolda esnemek ve gerinmek için zaman buldu.

Kolu çekiştirerek, bana karşı savaşıırken kapıyı açabildiğim kadar açmaya zorladım. İçimi çektim ve zihnimde hiç bitmeyecek yapılacaklar listeme 'ev sahibini arayıp veranda kapısını tamir ettirmeyi' ekledim.

Rugpants bana baktı, bebek gözlerinde saf bir şımarıklık vardı. "Bana öyle bakma, daha fazla açılmaz. Sığabilirsin." Onu dışarı ittim, işi bittiğinde içeri girebilmesi için kapıyı aralık bıraktım.

Geriye doğru yürüyüp kanepeye uzandım, gözlerimi kapattım ve açıklıktan bana serenat yapan ağustos böceklerini dinledim ve sivrisineklerin tembelliğimden yararlanmaması için dua ettim.

Jamie her an elinde bir kitapla gelebilirdi ve ben bundan korkuyordum. Onunla kitap okumaktan hoşlanmadığım için değil, kitaplara olan ilgisini seviyordum ama okuma zamanı gece demekti ve gece de okul ödevi demekti. Onlardan ne kadar keyif almaya çalışsam da, akşamlar asla yeterince uzun olmuyordu.

Kendime bir dakika daha acıma izni verdim ve sonra oturdum, derin nefes aldım ve ellerimi birbirine vurdum. "Yatma vakti, hadi gidelim!"

Kapının gıcirtısı yankılanmadan ve o odasına dalmadan önce banyodaki bir şeyin hafif takırtısını duydum - sekiz yaşında bir çocuğun orada ne yaptığını bilmek bile istemiyordum.

"Burada mı okuyoruz yoksa orada mı?"

"Burada!" diye bağırdı.

Tabii ki öyleydik. Tembel serseri. Ellerimi kanepeye vurarak kıcımlı kaldırdım ve koridorda, banyonun tam karşısındaki ilk yatak odasına doğru yürüdüm.

Geçen hafta taşınmıştık ve Jamie kendi yatak odası ve banyosuna sahip olacağı için çok heyecanlıydı. Her zaman sahip olmayı hak ettiği bir şey için duyduğu heyecan karşısında gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum.

Yatağa onun yanına sürünerek girdim, ayak parmaklarımı bacaklarının altına sokup ısıttım ve bana tıslayıp tokat attığında gülmek için kendimi zor tuttum. İkiz yatağına sığmıyorduk ama o izin verdiği sürece sıkışmaya devam edecektim.

"Daha sonra ders için okumam gereken birkaç bölüm var, bu yüzden bu gece okumanın çoğunu yapmanın sakıncası var mı?"

Omuz silkti. "Elbette."

Yerleştim, başımı omzuna yasladım ve ejderhalar hakkında bir roman okumasını dinledim. şu anda devam eden bir serinin üçüncü kitabındaydık ve onları çok seviyordu.

Büyürken ne olursa olsun her gece ona kitap okumaya özen gösterdim. Nihayet kendi başına okuyabilecek yaşa geldiğinde, sırayla okumaya başladık ve bu, her günün açık ara en sevdiğim bölümüydü.

Sıra bana geldiğinde gözlerinin sarkmaya başladığını görebiliyordum ve gülümsedim. Çok büyümüştü ama bazen hâlâ küçük oğlumun altında saklanan bakışlarını yakalıyordum. "Burada bitirelim. Yarın okulun var ve benim de kendi okumalarıma başlamam gerekiyor."

"Testiniz var mı?"

"Neyse ki bu gece değıl, sadece biraz kitap okuyacağım." Kitabını komodinin üzerine bıraktım ve battaniyesini başına örterek ayağı kalktım.

"Ne hakkında?" diye sordu, onu hareket ettirme zahmetine bile girmeden.

"Bunlardan biri, oto yıkama çalışanlarının araçlardan bozuk para çalmasıyla ilgili araştırma sonuçlarına genel bir bakış. Geçerlilik ve güvenilirlikle ilgili sorunları belirten bir rapor yazmam gerekiyor."

Parmaklarının yavaşça dışarı çıkmasını ve battaniyeyi yüzünden aşağı sürüklemesini izledim. Burnu sımsıkı buruşmuştu. "Kulağı korkunç geliyor."

"Kesinlikle, hiç şüphesiz korkunç olacak." Güldüm ve ışığını kapattım. "İyi geceler, dostum."

"İyi geceler anne."

Kapısını kapattım, döndüm ve kendi yatak odama baktım. Çarşafların adımı çağırdığını duyar gibiydim. Muhtemelen buz gibi soğuk ve . Kahretsin, çok yorgundum. Başımı arkaya eğerek iç geçirdim, döndüm ve oturma odamızın köşesine sıkışmış mutfağı doğru ilerledim.

Yirmi beş yaşındaydım ve geceyi batık eşofmanlarım, uyumsuz çoraplarım ve ananas gibi başımın üstüne düşmüş buklelerimle bir fincan kahve hazırlayarak geçiriyordum. Seksiliğın zıttıydım.

Kahveme günlük hakkımdan daha fazla şeker koyarak Rugpant's'ın içeri girdiğinden emin olduktan sonra kapıyı kapatarak odama girdim.

Dubleks, şimdiye kadar zar zor karşılayabildiğim en büyük yerdi. "Zar zor" önemli bir ayrıntı. Üç yatak ve iki banyosuyla, daha önceki tek yataklı ve tek banyolu dairemizde sahip olduğumuzdan daha fazla alana sahipti.

Ebeveyn yatak odası diğeri yatak odalarıyla aynı büyüklükteydi, ancak paylaşmak zorunda değildim, bu yüzden benim kitabımda bir kazanandı.

"Dünyanın En İyi

Fahişe" kupasını komodinın üzerine koydum ve popomu ucuz, üç inçlik yatağımanın üzerine, çoktan içeri girmiş olan dört ayaklı çocuğun yanına yatırdım.

"İşte baŝlıyoruz," diye mırıldandım boynumu kırarak. Dizüstü bilgisayarımı çapraz bacaklarımın üzerine koydum ve üniversitenin web sitesine girdim. Yüklendikten ve ajandam yanıma yayıldıktan sonra hemen gece arkadaşımı açtım: müzik yayını.

Reklamsız versiyona param yetmedi ama ŝikayet ettiğimi duyamazsınız. Çoğu gece beni uyanık tutan tek şeydi. Göz bakımı reklamları bile sessizlikten daha eğlenceliydi.

Bana verilen raporu açtım, hocalarımdan biri tarafından yürütölen bir araştırma projesiydi. Bu ödevi sınıfa vermiş ve bunu bir uygulama ödevi olarak kamufle etmişti, oysa gerçekte bizi kendi çalışmasındaki hataları bulmamız için kullanıyordu.

Bunun son derece etik dışı bulunacağından emindim ama neyse. Müzik istasyonunu Top Hits'e ayarladım, omuzlarımı yuvarladım ve çalışmaya başladım. Raporun tamamını bitirmiş ve bulgularımı özetliyordum ki ön kapı çalındı. İrkildim, doğruldum ve kahvemın büyük bir kısmını üstümün ön kısmına döktüm. Küfrederek yataktan sıçradım ve Rugpants'ın havlamasını susturmaya çalıştım.

kendini yorganın altından çıkardı.

Bu da kim olabilir? Kupamı yere bıraktım, ıslak göğsümü anlamsızca sildim, kalbim zaten karnımdaydı. Bu kasabada ailemden başka kimseyi tanıımıyordum ve onlar da gecenin bu saatinde kapımı çalıyor olamazlardı.

Odamdan çıktım, sosis popomu kilitlemek için kapıyı arkamdan kapattım, böylece umarım Jamie'yi uyandırmazdı. Bir yanım kapıya hiç cevap vermek istemiyordu ama ya acil bir durum varsa? Acil durumların gecenin her saatinde olabileceğini herkesten daha iyi biliyordum.

Koridordan aşağıya ve oturma odasına doğru ilerledim. Bin metrekarelik bir evi geçmek uzun sürmedi ve kendimi biraz daha yavaş yürümeyi dilerken buldum.

Parmak uçlarımda durdum ve kapıdaki küçük pencereden içeri baktım, sinirlerim uzuvlarıma yayılıyor ve parmaklarım titriyordu. Orada kimse yoktu. Duraksadım, gözümü kırpmayı reddederek birinin görüş alanına girmesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

"Sakın açma," dedim kendi kendime. "Muhtemelen kenarda bekleyen biri seni kaçırıp bodrum duvarına zincirlemeye hazırdır." Kapı koluna baktım. "Tanrım, ben bir aptalım," diye mırıldandım, kapının kilidini açtım ve bir santim araladım.

"Alo?" Kimse cevap vermedi. Karıştırma yok, cırcır böceği yok. Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı biraz daha araladım ve aslında sahip olduğuma şaşırdığım az miktardaki cesaretimi ortaya çıkardım. Ama çevremde bir hareket fark ettiğimde hemen korkaklığım geri döndüm.

Şiddetle irkildim, başımın yan tarafını kapının çerçevesine çarptım ve onursuz bir şekilde çılglık attım. Titreyerek göğsümü tuttum, anevrizma geçirmek üzere olduğumdan emindim.

Yırtık bir defter kâğıdı parçasıydı. Üstündeki küçük gri bant karesi, muhtemelen ben bu kadar zarif bir şekilde gelmeden önce kapıma iliştiirildiğini gösteriyordu.

bir şey atlama ihtimaline karşı yavaşça eğilerek verandadan aldım ve üzerindeki tavuk çiziklerini okumak için ışığa tuttum.

Bazılarımız iş sahibi yetişkinleriz ve uykuya ihtiyacımız var. Daha düşünceli olun ve müziğinizi kısın.

Yüzüm kızardı ve endişeyle etrafıma bakındım. Kimseyi görmüyordum ama bu dışarıda birinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Kapının çalındığını duyduğumdan beri sadece bir ya da iki dakika geçmişti. Belli ki o kişi aynı duvarı paylaştığım komşumdu.

Dubleks eve taşınalı henüz bir hafta olmuştu ve benimle aynı evi paylaşan kişiyle, yani duvar komşumla henüz tanışmamıştım. Bir keresinde ön tarafa park edilmiş orman yeşili Chevy Nova'nın içinde oturan bir adam görmüştüm ama o kadar. Orada ondan başka birinin yaşayıp yaşamadığını ya da gerçekten karşımda yaşayan kişinin o olup olmadığını bile bilmiyordum.

Verandanın solundan gelen ani bir çıtırtı dikkatimi çekti ve başımı yana çevirip gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

"Alo?" Elimdeki notu sıkıca kavrayıp bekleyerek seslendim ama başka bir şey görmedim ya da duymadım.

Omurgamı dik tutarak geri geri gittim ve arkamdan destekli kapımı ittirerek açtım, böylece gölgeye sırtımı dönmeden içeri girebildim.

Utanmıştım. Dupleksin diğer tarafının da muhtemelen aynı şekilde düzenlendiğini biliyordum, yani benim odam diğer ebeveyn odasıyla aynı duvarı paylaşacaktı, ama bunun hakkında pek düşünmemiştim. Müziğimin o kadar gürültülü olduğunu kesinlikle düşünmemiştim. Tanrı aşkına, Jamie koridorun sonunda uyuyordu, bangır bangır çalmıyordum.

Başımдан savmaya çalıştım. Komşu adam ya da orada her kim yaşıyorsa, gecenin bir yarısı kapıma gelip lanet bir mektup yazarak kendini uyanık tutuyordu. Şaka yapıyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde kâğıdı ileri geri savurdum, bu hareket göğsümdeki büyük nemli noktayı ürpertti ve beni titretti. Bilinçsizce sildim ama meme ucumu sıyırdığımda donup kaldım.

Dehşet içinde yere baktım, gözlerim parmaklarımın altındaki sertleşmiş tepeye kilitlendi. Beyaz uyku tulumumun ıslak kumaşı üzerinden bariz bir şekilde görünüyordu. Veranda ışığının altında dururken neon ışıklı bir ok da onu gösteriyor olabilirdi. *Herkes meme ucu gösterisine gelsin.*

İnledim, utancım aşağılanma seviyesine yükselmişti. Sorun değildi, dışarıda kimse yoktu. Duyduğum ses ya bir kedi ya da mantıksız endişem bana oyun oynuyordu. Muhtemelen ikincisiydi.

Emin olduğum tek şey bu saçmalık için çok yorgun olduğumdu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde kâğıdı çubuğa vurduğum, ses beklediğimden daha yüksek yankılandı ve Rugsy'nin dayanılmaz mızızlanmasını yeniden tetikledi.

"Sus! Yere yat!" Fısıltıyla bağırarak kısa koridordan aşağı koştum. Daha kapımı açıp vücudunu geriye doğru itmiştim ki arkamdan başka bir kapı açıldı.

"Anne?"

İçimi çektim; bu gidişle ödevimi asla bitiremeyecektim. "Üzgünüm dostum, gürültü yaptığımızın farkındayım. Onu sessiz tutacağım, söz veriyorum. Sen yatağına dön."

"Gömleğinin her yerinde ne var? Burada biri mi var?" diye sordu avuçlarının içini gözlerine sürterek.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yatağının altındaki yaratık dışında mı?"

Hayır."

Ellerini indirdi, bana ters ters baktı. "Artık orada değil, kontrol ettim." Sesi uykudan boğuk boğuk çıkıyordu.

Gülümsememi yüzümden uzak tutma çabası bir savaştı. "Oh? Nereye gittiğini düşünüyorsun? Belki biraz daha etine dolgun bir çocuk bulmaya?"

"Hayır," dedi kapı aralığından içeri adım atarak. "Duş giderindeki palyaçonun onu yediğini gördüğüme eminim."

Nutkum tutulmuş bir halde bir süre daha kapalı kapısına baktım. Bu, bir süre aklımdan çıkmayacak bir görüntüydü. Tanrıya şükür birkaç saat daha uyumayı planlamamıştım.

Ona izlediğim ilk korku filmini anlatma hatasına düşmüştüm ve bir pijama partisinde televizyon ekranı kapalı ama surround ses açıkken zifiri karanlık bir odada nasıl yatmak zorunda kaldığımı anlatmıştım. Çıglık atan ve ölen çocukların seslerini dinleyerek uykuya dalmak zorunda kalmıştım. On beş yıl sonra, hala bu konuda kabuslar görüyordum.

Ürpererek odama döndüm, dolabımdan bir tişört aldım ve kötü üstümü değiştirdim. Kahvemin kalanı şu anda buz gibi soğumuştur, artık sessizce çalışmam gerekeceğinden bahsetmiyorum bile. Harika.

Yastıklarımı duvara dayayıp tekrar yatağa uzandım ve Rugsy anında yorganın altına, ayaklarımın dibine gömülünce başımı salladım. Orada nasıl nefes alıyordu, asla bilemeyeceğim.

Her gece ya da en azından pazartesten perşembeye kadar her gece rutinimiz buydu. Yirmi yaşlarındayken yerel bir devlet üniversitesine kaydolmuştum, iki yıl kalıp iş bulmama yardımcı olacak bir şeyle çıkacağımı düşünüyordum. Parasını ödemek için yeterince federal yardım almıştım, yani sadece yardımcı olabilirdi, değil mi?

Üç yıl ve dört ön lisans derecesinden sonra, hala yarı zamanlı bir iş yerine tam zamanlı bir iş bulmama yardımcı olmasını bekliyordum. Hayalim bir suçlu gençlerle doğrudan çalışmaktı, ancak bunun yerine fotokopi çekmek ve yemek servisi yapmak için asgari ücret kazanmak zorunda kaldım.

Mezuniyet not ortalamam 4.0'tü ve kimsenin umurunda olmadığını fark ettiğim ana kadar çok gururluydum. Eğer en azından lisans derecem yoksa, not ortalamamın işverenler için bir önemi yoktu. Nokta.

Bu yüzden birkaç bursaya başvurduğum ve bir sonraki şehirdeki üniversiteye transfer oldum. Şu anda Ceza Adaleti için tam zamanlı, çevrimiçi derslerimin son yılındaydım ve boş kalmaya başlamıştım.

Araştırma sonuçlarını ve mahkeme kararlarını okumak gündüzleri sıkıcıydı, ama geceleri devasa, yüz değiştirici-uykulandırıcı düzeyde sıkıcıydı. Ama yine de zorluyordum, bitirmeye kararlıydım ve not ortalamamı korumaya kararlıydım.

Mesele şu ki, on altı yaşında hamile kalmak, dünyanın benden bir şey beklemeyi bıraktığı anlamına geliyordu. Muhtemelen yedi bebeğimle evde oturup

Ben gerçek bir işe girmeyi reddederken, babalar sistemi sağıyordu. Yani, bütün bekar anneler böyle yapardı, değil mi?

Komşum, "işli olan bir yetişkin" olmadığımı ima eden yorumuyla bu dar bakış açısını daha da kanıtlamış oldu.

Yıllardır bekâr bir anneydim; buna alışmıştım. Ölssem *de* mezun olacaktım. Dünyaya kanıtlamam gereken bir şey olduğu için değil -toplumun genç anneler hakkındaki görüşleri asla değişmeyecekti- ama bunu kendime kanıtlamaya kararlı olduğum için.

Üç saat ve birkaç ödev daha sonra ölmüştüm. Kafamı konserdeki bir emo'dan daha sert sallıyordum ve neredeyse yüzüm ekrana . Bilgisayarı kapattım ve içimden ağlayarak çalar saatime baktım.

Beş saat. Şu anda uyusam ve sabah duşunu almasam beş saat uyuyabilirdim. Kolumu kaldırıp kokladım. Vanilya ve çilek kokuları burnuma çarptı. Bir duşu atlamayı kesinlikle başarabilirdim. Güzelmiş.

Alarmımın kurulu olduğundan emin olduktan sonra yatağıma kıvrıldım ve Rugsy dizlerimin arkasına kıvrılmak için ayaklarını sürüyünce kıkırdadım. Dönmemi zorlaştıracaktı ama onu hareket ettirmedim. Jamie yıllar önce benimle kucaklaşmayı bırakmıştı, bu yüzden bugünlerde tek sahip olduğum şey diz çukuru, köpek kucaklaşmalarıydı.

Tanrıya şükür yarın sadece altı saatlik bir vardiyam vardı. Kolay günlerimden biriydi ve minnettarlığın ötesindeydim. Çoğu insan pazartesilerden nefret eder, bir sonraki hafta sonuna kadar gün sayardı ama benim için hafta içi benim molamdı.

Sadece bu yıl. Sadece okulun son yılını bitirmem gerekiyordu ve sonra daha iyi bir iş bulmak için özgür olacaktım. *Bir iş.*

Uykuya dalarken el ve ayak parmaklarımı çaprazlayarak uzandım. Yeterince çok dilerseniz ve yeterince çok çalışırsanız, eninde sonunda gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Buna inanmak zorundaydım.

İkinci Bölüm

BAŞIMI ARKAYA EĞDİM, GÖZLERİMİ KISARAK PATLAMIŞ MISIRLI TAVANA BAKTIM VE Sanki bir astrologmuşum gibi şekiller çıkarırdım. Tavanolog.

Ceilologer? "Madison, beni dinliyor musun?"

Gözlerimi kapatarak inledim. "Evet baba, dinliyorum."

"Birkaç haftadır buradasınız, bulaşık makinesinin hala bozuk olması için bir neden yok. Onu en son ne zaman aradınız?"

Başımı öne doğru yuvarlayarak düşmesine izin verdim ve kendimi sabunlu suyla dolu lavaboya daldırdığımı hayal ettim. "Geçen hafta aradım. Önemli bir şey değil, elde yıkamak benim için sorun değil. Zaten çok fazla bulaşığımız yok."

"Bu büyük bir , bu onun mülkü. Onu çalışır tutmak onun görevi. Bunun için gereğinden fazla kira ödüyorsun," diyerek yanımdaki tezgâha yaslandı. Elindekini bırakmayacağını anlayınca bezi yere bıraktım ve başımı kaldırıp baktım.

John Hartland iri yarı bir adamdı, 1.80 boyunda ve iki yüz kilonun üzerindeydi. Onu tanımadığınız sürece istediği zaman çok tehditkâr görünebilirdi. Benim içinse koca kışlı, kel bir oyuncak ayıydı.

Vücudumu döndürdüm, kollarımı beline doladım ve ona sarıldım, ellerimi gömleğinin arkasında umursamazca kuruladım. Dar bakışları bana düşündüğüm kadar sinsi olmadığını söyledi.

"Sorun yok baba, söz veriyorum. Eğer kışının üstüne oturur ve rahatlarsan yarın tekrar ararım."

"Sadece seni önemsiyorum."

"Biliyorum." Gülümsedim, geri çekildim ve akşam yemeği için kullandığımız birkaç tabağı bitirmek için döndüm. Annemlerle ayda birkaç kez akşam yemeği yer, sırayla ev sahipliği yapardık. Jamie ve ben kendi başımıza etsiz spagetti ya da yarım yamalak joes yemekten memnunduk ama ben ev sahipliği yaptığımız geceleri yeni yemekler denemek için bir bahane olarak kullanıyordum. Fırsatım olduğunda yemek yapmaktan gerçekten keyif alıyordum.

Oğlumun odasından gelen yüksek sesli bir tezahürat ikimizin de kıkırdamasına neden oldu. Annem o sırada içeride kâğıt oynuyordu ve oğlumun üzerine hiç gitmeme konusunda bana benziyordu. Çok acımasızdı. Bir deste wild atmadığı ve beni tutabileceğimden daha fazla kart çekmeye zorlamadığı bir oyun oynadığımı sanmıyorum.

Ailem beni liseden mezun olana kadar Orta Batı'da büyüttü, son yıllarımda Jamie'ye yardım etmem de buna dahildi. Ama sonra babam şirketine üst düzey bir yöneticilik pozisyonu kabul etti ve buraya, Kuzey Carolina'ya taşındılar.

Onlar ben de taşınmalıydım. *Onun* yanına taşınmak yerine onlarla birlikte taşınmış olsaydım hayatımın nasıl sonuçlanabileceğini hayal etmek zor. Ama sanırım hepimiz aptalca seçimler yapıyoruz. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Jamie ve ben birkaç yıldır ve birkaç kez taşınmamıza rağmen hep ailemle aynı kasabada kalmıştık.

yaşamış.

Ben çok fazla aile çevresinde büyümedim ve Jamie zaten aileden sadece benim tarafımı biliyordu, bu yüzden onun büyükanne ve büyükbabasına mümkün olduğunca yakın kalmasını sağlamak istedim.

"Etrafında dönüp duran derin düşünceler bunlar."

Gözlerimi kırptırdım ve birkaç dakikadır lavabonun başında durup aynı tabağı tuttuğumu fark ettim. "Özür dilerim, biraz dalmışım."

"Yorgun görünüyorsun, serseri." Mutfak masasına geçti ve yanında getirdiği elma şarabını . Oradan koyu halkalarımı görebiliyor olması, zaten acı çeken özgüvenimin bir balon gibi ama daha hızlı sönmesine neden oldu. Daha çok bir yastık gibi.

Özsaygımın ölümüne dair zihnimde oluşturduğum kendini küçümseyen imajı tamamlamak için uzun uzun bir ahududu patlattım. Kendimi karşısındaki sandalyeye attım ve elimi umursamazca salladım. "Bu tam da her kadının duymak istediği şey."

Gözünü bile kırpmadı. Bir konuyu geçiştirmeye çalıştığımı anlayacak kadar iyi tanıyordu beni. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Çok fazla çalışıyorsun, Madison."

"Ben fi-"

"İyiym deme zahmetine girme. Hepimiz biliyoruz ki ihtiyacın olmadığı halde çok fazla şey yapıyorsun." Bir konuşmaya süslü bir şekilde girmek anneme mahsustur.

Kafamı kaldırdığımda Beth Hartland'ın koridorda durduğunu ve bana alaycı bir bakış attığını gördüm. Ama bu sert ifade bile onun güzelliğini gölgeleyememişti. Kalp şeklinde yüzü ve yüksek elmacık kemikleri, açık kahverengi düz saçlarıyla vurgulanan, onu anında sevmenize neden olan bir yüze sahipti.

Bir süredir onlardan para almam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Sadece yardım etmek istediklerini ve parayı önemsemediklerini biliyordum ama ben önemsiyordum. Bütün bu fikir canımı yaktı.

Faturalarımı ödüyor ve karnımızı doyuruyordum. Onlardan para kabul etmem için çalıştığım saat sayısını azaltmaktan başka bir neden yoktu. Aniden işimi kaybetsem ve ay sonunu getiremesem para almayacak kadar inatçı değildim ama neyse ki o noktada değildim.

"Brenden nasıl?" Konuşma tarzımın kimseyi kandırmadığının farkında olarak sordum.

"Biraz geri çekil Madison. Kendini okulu bitirmeye odakla. Yaptığın şeyi yapmaya devam etmen senin için sağlıklı değil. Yeterince şey yaşadın-"

Elimi kaldırdım ve onun arkasında duran çocukla göz göze geldiğimde sözünü kestim. Kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüştü.

"Hey, dostum, büyükannen ve büyükbaban birazdan yola çıkacaklar, neden bu gece yarışta kışını tekmelemeden önce gidip duşa girmiyorsun?"

Ayaklarını sürüyerek aramıza baktı, "Evet, ."

Onun uzaklaşmasını izlerken annemle göz göze geldim. O yanımdayken bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Baş başayken sert ve dik başlı biriydi ama Jamie'nin önünde beni asla küçümsemez ya da öğüt vermezdi.

"Bizi sevdiğini biliyorum anne. Ben de seni seviyorum. Ama biz iyiyiz. Aslında burada oldukça mutluyuz. Burası daha geniş ve komşular daha sessiz." Gerçi onlar benim için aynı şeyi söylemeyebilir diye düşündüm.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve başımdan öpmek için yanıma geldi.

"Gerçekten, Brenden nasıl?" Ayağa kalkıp onları kapıya doğru götürürken sordum.

"O iyi. Birkaç iş daha kaptı ve kendini oldukça iyi hissediyor. Bir spor kanalında bir etkinliğin seslendirmesini yaptı, bunu ona sormanız gerekecek."

"Vay canına, bu harika," dedim, buna gerçekten inanıyordum ama onu aramayacağımı da biliyordum. Kardeşimi seviyordum ve hayalindeki iş için ne kadar sıkı çalıştığını takdir ediyordum ama çok yakın değildik.

Brenden benden üç yaş büyüktü ve Los Angeles'ta yaşıyordu. Sinema okuluna gitmiş ve mezun olur olmaz, yükselmek için hemen batı yakasına taşınmıştı. Henüz büyük işler yapmamıştı ama birkaç bağlantı kurmuştu ve ben onunla gurur duyuyordum.

Onlar gitmeden önce birkaç dakika daha sohbet ettik, babam ev sahibini arayacağıma söz veririm bir dahaki sefere en sevdiğim yemeği yapacağına söz verdi. Bundan daha fazla motivasyona ihtiyacım yoktu. Kızarmış patates kalbimin anahtarıydı.

Arabadan inişlerini izlerken, mülkün posta kutularının yanında yerde bir şey gördüm. Sanki birisi arabasıyla geçerken arabasının camından bir yığın çöp atmış gibiydi. Sinirlenerek, doğanın konfetilerinin etrafından dikkatlice dolaşarak merdivenlerden aşağı indim. İhtiyacım olan son şey parlak turuncu çoraplarıma saplanacak bir sopaydı.

Komşunun postasıydı. Posta kutusunun kapağı açık bırakılmıştı ve postaları kutunun altındaki zemine dağılmıştı. Ya adam posta kutusunu nadiren boşaltıyordu ya da kredi kartı tekliflerini ve market satış broşürlerini çok alıyordu, çünkü bu çok büyük bir yığındı.

Başımı eğip mektuba baktım. Beni izleyenlere muhtemelen daha önce hiç mektup görmemiş bir aptal gibi görünüyordum ama bu bana tuhaf geliyordu. Bir posta görevlisinin kutuyu sonuna kadar kapatmamasının alışılmadık bir durum olmadığından emindim, ama *hepsinin* düşmesi?

Evin onun tarafına baktım. Evde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aracı ön tarafa park etmişti ama başka bir aracı ya da birlikte dışarı çıkabileceği bir ev arkadaşı olup olmadığını bilmiyordum. Işığın açık olduğuna dair bir işaret görmedim ama yine de hiç görmemiştim. Ya bir vampirdi ya da gerçekten iyi karartma perdeleri vardı.

Kapısını çalıp haber vermeli miydim? Dudağımı çiğnedim, notundan sonra kapısını çalma fikri tüyler ürperticiydi. Kıkırdadım, belki ben de bu konuda bir not bırakabilirdim. Bu onu haklı çıkarırdı.

İçimi çekerek bu düşünceyi kafamdan kovdum. Ne kadar hak etmiş olursa olsun, ben öyle biri değildim. Kutusuna doğru yürüdüm,

Yoldan çıkıp çimlere basmak zorunda kaldığımda kendi kendime homurdanıyordum.

Çömelip her bir parçayı aldım ve kalçalarımın üzerine yığarken hiçbirini çok yakından incelememeye özen gösterdim. Postayla uğraşmak çoğu kişi tarafından hoş karşılanmazdı ve kimsenin beni birinin eşyalarını karıştırmakla suçlamasını istemiyordum.

Çok uzun sürmedi ama çimlerin soğuk nemini ayaklarıma kadar hissedebiliyordum. Çok güzeldi. "Elveda, güzel tüylü çoraplar. Sanırım bu gece kısmet değilmiş."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

"Kahretsin!" Hassas çömelme pozisyonumdan sıçradım ve mükemmel bir şekilde yığılmış postayı yere geri gönderdim. Kalbim neredeyse boğazımda, döndüm ve caddenin tam karşısında duran kadına baktım. "Aman Tanrım, beni korkuttun."

Özür dileme ya da cevap verme zahmetine girmedi. Sivri bir çenesi ve uzun bir burnu olan keskin bir yüzü vardı. Saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve her iki gözünün üzerinde, giydiği pantolon takımıyla uyumlu, canlı bir erik rengi göz farı vardı.

Sokağın karşısındaki müstakil evde oturuyordu, yani onu daha önce de görmüştüm ama benimle ilk kez konuşuyordu. Anladığım kadarıyla orada sevgilisi ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Dudakları gerildi ve kaşını kaldırdığında bana bir soru sorduğunu anladım.

"Evet, sanırım öyleydin." Zorla bir kahkaha attım ve avuçlarımı gezdirdim. "Ben Madison, birkaç hafta önce taşındık. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana yaklaşmak için hareket etmedi ve ben de elini sıkmak için ıslak çoraplarımla cadde boyunca yürümeyecektim.

"Kathy Newman. Size hoş geldiniz demek için mahalleye gelmeyi planlıyordum ama kocanızın hangi saatlerde çalıştığını bilmiyordum ve sizi zorlamak istemedim."

Tüm vücudum kaskatı kesildi ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. Samimi olup olmadığını anlayamıyordum ama içimden bir ses balık avladığını, neden henüz burada bir erkek görmediğini anlamaya çalıştığını .

"Burada kocam yok, sadece biz varız. Çok çalışıyorum ama hafta içi çoğu akşam evdeyiz. Her zaman uğrayabilirsin," diye teklif ettim, sürtük suratımı kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Çok yazık. İş için sık sık seyahat ediyor mu?"

Yüzündeki ifade, dudaklarının gerilmesi ve burnunun kırışması maskemi düşürdü ama gülümsemeye zorladım. Şimdiye kadar varsayımlara alışmış olmam gerekirdi. *Bu senin küçük kardeşin mi? Bebek bakıcısı sen misin?*

"Evli olmadığımı ." "Oh. Sadece sen mi varsın?"

"Ve oğlum, evet, hanımefendi."

"Ah," diye tekrarladı, çantasını sıkıca kavradı ve bekârlığının ona bulaşabileceğini düşünmüş gibi bir adım geri çekildi. "Olduğundan daha yaşlı görünüyor olmalı." Kaltak.

"Hayır, görüldüğü kadar yaşlı. Adı Jamie ve sekiz yaşında." "Ve senin mi?"

Lanet olası bir şekil değiştirici gibi, zoraki gülümsemem kayboldu ve beni on tonuna dönüştürdü. Tabii ya. *Benimle yaşayan* çocuğun aslında kendi çocuğum olduğunu düşüneceğini varsaymam ne kadar aptalcaydı. Tanrı biliyor ya, çocuğu olan yaşlı bir adamla evlenmiş olmam, kendi çocuğum olduğu fikrinden daha inandırıcıydı.

Duruşumu genişlettim, kollarımı kavuşturdum ve kibar görünmeye bile çalışmadım. "Onun koca kafasını vajinamdan dışarı ittim, yani evet, bunun onu benim yaptığına eminim."

Bir yabancıya bu görseli sunmam gerekiyor muydu? Hayır, gerek yoktu. Ama evine doğru dönmeden önce yüzünde gördüğüm dehşet ifadesi her şekilde buna değerdi.

Son sekiz yılda sayamayacağım kadar çok kez ayıplanmışım ve bunların yüzde doksan dokuzu kadınlar tarafından yapılmıştı. Kız kardeşlik kuralları ancak onların kurallarına ve görüşlerine uyduğunuz takdirde geçerliydi. Çizginin dışına çıkarsanız kadınlar akbaba kesilebilirdi.

Bir boğa gibi burnumdan soludum ve zihnimde ona bildiğim her şekilde orospu dedim. Jamie'nin yaşına yakın bir oğlu vardı. Muhtemelen oğlunun benimkiyle konuşmasına asla izin vermeyeceğini bilmek sinir bozucu ve hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Bu karşılaşmayı unutmaya çalıştım ve ikinci kez postayı almak için tekrar çömeldim. En büyüğü en alta, en küçüğü en üste gelecek şekilde güzel bir yığın yapmışım ve posta kutusuna yerleştirmek için Tetris tarzında dikkatlice eğip bükmeye başlamışım ki, posta sahibinin verandasında durduğunu fark ettim. Bana bakıyordu.

Lanet olsun. Bu kötü görünüyordu.

Yaptığım şeye devam edip açıklamalı mıydım? Yoksa onu iyice itip kaçmalı mıydım? Gözlerimi dikmiş, donmuş bir halde ona bakıyordum.

Bir gargoyle kompleksi geliştirdiğimi fark etmiş olmalı ki verandasından inip bana doğru birkaç büyük adım attı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Sesi uzaklardan geliyordu, derin ve hırıltılıydı.

İçimdeki ani sıkışmayı görmezden gelmeye çalışarak yığını göğsüme bastırdım ve yanıma gelmeden önce kutusunu kapattığımdan emin oldum, gözlerim ayaklarımda. "Özür dilerim, dışarıdaydım ve posta kutunuzun açık olduğunu fark ettim. Uçup gitmesin diye hepsini yerine koymaya çalışıyordum."

Kafamı kaldırıp göz teması kurmaya cesaret edemedem birkaç adım ötede durdum ve bu bir hataydı. Adam otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu ve hayranlık uyandıracak kadar muhteşemdi. şimdiye kadar gördüğüm en çekici adamdı.

Espresso kahverengisi saçlarının yanları kısa kesilmişti ama tepeleri dağınık ve ve birkaç yerde sanki dev ellerinden birini saçlarının arasında gezdirmiş gibi duruyordu. Dağınık yatak saçlarının altından kalkabilmek için çok iyi bir erkek olmak gerekiyordu. O anda bariz bir şekilde bakıyordum ve kaşları, uzun kirpiklerin çerçevelediği bir çift parlak ela gözün üzerine indi.

Kutsal topraklar.

Benim beş buçuk metrelik boyumdan daha uzun olmak zor değildi ama bu adam benden daha uzun boyluydu. En az 1.80 ya da 1.80 olmalıydı. Bu da yetmezmiş gibi, omuzlarının genişliği neredeyse benimkinin iki katıydı ve ince bir bele doğru eğimliydı.

Ağaç gövdesi gibi kalçalarını gösteren bir kot pantolon ve pazularını hayal gücüne çok az bırakan dar, uzun kollu siyah bir Henley giyiyordu.

Kare çenesinin üzerinde duran dolgun dudakların hareket ettiğini fark etmem bir dakika sürdü. "Pardon, ne dedin?" Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve kendimi ürkütücü durumdan kurtardım.

"Kutumun açık olmasının postalarımın neden sende olduğunu açıklamadığını söyledim." Kalın bir kaşını kaldırdı, sanki bir sundurma korsanıymışım ve abartılı bir yalan söyleyerek kekelememi bekliyordu.

"Her yerde miydi? Sadece senin için geri koymaya çalışıyordum. Al." Desteyi ona doğru uzattım. Belki bunu bir barış teklifi olarak kabul eder ve hem postalarına sarıldığım hem de tüm o müzik olayı için beni affederdi.

"Hepsi nasıl düşmüş olabilir?"

Gerçekten de bu kadar alçak ve erkeksi bir sesi olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. O konuşurken sesin beni sardığını hissettiğime yemin edebilirim.

"Uh... Bilmiyorum." Kolumu aşağı yukarı zıplattım. Bu mu?"

Kaslı kollarını açmadan önce bir süre bana baktı ve yığını benden kaptı. Bir kolunun altına sıkıştırdı, başını yana eğdi ve beni değerlendirdi. Gözleri tüylü ayaklarımdan pijama pantolonum ve çok büyük tişörtüm boyunca gezindi. Bulduklarından hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini kıstı.

İçimi çektim. Seksi biriydi ama arkadaş canlısı değildi. "Bak, mektuplarını karıştırmıyordum. Dışarıdaydım ve yerde olduğunu fark ettim. Yan komşunuzum, adım Madison."

Başını salladı, bana inandığından mı yoksa sadece beni duyduğunu onayladığından mı, hiçbir fikrim yoktu. Karşılığında kendini tanıtmayınca ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımdan üzerinde geriye doğru sallandım. "Pekala, tamam..."

"Garrett," diye homurdandı isteksizce de olsa.

, "Tanıştığımıza memnun oldum Garrett."

İsmi dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki verandasına doğru geri döndü. Pekâlâ o zaman. Merdivenlerden çıkıp ön kapıdan geçerken mükemmel tonda kışını hiç fark etmeden gidişini izledim.

Açıkçası ne yapacağımdan emin değildim. Kathy gibi insanlara alışkındım, ama bu? Sanki ona kendi postasını değil de Rabbim ve Kurtarıcım hakkında bir broşür vermişim gibi beni başından savmıştı.

Bir günde iki komşu tarafından dışlandım. Bu yeni bir rekor olabilir.

Evime geri döndüm, kapıdan içeri adımımı atar atmaz mahvolmuş çoraplarımı yırtıp attım. Duşun sesini duyamıyordum, yani Jamie her an dışarı çıkabilirdi.

Dolabımdan yeni bir çift aldım ve ajandamı açarak bu geceki görevlerimi planladım. Bu gece o kadar da kötü olmayacaktı, bir kez olsun altı saat uyuyabilirdim.

Koridora geri dönüyordum ki mutfaktan zil sesim yankılandı. Annemin konuşmamızı bitirmek için aradığını düşünerek, oraya gidip telefonu açmakta acele etmedim.

Arayanın kimliği: *Cevap verme.*

Parmaklarım telefonu öyle sıkı kavradı ki eklemlerim beyazlaştı ve vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. Onun yerine koyduğum iki kelimeye baktım

Artık zil sesini duymuyordum. Neden arıyordu? Ne istiyordu?

Ne kadar süre telefonun ekranına baktığımı bilmiyordum, telesekretere düştükten sonra Jamie'nin sesi beni korktuğum yerden çekip çıkardı. "Anne?"

Başımı sallayarak baktığımda eski bir korku filmindeki mezarlık sahnesi gibi etrafından buharlar çıktığını gördüm. "Kusura bakma dostum, . Oynamaya hazır mısın?"

"Yani, seni yok etmeye hazır mıyım? Evet."

"Getir onu, kısa yığın."

Üçüncü Bölüm

", YARATILIŞ, ÇIKIŞ, LEVİLİLER, SAYILAR, YASANIN TEKRARI-Deuter-"

"Deuteronomy?"

"Doğru, Tesniye, Yeşu, Hakimler, Rut, birinci ve ikinci Samuel..." Sinyal lambamı yaktım, Jamie'nin diğer kitapları saymasını dinledim, Vaiz'i telaffuz edişine kıkırdamamaya çalıştım. Sabahtan beri matematik sınavı yüzünden stresliydi, ben de dikkatini dağıtmak için Eski Ahit'in tüm kitaplarını hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek için ona meydan okudum.

Ahit kronolojik sırayla.

Anaokulundayken okulu bunları öğrenmesini istemişti ve hala bunları biliyor olması beni gerçekten etkilemişti. Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse, ben bunları bilmiyordum, bu yüzden eğer berbat etseydi, bilemezdim.

"Gördün mü, sana onları tanıdığımı söylemiştim."

Omzumun üzerinden bir bakış attım, "Evet, evet. Biliyor , beyninde depoladığın rastgele bilgi miktarı gerçekten endişe verici." Ben bir mahkeme davasının ayrıntılarını okuduktan bir saat sonra zar zor hatırlıyordum, o ise yıllar önce ezberlediği gereksiz isimleri hatırlıyordu.

Jamie şehrin birkaç dakika ötesindeki özel bir Hristiyan akademisinde öğrenciydi ama kiliseye gittiğimiz için değil. Dindar değildik; sadece dindar da değildik. Çocukluğum boyunca Katolik olarak yetiştirilmiştim ama liseden mezun olduğumdan beri bir kiliseye adımımı atmamıştım. Onun oraya kayıtlı olmasının tek nedeni, bölgedeki en iyi okul olmasıydı.

Jamie beş yaşına girdiğinde ve nihayet devlet okuluna başlayacak kadar büyüdüğünde çok mutlu olduğumu hatırlıyorum. Her ay kreş için harcadığım yüzlerce doları kurtarmaya hazırdım ama yaşadığımız okul bölgesi şehrin karanlık bir bölgesindeydi. Biraz şüpheli demek istemiyorum, bir noktada silahlı bir adamın polisi oyun bahçesinde vahşi bir kovalamacaya sürüklediğini bildiren bir telefon almıştım.

Hayır, teşekkür ederim.

Bu yüzden onu akademiye kaydettirdim, iade edilmeyen kayıt ücretini ödedim, bunu karşılayabilmek için sol mememi satmayı düşündüm ve kışını özel okula soktum. Aslında çalıştığım saatlerin ana sebebi buydu. Aylık okul ücreti tek başına kiramın yarısından fazlaya mal oluyordu. Ama seçimimden pişmanlık duymadım.

Otoparka girdim, ön tarafa doğru döndüm, araba sürücüleri şeridinde uzun bir sıra olmadığında zihinsel olarak neşelendim. "Sınavında iyi şanslar dostum. Yapabileceğini biliyorum ve ne olursa olsun, sen harikası!"

"Sağ ol anne. Güle güle." Çantasını kaptığı gibi eski, beyaz cipimizden atladı ve kapıyı arkasından çarptı.

Hemen yolcu tarafındaki camımı *indirdim*, "*Seni seviyorum!*"

Omuzları kulaklarının etrafında kasıldı ve yavaşça dönerek bana baktı, gözleri genişti, sanki bunu ona düzenli olarak yapmıyormuşum gibi. Hızlıca, "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanarak, alışveriş merkezinde tur atan büyükannelere rakip olacak bir güçle yürümeye başladı.

Kıkırdadım, çocuğumun katlanmasına neden olduğum şeyler için kendimi hiç suçlu hissetmiyordum. O da bana karşılık vermekten korkmuyordu. Dinlediği orkestra müziğini kapattım ve kapatmadan önce amaçsızca istasyonlar arasında gezindim. Sabah programlarını pek sevmezdim ve günün bu erken saatlerinde sadece müzik çalan bir istasyon bulmak neredeyse imkânsızdı.

Neyse ki hafta içi işime gitmem uzun sürmedi. Yaklaşık 21.000 nüfuslu bir kasabada yaşamının avantajları vardı. Büyük bir şehrin sıkışıklığını ve trafiğini hiç arzu etmedim.

Patronumun yanına park ettim, derin bir nefes aldım ve nefesimi vermeden önce içimde tutabildiğim kadar tuttum. Aslında bu işten çok keyif alıyordum ve patronum Evaline'i seviyordum ama fazla uyumadığınız zaman masa başı işler zor oluyordu.

Orta konsolun arkasından topuklu ayakkabılarımı aldım ve giydiğim düz ayakkabıları değiştirdim. Cipten atlayarak siyah kalem eteğimi düzelttim, aşağıya çektim ve her şeyin örtüldüğünden ve yerinde olduğundan emin oldum.

Beyaz düğmeli bluzum biraz kırıışmıştı ama daha kötü görünebilirdim. Çamaşır yıkamak için seyahat etmek zorunda kaldığımda ve ütüm olmadığında giysilerimin kırıışmasını önlemek neredeyse imkânsızdı. Evaline buna alışkındı.

Kardeş bir şirketin güvenlik tarafında çalıştım. Bir taraf güvenlik, özel soruşturmalar ve geçmiş kontrolleri yaparken, diğer taraf ev ve işyeri alarmlarıyla ilgileniyordu. Bizim taraf tadilatın ortasındaydı, bu yüzden alarm kapısını kullanmak zorunda kalıyordum. Ve bundan nefret ediyordum.

"Günaydın, Madison canım, bugün nasılsın?"

Onların yanından geçerken her zaman hissettiğim endişeyi bastırarak, kırmızı ruju seven ve resepsiyonla ilgilenen yetmiş yaşındaki beyaz saçlı kadına gülümsedim. "Günaydın, Ruth."

Ruth son otuz yıldır şirket için çalışıyordu ama son zamanlarda yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Henüz bunu resmi olarak açıklamamıştı ama emekli olmaya hazır olduğunu ima etmişti. Yeni birini işe almak yerine onun işini benim devralmamı isteyeceklerini bildiğim için neredeyse ağlayacaktım.

Evaline için çalışmaktan keyif alıyordum ama Evaline alarm bölümünün başındaki adamın yakın bir aile dostuydu. Bu yüzden beni paylaşmaktan ve mevcut sorumluluklarımı yerine getirmemi beklemekten çekinmiyordu. Yeteneklerime olan güveni yüzde kırk rahatlatıcı, yüzde altmış sinir bozucuydu.

" nasıl?"

Gülümsedim, Ruth'un oğlumdan hâlâ küçük diye bahsetmesi hoşuma gitmişti. Başka birinin de onun büyümesinden hoşlanmadığını bilmek güzeldi. "O iyi, teşekkür ederim."

Lobiden geçtim, koridora bakan masanın önünden geçerken içten içe ürperdim. Binanın benim tarafıma açılan tek koridoru.

Köşeyi döndüm ve masanın boş olduğunu görünce iç çekişimi gizlemeye bile çalışmadım. Rahatlamıştım. Ama yine de onun yokluğundan yararlanarak hızlandığımdan emin oldum. Hiç izin almazdı, yani buralarda bir yerde saklanıyordu. Elimden gelse onunla karşılaşmaya hiç niyetim yoktu.

Çantamı masanın altına atarak bilgisayarıma girdim ve oturma açmasını beklerken sandalyemi amaçsızca döndürdüm.

"Madison, sen misin?" diye seslendi güneyli aksanına benzer yumuşak bir ses.

"Evet, hanımefendi."

"Hemen gelip bana yardım edebilir misin?"

"Zamanımı kaydetmem için bana bir saniye verin, sonra hemen geleceğim!" Sandalyemin hareketini durdurmak için bacağımı uzattım ve dik oturarak zaman çizelgesi formumu açtım. Ardından e-posta simgeme çift tıkladığımda, okunmamış bildirimlerin sayısı karşısında irkildim.

"Akşamın nasıl geçti?" Ofisine doğru ilerlerken sordum. "Önce kahveye başlamamı ister misin?"

"Evet, lütfen! Oraya gitmişken parmak izlerimi de alır ?"

"Elbette." Burada sadece Evaline ve ben vardık, ama üç ofis vardı, bu yüzden aramızdaki ofisi resmi dinlenme odamıza dönüştürmek için bir gün harcadık. Ben liseden beri sahip olduğum mini buzdolabını getirmiştım, o da süslü bir kahve makinesi getirmişti.

Bana haftada otuz saatten fazla çalışmamı ya da asgari ücretten fazla ödemeyi teklif edemezdi ama yine de kendimi şanslı sayıyordum. Bazen yavaş olduğumuzda, diğer tarafa bakıp çalışmama bile izin veriyordu.

Demlenen kahvenin kokusunu içime çekerek masadan bir portakal aldım, yazıcıdan kağıtları kaptım ve ofisine yürüdüm.

"Tatlım, bu etek sana çok yakışmış."

"Teşekkürler! Geçen hafta şehir merkezindeki ikinci el mağazasında buldum. Bu sabah aracıma bindiğimde hortumumu kaptırdım ama pantolonumu değiştirmek için geri dönmek istemedim."

"Eğer biri her hapşırdığımda akmayan ucuz bir külotlu çorabın nasıl yapılacağını bulabilirse, mutlu bir kadın olarak öleceğim."

Güldüm, bir sandalyeye çöktüm ve basılı belgeleri ona uzattım. Evaline deliydi ama ona hayrandım. Olabildiğince sarışın ve 1.80 boyunda, her yönüyle minyon bir kadındı. Sözlükte "narin" kelimesine baksam, Evaline Grayson'ın eş anlamlısı olacağından emindim.

"Bu sabah size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir web sitesinde nasıl hesap açacağımı öğrenmek için yardıma ihtiyacım var, ama buna birazdan geleceğiz. Aslında sana söylemek istediğim, Jim ve ben bu sabah konuşuyorduk ve senin yapmanı istediği birkaç yeni iş var."

Portakalımı soyma aşamasındaydım ama ismi duyunca durakladım. Jim, Evaline'kocasıydı ve şirketin güvenlik bölümünün başındaydı. "Benden ne yapmamı istiyor?"

"Geçen hafta aldığımız büyük davayı hatırlıyor musun?"

"Fast-food dükkanındaki kredi kartı dolandırıcılığı iddialarıyla ilgili olan mı?"

"İşte bu. Jim ve Tony nihayet dün tüm röportajları bitirdiler ve senden onları yazıya dökmeni istiyorlar." Gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti, alnında endişe çizgileri belirdi, sanki gerçekten hayır diyebileceğimi düşünüyordu.

"Bu işte ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum ama yapabilirim. Hepsi bu kadar mıydı?" Kabuğunu çöpe attım ve birkaç parça meyve koparıp yüzüme attım.

"Bu hafta Silahsız Koruma lisansı için başvuruda bulunmanı istiyor, böylece toplum kolejinde birkaç vardiyayı devralabilirsin."

Boğuldum, yanan narenciye suyu burnuma doğru fırladı. Nefes nefese kaldım, göğsümü okşadım ve gözyaşlarımı kırıştırdım. "Ne oldu?"

"İnsanların başvurduğundan daha hızlı şirket alıyoruz. Personel sayımız az ve o da arada bir hafta sonu vardiyası alabileceğinizi umuyor."

"Ben mi? Yani... ciddi ben mi? Üniversitede nöbet tutmamı mı istiyor?" Göz korkutucu bir kadın değildim. Örümceklerden kaçardım ve yılan gördüğümde altıma işerdim. Hiçbir şekilde bekçi olmak için yaratılmamıştım.

"Bunu hak edecek eğitim geçmişine sahipsin ve bu sadece başka seçeneğimiz olmadığında olacak." Bana gülümsedi ama zoraki bir ifadeydi ve kocasıyla bu konuda tam olarak aynı fikirde olmadığı belliydi.

"Tamam, sanırım. Ama sadece Cumartesi günü gündüz vardiyası için müsaitim." "değil. Cevabınızı ona bildireceğim ve öğleden sonra ruhsat için bilgi vereceğiz."

Günün geri kalan programını konuşurken, müşterilerin son teslim tarihlerini ve transkripsiyon görevini gözden geçirirken hala yüzümü buruşturduğumun farkındaydım. Birincil sorumluluğum geçmiş kontrollerini yapmaktı, ancak o kadar çok yeni müşteri alıyorduk ki, haftada sadece otuz saat çalışırken başka bir şeye nasıl sığacağımı merak ediyordum.

Yaklaşık bir saattir bir röportajı başlatıyor, durduruyor, geri sarıyor ve tekrar oynatıyordum ve parmaklar omzumun etrafında kıvrıldığında ve sıcak nefes enseme gıdıkladığında özenle konsantre oluyordum. Tüylerim diken diken oldu, hem de iyi türden değil. Daha çok kötü bir ruh ortaya çıkmadan önce olan türden.

Sandalyemde bacak bacak üstüne atmış bir şekilde klavyemin üzerinde kambur oturuyordum, bu yüzden sandalyemin arkasına çarptığımda dizlerimi kırdım.

masanın alt tarafına çarptım ve neredeyse devriliyordum. İronik bir şekilde, beni sabit tutan şey omzuma hala bağlı olan ayı büyüklüğündeki tutamaktı.

Nefesini ensemde hissedince kulaklığımı yavaşça indirdim ve arkamda duran adama baktım. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerinde olan Rob Spencer oturduğum yerden steroidli bir gökdelen gibi yükseliyordu. Bazen ofise gelen gardiyanlar ve güvenlik teknisyenleri ona ünlü, kel kafalı bir güreşçinin adını bile takmışlardı.

Ordudan ayrılalı on yıl olmasına rağmen Rob hâlâ saçlarını uzun ve sıkı bir şekilde kestiriyor ve keskin çenesini her zaman tıraşlı tutuyordu. Otuz sekiz yaşındaydı ve böyle lanet olası bir sürüngen olmasaydı çekici bir adam olabilirdi. Onunla ofisimde yalnız olmak bile omurgamda kötü hisler uyandırıyor.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı, Bay Spencer?"

"Adımı bu şekilde söylemen her ne kadar hoşuma gitse de sevgilim, sana yüzlerce kez bana Rob demeni söyledim." Bana gülümsedi ve başparmağıyla kolumun üst kısmını okşama cüretini gösterdi. Eline baktım ve tekrar ona döndüm.

"Rob. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Birçok şey." Sırıttı ve ben de ağzımın içine hafifçe kustum. "Ama bugün aslında sana yardım etmek için buradayım."

Elini bırakması için bir işaret gönderecek kadar ondan uzağa eğildim. "Ne?"

"Silahsız koruma lisansınız."

"Ah." Arkamı döndüm, masamdaki yığınlardan rastgele arka plan talepleri çıkardım ve çoktan bitirmiş olmama rağmen onlara baktım. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Onu burada istemiyordum. Evaline onun burada olduğunu biliyor muydu? Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu.

Masamın önündeki ucuz, ahşap sandalyeye iri gövdesini katlayarak ve bir bileğini bir dizinin üzerine çaprazlayarak etrafımda döndü. Bir süreliğine yerleşmeye hazır görünüyordu ve midem bulandı.

İşteki ilk günümü, az önce yaptığı gibi arkamdan nasıl yürüdüğünü ve ceza adaleti alanındaki ilk işime başlamanın heyecanı ile ona gülümsediğimi asla unutamam.

Kişisel alanıma girdiğinde gülümsememin seğirdiğini hatırlıyorum, kişisel sorunlarımı gömmeye ve kibar kalmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Kendimi tanıtmıştım ama elimi sıkmak yerine öpmüştü. Ve bir fırça değil

dudaklarımdan. Parmak eklemlerimde ıslak bir tabaka bırakmıştı. Ve gitmek için hareket ettiğinde, kulağıma mırıldandı. Lanet *mırıldandı*.

O zamandan beri her görüşmemiz onun iğrençlik seviyesini daha da artırdı. Şimdi masamın üzerinden ona bakarken, içimde aniden zımbamı yüzüne fırlatma isteği uyandı. "Bunlar benim için mi?" "Bunlar benim için mi?" diye sordum, sonunda rahatsız edici olmayan uzantısında tuttuğu kâğıtları fark ettim.

Onları uzattı ve ben de alırken parmaklarımızı mümkün olduğunca uzak tutmaya özen gösterdim. Lisans için bir başvuru paketiydi. "Seni eğitmeyi teklif ettim ama Jim sadece Cumartesi günleri çalışabileceğini söyledi." Dudağının bir tarafı kıvrıldı.

Rob hafta sonları bir hırdavatçıda yarı zamanlı çalışıyordu, Tanrı'ya şükür. "Teklifin için minnettarım. Hepsi bu kadar mı?" Başvuru formunu karıştırarak sordum.

"Evet tatlım, tek yapman gereken bu. İşin bittiğinde bir e-posta gönder, ben de seni kiminle gölgeleyebileceğimi bulayım." Dizlerinin üzerinde doğruldu ve masama doğru eğilerek ayağa kalktı.

İrkildim ama o uzanmaya devam etti ve buklelerimden birini nazikçe çekti. "İyi günler dilerim."

Ben Evaline'in ofisine dalmadan önce koridorun kapısı ancak kapanmıştı.

"Üzgünüm, Jim senden şimdi ne yapmanı istedi?"

Bu konuşmanın nasıl gideceğini çok iyi bildiğim için iç çektim. Babam Jim Grayson'ı şahsen tanıyordu. Beni Jim'le ilk temasa geçiren de oydu.

Babamın şirketi bir müşteriydi ve birkaç yıl önce onlardan koruma görevlileri kiralamıştı. Jim sabah uyandığında babamdan gelen sert bir e-postayla karşılaşmazsa çok şaşırırdım.

"Beni arka planda tutmak istiyor, böylece başka kimse olmadığında nöbete kalabiliyorum. Kimsenin olmadığı hafta sonlarında devlet üniversitesinde gündüz nöbetleri."

"Bu hiç mantıklı değil Madison. Binalardan birine zorla giren bir adam bulursan ne yapman gerekiyor? Bu tür durumlarla başa çıkabilecek donanıma sahip değilsiniz."

"Sağ ol baba. Kulağa hiç de cinsiyetçi gelmedi."

"Bana ukalalık yapma. Ne demek istediğimi biliyorsun. Kendini böyle bir duruma sokmamalısın." Jamie'nin okuluna doğru ilerlerken sert sesi cipimin hoparlörlerinden yankılanıyordu.

"Onların emrindeki tek kadın muhafız ben olmayacağım."

"Onlar benim kızım değil. Onlar umurumda değil. Senin geçmişinle
-."

"Lütfen oraya gitme," diye araya girdim, telefonu kapatmama on saniye kalmıştı. Ben

İşten çıkar çıkmaz annemle konuşmak ve fazladan bir hafta sonu vardiyası alma konusunda fikrini almak için aradım ama cevap veren babam oldu.

"Gitmem gerek baba, Jamie'nin okuluna varmak üzereyim. Anneme aradığımı söyle ve vakti olursa beni daha sonra aramasını söyle."

"Evet, evet, ona söyleyeceğim, ama bir dahaki sefere yemeğe geldiğinde bu konuyu daha fazla konuşacağız."

"Seni seviyorum! Güle
güle!" "Ben de seni
seviyorum."

Müziğimin sesini açtım, kafamdan geçen düşünceleri bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Bir vardiya daha çalışmak istediğimden değil. Cumartesi, tüm hafta boyunca gündüz çalışmadığım tek gündü. Zaten yeterince yorgundum.

Ama en kötüsü de Jamie'yle geçireceğim zamandan daha fazla fedakârlık yapacak olmamdı. Anladığımı biliyordum ama bundan kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nefret ediyordum. Ve ben yokken onunla kim ilgilenecekti? Onu aileme göndermeye devam edemezdim. Onların da hayatları ve tam zamanlı işleri vardı. Hafta sonları bir molayı hak ediyorlardı.

Direksiyonu sıkıca kavradım, yavaşça nefes alıp verdim ama düşündükçe o yoğun, boğucu his uzuvlarımdan arasından kayarak beni daha da ağırlaştırıyordu. Ne kadar yüzersem yüzeyim, beni tekrar içine çekmesine izin vermeyecek kadar kendimi ondan çekip çıkaramıyordum.

Gözyaşlarımdan yakıcılığını hissettim ve onları tutmak için hızla gözlerimi kırdım. İhtiyacım olan son şey Jamie'nin ağladığımı görmesiydi. "Kendine hakim ol, Madison."

Ama ilk gözyaşı sızdığı anda, hepsi üzerindeki kontrolümü tamamen kaybettim. Yüzümden aşağı sessizce döküldüler, mahvedecekleri kesin olan maskarayı en ufak bir şekilde bile umursamıyorlardı.

Kimi aramam gerektiğini biliyordum. Bana gerçeği söyleyecek ve kendimi toparlamama yardım edecek kişiyi. Bunu yapabilecek tek kişiyi. Tereddüt izin vermeden Bluetooth'umu açtım ve sesli arama yaptım.

"Selam, bebeğim."

"Hey, birazdan Jamie'nin okuluna gideceğim, o yüzden uzun konuşamam ama bir saniyen var mı?"

"Kimi dövmem gerekiyor? Yarın ilk iş yola çıkabilirim."

Güldüm, yüzümü sildim. En iyi arkadaşımın beni bu durumdan nasıl çıkaracağını hemen anlamasını beklemiyordum. "Şapı bırak, Jethro. Bugün cinayet yok."

"Neden sesin ağlıyormuşsun gibi geliyor?"

Tabii ki, bunu hemen anlardı. Layla'yı on yaşından beri tanırdım. Birbirimizi en kötü dönemlerimizde, beceriksiz dönemlerimizde ve işlevsiz dönemlerimizde görmüştük.

Ben doğum yaparken on dört saat boyunca elimi tutan oydu. Çığlık attığımda, güldüğümde, ağladığımda ve sıçtığımda nasıl ses çıkardığımı biliyordu. Her şeyi biliyordu. Bu yüzden kendimi arkadaşlığımızın rahatlığına sardım ve biraz dağılmama izin verdim.

"Bu kadar çok gittiğim için kötü bir anne miyim?" Titrek bir nefes aldım, ışıklarda yanımda duran arabayı görmezden geldim. Ne kadar dengesiz göründüğümü ancak Tanrı bilir.

"Ne *dedin*? Hayır. Çalıştığın için kötü bir anne olduğunu kim söyledi sana?"

"Hiç kimse." Burnumu çekerek burnumu sildim. "Evaline benden rastgele birkaç cumartesi çalışmama neden olacak başka bir pozisyon almamı istedi, ben de kabul ettim. Gerçi bu konuda fazla seçeneğim yoktu."

"Jamie'yle geçireceğin tek günden vaz mı geçtin?" "Evet," diye fısıldadım, bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyordum. "Onunla kim takılacak?"

"Henüz emin değilim, muhtemelen aileme sormam gerekecek." Her ne kadar sormak istemesem de bunu yapacaklarını biliyordum. On altı yaşında hamile kaldığımda mutlu olmamış olabilirler ama onu kalplerinin her zerresiyle seviyorlardı.

"Kaltak, sana oraya taşınacağımı ve sana yardım edeceğimi söylemiştim. Yardım edeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Telefonu karıştırması dışında hat bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Jamie'nin okuluna giriyorum, o yüzden gitmem gerekiyor. Duygularımı sözlü olarak ifade etmem gerekiyordu."

"Hâlâ boş odanız var mı?"

"Evet."

"Mükemmel. Beni daha sonra ara ve detayları konuşalım, ama geliyorum. Benimle tartışmaya bile kalkma. Şu anda beni burada tutan önemli bir şey yok. Hem kira ödemelerimiz yarıya iner hem de oğlumuza bakmaya yardım edebilirim."

Burnumdan , "Layla Davis, ben-"

"Ne diyorsun? Jamie'yi araca doğru yürürken gördün ve tartışamıyor musun? Merak etme, seni sonra ararım, hoşça kal!" Tüm bunları tek bir nefeste haykırdı ve sonra kaltak telefonu suratıma kapattı.

Lavabonun altından yeni bir sabunluk almak için çömelmiştim ki, tezgâha konan bir tabak sesi duydum. Omzumun üzerinden bakmak için döndüm, "Peki sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Yüzü, ağzına koca bir limon tıkmış gibi buruştu ve başını geriye atarak inledi. "Bu gece bulaşıkları yıkamak istemiyorum. Bulaşık makinesinin olmaması *berbat* bir şey."

"Şu anda sesin neye benziyor biliyor musun?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Nankör."

"Nankör." Ben de katıldım. "Bulaşıklarınız var. Yemeğiniz var. Suyunuz akıyor."

Ayaklarına baktı, onları ileri geri karıştırdı. demek istemediğini, sadece angarya iş yapmak istemeyen bir çocuk olduğunu biliyordum ama sahip olduğumuz her şeyin kıymetini bilmeden büyümesini de istemiyordum.

"İki seçeneğin var dostum, bulaşıkları yıkayabilirsin ya da odanı temizleyebilirsin. En son oraya girdiğimde en az dört yapı taşına bastım."

"Odamı temizleyeceğim," dedi üzerime doğru, mutfaktan çoktan çıkmıştı. Lavabodaki yığına bakınca doğru bir fikir olduğuna karar verdim.

Derin bir nefes aldım, lanet bulaşıkları yıkamak da istemiyordum. Yatmadan önce onları yıkayacağıma dair kendime söz vererek Jamie'nin meşgul olmasından yararlanmaya karar verdim ve buzdolabındaki yarısı boş kutudan kendime bir kadeh şarap doldurdum. Kapıyı olabildiğince sessizce kapatarak verandaya çıktım.

"Beni rahat bırak."

Sözler o kadar sert çıkmıştı ki, arkamı döndüm ve sırtımı ön kapıya dayadım. Orada donmuş bir şekilde durdum, ellerim fincanımı sıkıyor, gözlerim kaynağını bulmak için karanlıkta geziniyordu.

"Gerçekten umurumda değil Courtney."

O sırada komşunun garaj yolunda bir sigaranın küçük kırmızı ışıltısını fark ettim ve Nova'sının yanında ileri geri volta atan vücudunun dış hatlarını seçtim.

"Ben. Umursamıyorum. Umrumda değil. İyi bir hayatın olsun ya da olmasın. Tercihen ikincisi." Telefonu kulağından çekip aldı ve sigarasından derin bir nefes çekti.

Bağırdığı kadın ben değildim ama kendimi kadınmışım gibi küçük ve korunmasız hissediyordum. Erkeklerin cüsselerinin onlara kadınlarla bu şekilde konuşma izni verdiğine inanmalarına neden olan şey neydi?

Bunu düşünür düşünmez gözümü kısıtım ve kendimi azarladım. Ne onu ne de Courtney denen kadını tanıyordum. Tek bildiğim, ya kaçık bir kız kardeş ya da baltalı bir katil olduğuydu.

Birdenbire bana doğru döndü ve ben de panikledim, düşüncelerimi yanlışlıkla yüksek sesle söylediğimden korkarak gözlerim büyüdü. Bana baktı, burnundan sürekli bir bulut halinde duman çıkıyordu.

Bana doğru birkaç büyük adım atarak, verandadaki fenerimin oluşturduğu ışık halesinin içine girdi ve göğsünde tam olarak bir logo olan koyu renk bir tişört giydiğini görebildim. Geçen gün kollarının kaslı görüldüğünü düşünmüştüm ama tişörtün içinde pazularının ve ön kollarının kusursuz, belirgin kıvrımları tümüyle ortaya çıkmıştı.

Dudakları düz bir çizgi haline getirilmiş ve kaşları gözlerinin üzerine çekilmişti. Kızgın görünüyordu. Boşta kalan arkama uzandım ve kapının kolunu aradım. Bulduğumda konuşmak için ağzını yeni açmıştı. Kulak misafiri olduğum için bana bağırmasını beklemeden kapıyı iterek açtım ve içeri koştum.

Kapıyı kilitleyip arkamı döndüm, kendimi yine on beş yaşındaymışım, gecenin bir yarısı evden kaçarken yakalanmışım gibi hissediyordum. Kafamı kaldırdığımda Jamie'nin kafasının odasından dışarı baktığını gördüm, "Yine içkini üzerine mi döktün?"

Evet. Evet, söyledim.

Dördüncü Bölüm

LAYLA İLE YAPTIĞIM TELEFON GÖRÜŞMESİNDEN BİR HAFTA SONRA, KENDİMİ BİR ŞEKİLDE

Cumartesi sabahı saat beşte küçük bir uçakla memleketime doğru yola çıktım. Hayatın bir gün içinde bu kadar değişebilmesi gerçekten çılgıncaydı.

Layla mini krizimin ertesi günü beni aramış ve hayır cevabını kabul etmeyerek bizimle yaşamayı talep etmişti. Bir anlaşma yapmıştık; ben ona uçtuğum ve ülkeyi onunla birlikte geçtiğim sürece Kuzey Carolina'ya taşınacaktı.

Tek yön bilet şaşırtıcı derecede uygun fiyatlıydı, bu yüzden dürüst olmak gerekirse bu fikre karşı çıkmadım. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu her gün çok özliyordum.

Kansas'a giden aktarmalı uçağında, iki kolçağın arasında, orta koltukta sıkışıp kalmıştım. Neyse ki saat dilimi geri alınmıştı, böylece yolculuk sırasında birkaç saat daha kazanacak ve saat on birde varacaktım. Hiçbir işimden iki günden fazla izin alamazdım ve ailem de hafta içi Jamie'ye bakamazdı zaten.

Layla beni havaalanından alacaktı ve doğruca nakliye kamyonunu almaya gidecektik. O noktada, kutularını olabildiğince hızlı bir şekilde yükleyecek ve hemen Kuzey Carolina'ya doğru yirmi saatlik yolculuğa başlayacaktık.

Pazartesi günü işe zamanında yetişebilmem için dümdüz gitmeyi planlıyorduk ama hayatımızda o kadar çok gece uykusu çekmiştik ki, her şeyin yolunda gideceğine inancım tamdı. Sırayla gittiğimiz sürece *o kadar* da zor olamazdı.

Jamie'nin birkaç yıl önce bana yaptığı "Annemi seviyorum" bileziğiyle oynayarak yerimde kıpırdandım. Bunu takmaya karar vermeme neyin sebep olduğundan emin değildim ama eşyalarımı toplarken birdenbire ondan bir parçayı yanımda götürme ihtiyacı hissetmiştim.

Uzun zamandır sadece ikimiz vardık, sanırım biraz güvenceye ihtiyacım vardı. Çocuğumdan farklı bir durumda olacağımı bilmek garip hissettiriyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve sanki onu terk etmişim gibi bir şekilde yanlış hissettiriyordu.

Beynimin rasyonel kısmında, bu zehirli düşüncelerin doğru olmadığını biliyordum. Ancak yıllarca yaptığınız her ebeveynlik seçimi için alay edilip eleştirilince, nefret edenlerle birlikte kendinizi yargılamamak zor oluyor.

Jamie, Layla'yı ziyaret etmek için Kansas'a gittiğimi biliyordu ama "kız kıza tatile" gittiğimi sanıyordu. Layla'nın benimle döneceğini bilmiyordu ve ben onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Konuşabildiğinden beri ona aşıktı.

Beş yaşlarındayken Layla o zamanki erkek arkadaşını getirmiş ve Jamie onunla evlenmek istediği için gözyaşlarına boğulmuştu. İçimden bir ses bu konuda onunla dalga geçmek için sabırsızlandığını söylüyordu.

Uçuş görevlisinden bir içki almayı reddederek, bir fosforlu kalem el çantama sıkıştırmayı başardığım üç üniversite ders kitabından birini çıkardım. Bunları alçaltılmış tepsimin üzerine koyarak, uçağın hareketi midemi bulandırmadan çalışabilmek için dua ettim.

"Her iki uçuşu da mı incelediniz?"

"Başka ne yapacaktım ki? Tığ işi mi?" "Uyu

Mads, uyuman gerekiyordu."

Omuz silktim. Ders çalışmak için gündüz vakti bulmam çok nadir oluyordu ve dönüş yolculuğumuz sırasında zaten zaman kaybedecektim. Uçuşlardan faydalanmanın mantıklı olduğunu düşündüm. Zaten orta koltukta uyuyabileceğimden de şüpheliydim. Bu sadece bir yabancının omzuna sarılarak uyanmak demekti.

İndiğimde Layla havaalanındaki kafede bekliyordu. Bol bir kazak ve tayt giymişti, ilk geldiğimde beni fark etmemişti. Çilli burnunun üzerinde duran büyük, kare gözlükleriyle bir kitabın üzerine eğilmişti. Saçları gevşekti, belinin ortasına kadar iniyordu ve göz kamaştırıcı, canlı bir maviydi. Ona deli gibi sarılabılırdim.

Bir bavul kontrol etmem gerekmediğinden, otoparka ulaşmamız ve onun küçük Miata'sına tıkişmamız uzun sürmedi. Öğleden sonra erken saatlerde inmiştim, bu yüzden kamyon kiralama veya eşyalarını toplama konusunda herhangi bir aksaklık olmadığı sürece, hava kararmadan önce arkamızda birkaç mil bırakmaya iyi bakıyorduk.

"Ee..." diye başladı, otoyola çıkarken ve ben bu konuşmanın nereye varacağını zaten biliyordum. "Son zamanlarda hiç ateşli bir erkekle tanıştın mı? Belki iş yerinde yeni bir bekçi ya da hoş, pasaklı bir benzin istasyonu görevlisi?"

Gözlerimi devirmiştim. Layla yıllardır *dışarı çıkmam* konusunda beni sıkıştırıp duruyordu. Beni yalnız olduğumu bilecek kadar iyi tanıyordu, ama aynı zamanda biriyle çıkmak için ne zamanım ne de isteğim olduğunu bilecek kadar da iyi tanıyordu. Tecrübelerime göre, insan erkek türünün sahip olduğu sadece dört şey vardı tamamlandı at: BAĞIŞ YAPMAK sperm, abartmak ve sayı alıcıların onlar bağışlandı için, palavra hakkında nerede ve sperm yatırıldı ve söz konusu para yatırma işlemi amacına ulaştığı anda ortadan kayboldu.

Amaç.

Ona da söyledim.

"Bu kadar alaycı olmak için çok gençsin Mads."

Onaylamayan ses tonuna sinirlenmiştim. "Gerçek bu ve sen de bunu biliyorsun. Ve bundan sonra gelen iki numaralı erkekten bahsetmiyorum bile."

"Sen cidden tanıdığım en kötümser insansın."

Düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm, sonra omuz silkip başımı salladım. Haklıydı, çok kötümserdim. Hayat bundan emin olmuştu.

"İki numaralı erkekten bahsetmişken... Onu en son ne zaman aradınız?"

Tüm vücudum gerildi, sözleri savaş ya da kaç tepkimi tetikledi.

Uçmak için güvenli bir yol olmadığından, ilk seçeneği tercih ettim.

"Onu neden arayayım ki?" "Boşanmanın kesinleştiği günden beri onu aramadım" dedim.

Bakışlarını bana dikti, gözleri kısıldı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Peki seni en son ne zaman aradı?"

"Fark eder mi?"

"Son zamanlarda, ha? Ne göt herif ama. Cidden, umarım biri egzoz borusuna sığar."

İçimi çektim ve şakaklarımı ovmağ için uzandım. Yolculuğun henüz başındaydık ve şimdiden hassas konulara değinmek için çok erkendi. "Beni birkaç kez aradı ama hep rastgele ve aralıklı." Ellerimi kucağımda kavuşturarak durakladım. "Geçen hafta akşam geç saatte aradı. Bana öyle bakma, cevap vermedim."

"Güzel. Eğer yaparsan seni hadım ederim. Muhtemelen sarhoştun."

Başımın altına onayladım ama içten içe irkildim. İfadesi canımı yakmak için söylenmemişti ama yine de yakmıştı. Birlikteyken Aaron beni sadece ayık olduğu zamanlarda önemserdi. Ayrıldığımızda ise sadece sarhoşken önemsiyordu.

Yarım saat sonra, bir şirketin çakıllı otoparkına doğru gidiyorduk... şirket mi? Hangi cehennemdeydik biz? "Layla, buranın doğru yer olduğuna emin misin? Biraz şüpheli görünüyor."

"Evet, adamın bana verdiği adres bu ve bakın, nakliye kamyonu ve araba römorku şuraya park etmiş." Miata'sını kapattı ama yüzlerimizde aynı endişe ifadesiyle etrafımıza bakarken ikimiz de kıpırdamadık.

"Tamam. O zaman şu işi bitirelim. Anahtarınızı parmaklarınızın arasında tutun."

Bana yan gözle baktı, kapısını iterek açtı ve zıplayarak dışarı çıktı. Ama aracın etrafında döndüğümüzde, yumruk yaptığı parmaklarının arasından çıkan anahtarı görebiliyordum.

İki pis adam, şüpheli bir şekilde kırışmış bazı evraklar ve bir saat sonra otoparktan çıkıyorduk. "Tamam, haklıymışsın, orası çok karanlık bir yermiş," dedi.

Abartılı bir şekilde başımı sallayarak cevap verdim. Doğru yerdi, bizim için evrakları ve her şeyi hazırlamışlardı ama uzun zamandır yaşadığım en garip deneyimdi.

İki adam Layla'nın arabasını römorka yerleştirirken bize yardım bile etmemişti. Aslında, hayatlarında daha önce hiç yapmamış gibi davrandılar, bu yüzden kendimiz çözmek zorunda kaldık. İstediklerimizden daha uzun sürmüştü ve şimdi programın gerisindeydik.

"En azından ucuzdu."

Üniversiteden bir arkadaşıyla paylaştığı daireye vardık. İkimiz de açlıktan ölüyorduk ama ikimiz de kamyon ve römorkla hızlıca bir şeyler atıştırmak için kendimizi güvende hissetmiyorduk.

Yolculuğun tamamını bir yere takılmadan tamamlarsak şanslı sayılırdık. Sürüş becerilerimiz en iyi günlerde bile övünülecek bir şey değildi.

Ama iki saat, iki çift ağırlı, titreyen kol ve iki çift terli göbek ve memeden sonra toparlanmayı tamamlamıştık.

"Neden bu kadar çok eşyanız var? Bunların hepsini nereye koyacağız?" Sürücü kapısına yaslanarak sordum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca direksiyonu tutmak için erişte kollarımı kaldırma düşüncesi kulağa korkunç geliyordu.

"Göründüğü kadar çok değil. Çoğunlukla kıyafet. Ve ayakkabılar," dedi son bir kez daire kapısına doğru yürürken.

Bir kahkaha attım. Benim moda anlayışım 'ikinci el dükkân şıklığı' iken, Layla'nın 'gel beni seksi yap' şeklindeydi. Her zaman en harika dolaba sahip olmuştu.

"Tüm yatak odası eşyalarının ve müzik malzemelerinin odaya sığacağını sanmıyorum, Layla. Odalar küçük."

"Eh, kullanmadığın için hepsini garaja koyacağım. Oradaki akustik zaten bomba gibi olacak." Son bir kez daha bakmak ve kürklü bebeğini almak için dairenin içinde kayboldu.

Etrafta dolaştım ve dönen kapıyı kapatmak için ipi tuttum, Layla'nın klavyesine ve ses sistemine baktım. Gitar tutabilecek yaşa geldiğinden beri şarkı söylüyor ve sahne alıyordu ve kelimenin tam anlamıyla onun eline su dökebilecek kimse yoktu. Banjo, keman, elektro, on iki telli, hepsini çalabiliyordu.

Ortaokuldayken piyano bile çalmaya başlamıştı. Ben sadece sabırla onun ünlü olmasını ve hayatımın geri kalanında güvenilir bir baba gibi bana destek olmasını bekliyordum.

Arka tarafın kilitli olduğundan ve açılmayacağından emin olduktan sonra tam dönmeye başlamıştım ki dizlerimin arkasına bir şey çarptı, beni öne doğru savurdu ve alnımı kamyonu çarptı.

"Ne oluyor Sadie?" Bana bakan ıslak burna ve sallanan dile ters ters bakarak bağırdım. O sevimli yüz sessizce beni ovuşturarak izliyordu.

poposu dakikada bir mil hareket ederken alnım. "Evet, evet, sana da merhaba, it."

Sadie pit-bull, golden retriever karışımı bir köpekti ve sadece birkaç yaşında olmasına rağmen yaramaz olduğu kadar tatlıydı da. Dev yatağını kamyonetin kaptan koltuğunun arasına çoktan yerleştirmiştik ve kapıyı açıp içeri atlamasına izin verdim.

"Hazır mıyız?" Döndüğümde Layla'nın ağzında meyan kökü çubuğuyla ön kapıyı kilitletiğini gördüm.

"Evet. Yola çıkalım, sürtük!"

Burnumdan şarap fışkırdı, sinüs kanallarımdan alevler ve gözlerimin köşesine yaşlar gönderdi. Ellerimi yüzümün önünde salladım, öksürdüm ve hırıldadım. "Bana yapmadığını söyle."

"Ben yaptım."

"Aynı hafta sonu mu?" Öksürük krizimin ortasında bir şekilde mırıldandım. Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Şarap bundan sonra en az bir hafta boyunca beynimde dolaşacaktı.

Yanımdaki ölüme yakın deneyimimden etkilenmemiş bir şekilde devam etti. "Yani, hepimizin bir araya gelmesi için oy verirdim, ama ne yazık ki kılıçları geçmeye yanaşmadılar. Yazık, ama sanırım her şeye sahip olamayız."

Elimi bıraktım ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Şaka yapıyorsun."

Bir kahkaha patlattı ve uzanıp kalçamı okşadı. "Evet, seni zavallı ahmak, tamamen saçmalıyorum. Paylaşmayı sevmiyorum, bunu biliyorsun."

Başımı sallayarak, bu kez dikkatle kontrol ettiğim rozemden bir yudum aldım. Perşembe akşamıydı, Layla ve ben onun hayatını toparladıktan beş gün sonraydı.

Pazar gecesi geç saatlerde dubleks eve yarı ölü ama sağ salim varmıştık ve son yıllarda geçirdiğim en iyi haftalardan biri olmuştu. Ne kadar yalnız olduğumu, işle ilgili olmayan, yetişkin etkileşiminden ne kadar mahrum kaldığımı fark etmemiştim.

Jamie'nin tepkisi pastanın üzerindeki krema gibiydi. Pazartesi sabahı onu ailemden almıştık ve o kadar çok gevezelik etmişti

Onun benimle önde oturduğunu fark etmesi iki dakika sürdü. Bir an için nefes almayı bırakmış olabilir.

Gözleri parlayan bir çift anime gözünü andırıyordu ve kız ona bize taşındığını söylediğinde sesi şok olmuş bir şekilde "Ne?!" diye haykırmıştı.

O günden beri her gün harikaydı. Pazartesi günü işten sonra, Jamie'nin ve benim akşamki oyun seansımızı feda ettiğim için suçluluk duymadan yatmadan *önce* duş alabildim. Layla onu yenmek konusunda o kadar çok konuşmuştu ki, benim yerimi alması için ona meydan okumuştı.

Adam sistemi çalıştırmak için acele ettiğinde dönüp bana göz kırptı ve başını yatak odamın kapısına doğru eğdi. Onu neredeyse öpecektim.

Salı günü Jamie'yi aldım ve eve geldiğimde akşam yemeğini pişmiş ve hazır buldum; yavaş pişirilmiş bir yemektir ve tüm evi sonbahar gibi kokutuyordu. Yemek hazırlamak zorunda kalmamak bana ders çalışmak için fazladan bir saat kazandırmıştı, bu da o gece fazladan bir saat uyuyabileceğim anlamına geliyordu.

Dün ön kapıdan girdiğimde, yavrularımız ayaklarının dibinde yerde boğuşurken onu yeni yıkanmış kıyafetlerimizi katlarken bulmuştum. Onları yıkamak için nereye gittiğini bilmiyordum, ama onları bir nehirde de yıkayabilirdi ve umurumda olmazdı. Hiç bitmeyen listemden bir angarya daha silinmiş oldu.

Kabul, çalışmaya başladığında işlerin değişeceğini biliyordum ama yapabiliyorken yardıma ihtiyacım vardı.

Şimdi dışarıdaydık, dün dolar mağazasından aldığı beyaz, plastik sandalyelere oturmuş içiyorduk. İçeriye defalarca girip Jamie'yi uyandırmak istemediğimiz için tüm şarap kutusunu yanımızda getirmiştik. Bir kase patlamış mısır, en rahat kazaklarımız ve taytlarımızı da eklediğimizde, burada en iyi hayatlarımızı yaşıyorduk.

Layla müzik çalmak için telefonunu çıkardı ama ben sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmak istediğime dair bir bahane uydurdum. Ona komşumun bıraktığı nottan bahsetseydim, müziği daha da yüksek sesle açmasını isterdi. Kimsenin lafını dinlemezdi.

Tahrik edildiğimde ısırdığım bilinirdi, genellikle komşum Kathy gibi insanlar yüzünden, ama bundan zevk almazdım. Yüzleşme beni kaşındırırdı.

"Cidden, Mads, eğlenmek için ne yapıyorsun? Birdenbire bütün bir hafta sonu ücretli tatilin olsa ve ailen Jamie'yi izlese, ne yapardın?"

ne yapardın?" Kocaman bir avuç patlamış mısır aldı, hepsini ağzına tıktırdı ve bana dengesiz bir sincap gibi baktı.

"Uyu."

"Siktir git, ben ciddiylim."

Aramızdaki şaraba uzandım ve bir bardak daha doldurdum. İhtiyacım var mıydı? Hayır. Ama çifte mesailerle dolu bir hafta sonu geçirmek üzereydim, bu yüzden bu hafta evdeki son akşamımın tadını çıkarmaya kararlıyım.

"Ben de ciddiylim. Başka ne yapacağımı bile bilmiyorum. Jamie ile rahat olduğum ve ders çalışmadığım birkaç zamanda onunla tren seti yapıyorum ya da animasyon filmleri izliyorum."

Omuz silktim ve ağzıma birkaç parça tereyağlı şeker atacak kadar durakladım. "Bir bara gitme ya da hafta sonunu seksi, ela gözlü, siyah saçlı, kaslı bir yabancıyla sahilde geçirme düşüncesi bile beni endişeye boğuyor. Nasıl sosyalleşeceğimi resmen unuttum."

Yüzüne doğru kaldırdığı içkisi ağzından bir santim uzakta dondu. Dudaklarında rahatsız edici bir gülümseme vardı ve kaşları saç çizgisine gözlerinden daha yakındı. "Bu bir yabancı için oldukça spesifik bir tanım, sevgili Madison."

Elimi saygısızca sallayarak onun gözlemci -ve sinir bozucu derecede doğru- varsayımını reddettim. Ona kaba ama bir o kadar da yakışıklı duvar komşum Garrett'tan bahsetmemin imkânı yoktu. "Sadece bir örnekti."

"Çok kesin bir tane. Ne kadar büyük bir hayal gücünüz olmalı." Kaşlarını oynattı. "Sanırım seni tatmin eden tek şey elin ve hayal gücün olduğunda, iyi olmaktan başka seçeneğin yok-" Eğildi, kıkırdadı ve ona vurma girişiminden kaçtı.

Başımı salladım, kendime rağmen güldüm. Bu doğrudu, kendimden başka biri bana dokunmayalı yıllar olmuştu. Genelde aldırmazdım ama bir erkeğin ellerinin tenimde gezinmesini, dudaklarının boynumda gezinmesini ve nefes kesici bir öpücük sırasında keleklerin patlamasını arzuladığım günler kesinlikle oluyordu.

Ama o günlerin beni bir erkeğe *ihtiyacım* olduğu konusunda kandırmasına izin vermedim. İhtiyacım yoktu. Jamie ve ben gayet iyi geçiniyorduk ve Layla her ne kadar şaka sevse de, benim ellerim ve hayal gücüm herhangi bir erkekten çok daha iyi çalışıyordu.

"Dalga geçmek bir yana, Mads, gerçekten de yeniden biriyle çıkmak istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. İlişkiler zaman alır ve benim şu anda birine verecek zamanım yok. Market kasasında EBT kartımla alay etmeyen bir adamla karşılaşmadığım ya da iyi bir bekar baba çocuğunu Jamie'nin sınıfına kaydettirmediği sürece, biriyle tanışmak için hiçbir yere gitmiyorum."

Bunu düşünerek başını arkaya eğdi. "Peki ya online randevular? Sam'le de böyle tanıştım," diyerek eski erkek arkadaşına atıfta bulundu.

Aniden doğruldu ve düşüncelerini yüksek sesle ifade ederken heyecanı daha da arttı. "Aslında bu senin için mükemmel. Durumunuzla ilgili gerçekleri yayınlayabilirsiniz, böylece sadece umursamayanlar sizinle iletişime geçer ve sonra onları oradan ayıklayabilirsiniz."

"Bizim yaşımızdaki erkeklerin o siteleri kullandığını sanmıyorum. Sadece üniversitenin yakınındaki şehir merkezinde kadın tavlıyorlar."

"İşte bu yüzden yaşlı bir adam bulmalısın."

Zihnini bir anda Garrett'a kaydı, sanki bir ip düşüncelerini çekip beni onun ayaklarının dibine bırakmıştı. Yontulmuş yüz hatları ve kaslı pazularının görüntüsünü silkeleyip kucığındaki çekirdek parçalarını fırçalamakla meşgul oldum.

"Biyografime 'şeker baba arıyorum' yazabilir miyim?"

Ellerini havaya kaldırarak bir pankartı taklit etti: "Büyük bir aleti ve derin cepleri olmalı."

Son şarabımı da içtim. "Eğer ceplerine sığamayacaksam, onu istemiyorum." Yüzümüzü asmamaya çalıştık ama başaramadık, kahkahalara boğulduk.

"Ve romantizmin öldüğünü söylediler."

O sesi duyunca donakaldım. Havada gürleyen ve tenimde dans eden tanıdık bir törpü. Verandanın yan korkuluğunun ötesini görmek için öne doğru eğildiğimde, gözlerim sahibinin , neredeyse unutulmaz görüntüsüne takıldı.

Çoğunlukla gölgede kalmış, verandanın ışığı yüzünü bir fener gibi aydınlatırken, Garrett korkuluktan bir adım ötede durmuş bana bakıyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, kollarını sıvayarak ön kollarını ortaya çıkarmış ve dudaklarının arasına bir sigara yerleştirmişti.

Dokunulmaz görünüyordu. Ulaşılamaz. Annenizin sizi uyardığı ama yine de uğruna ellerinizi ve dizlerinizi sürüyeceğiniz türden bir adam. Üzerinde sadece düz beyaz bir gömlek ve siyah bir eşofman vardı; ayakları çimentonun üzerinde çıplaktı. Buraya gelmeyi planlamadığı belliydi. Muhtemelen bizim çocukça konuşmamıza kulak misafiri olduğunda sigara içmek için dışarı çıkmıştı.

Nutkum tutulmuştı ama Layla hiç istifini bozmadı. "Birine neyin peşinde olduğunu önceden söylemenin yanlış bir tarafı yok. Dürüstlük her zaman bir ilişkiye başlamanın en iyi yoludur, öyle değil mi...?" Son kelimeyi uzattı, elini uzattı ve başını eğerek onun adını beklediğini belli etti.

Ona vermedi.

Aynı düz ifadeyle bana bakmaya devam etti ve bu ifadenin altında bir hayal kırıklığı olduğuna yemin edebilirim. Derim kaşındı ve sandalyeme çöküp bacaklarımın arkasına saklanmak istedim.

Garrett sigarasını ağzından çekti, burnundan dumanlar çıkıyordu. "Yarın internette kadınları göğüslerinin büyüklüğü ya da ev kadınlığı statüleri nedeniyle nesneleştiren erkeklerle ilk alay edenin sen olacağını bile bile orada oturup erkekleri banka hesapları ve penis boyutları için nesneleştirmek *dürüstçe* mi?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu ve birden fazladan içtiğim bir kadeh şarap için pişmanlık duydum. Aklıma tek bir düzgün yanıt bile gelmiyordu. "Sadece şaka yapıyorduk," dedim, yüzünün daha da öfkelenmesini engellemeyi umarak. Tam tersi oldu.

"Eğer bir adam bunu söyleseydi, bunu bir bahane olarak görür ve ona *daha iyisini yapmasını* söylerdiniz."

Tartışmak için hamle yaptım ama durdum, ağzımı kapatmadan önce bir saniye balık gibi aşağı sarkıttım. Bu konuda hıyarlık yapıyordu ama ne demek istediğini anlayabiliyordum. Huzurlu bir an geçirmek için evimden dışarı çıksam ve iki erkeğin kadınların değerinin bedenlerine ve çalışma durumlarına bağlı olduğu hakkında konuşmalarına kulak misafiri olsam, alınabilirdim.

Bu yüzden ona bağırarak yerine özür dileyip haklı olduğunu söylemek üzereydim. Ta ki bir sonraki yorumu kelimeleri boğazımdan geri çekene kadar.

"Kimseyle çıkmamana şaşmamalı. Senin gibi kadınlar her yerde kadınların adını kötüye çıkarıyor. Güzel bir pakete sarılmış bir sülükten başka bir şey değilsin, sen evde oturup şarap içerken ve alışverişe çıkarken sana bakacak bir babacık arıyorsun." Her kelime bir öncekinden daha sertti, öfkesi sonunda pençelerini geçirdi.

Verandama çıktı ve sigarasını korkulukların üzerine bıraktı, bunu yaparken de bana bakarak alay etti. Başımı çevirmeyi reddederek ona baktım. Tüm yüzümün kızardığını ve kulaklarımın Hades'in ağzından nefes alıyormuş gibi yandığını biliyordum. Bırakın yüzümü, bedenimle bile ne yapacağımı bilmiyordum.

İnsanların beni yargılamasına yabancı değildim. On altı yaşındayken bana kırmızı bir mektup verilmişti ve sayamayacağım kadar çok kez, mümkün olan her eşanlamlısıyla birlikte sürtük olarak adlandırılmışım.

Ama bu daha kötüydü. Bu bana hamileyken üniversite çağındaki bir iş arkadaşımın bana yaklaşip seks için para teklif ettiği zamanı hatırlattı. Görünüşe göre yuvarlak göbeğim "Ben Madison'ım ve kolayım. Sarmana bile gerek yok çünkü zaten hamileyim. Risksiz yolculuğun tadını çıkar."

Hâlâ evde yaşıyordum ve okula gidiyordum ama kreş parası ödemek zorundaydım ve işten ayrılmaya gücüm yetmiyordu, bu yüzden her vardiyada o pisliği görmeye devam etmek zorundaydım. Bu da ona çok benziyordu. Bana basitçe adi bir servet avcısı demişti ve bunun doğru olmadığını bilmemin bir önemi yoktu. Tıpkı o zamanki adam gibi, ben de onun yakınında sıkışıp kalmıştı, uzaklaşmıyor ve onu bir daha asla göremiyordu.

Gözlerim yandı ve yenilgiyi kabullenip bakışlarımı kaçırarak yerimde kıpırdandım. Layla'nın 1.80'lik boyuyla dikleştiğini ve omurgasını savaşa hazır hale getirdiğini gördümden çok hissettim. Beni benden daha iyi ve muhtemelen hızla yükselen endişemi hissedebiliyordu.

"Siktirip gidebilirsin. Çene çalmak istiyorsan, git kendi evinde yap. Onu hiç tanımadığını bu kadar belli edemezdin."

Kuru, alaycı bir kahkaha attı. "Ve umurumda da değil."

Ouch.

Döndü, hareketi gözüme çarptı ve beni yukarı bakmaya ikna etti, sadece onun suçlayıcı bakışlarına kapılmak için. Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra arkasını döndü ve uzun adımlarla kendi tarafına doğru ilerlemeye başladı. Layla sandalyesinden fırladı, kadehini ve neredeyse boşalmış şarap kutusunu kaptı. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum ve bir an için ikincisi, gözlerinde gerçek alevler gördüğümü sandım.

Parmaklarımı kendi bardağıma dolayarak onu içeriye kadar takip ettim ve üzerime salmak üzere olduğu fırtınaya dayanmak için kendime mümkün olan her saniyeyi vermeye çalıştım.

Tırnakları omzuma saplanıp beni savurduğunda kilit daha tam olarak yuvasına oturmamıştı bile. "*Biliyordum*, seni pis küçük sürtük!"

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. "Bekle, neyi biliyordun?" diye sordum, gerçekten kafam karışmıştı.

Yüzüme doğru eğildi ve iki elini kaldırarak havadan alıntılar yaptı: "Ela gözlü, siyah saçlı, kaslı bir yabancı mı? Ne kadar uygun

Az önce evinize çoktan yakınlaşmış gibi yaklaşan adam, sadece öyle görünüyor. Dökül bakalım."

"Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim."

Tekrar omuzlarımdan tuttu ve beni bez bebek gibi salladı. "Dökül!"

Kollarına vurarak geri çekildim, "Benden önceki sakinleri tanımadığı sürece benim tarafımla samimi değil. Onu sadece birkaç kez gördüm ve bundan önce sadece bir kez konuştum. O da pek iyi geçmedi."

"Çok seksi."

"Evet," diye kabul ettim. Bunu inkâr etmek için hiçbir neden yoktu. Takvim modeli kadar ateşliydi. Kendimi yüzüstü kanepeye attım. Bu gece ders çalışmamın hiçbir yolu yoktu.

Layla üstüme oturdu, kamburunu çıkarıp rahatladı. "Ancak, aynı zamanda lanet olası, yargılayıcı bir pislik."

"Öyle görünüyor."

Dişlerini emdi. "Bahse girerim çok hızlıdır. Yazık. O kollar çok lezzetli."

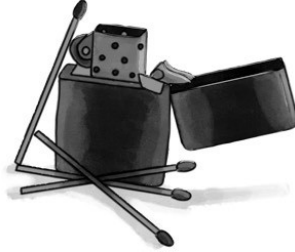
"Dikkatli ol," dedim, sesim yüzüme çarpan minder yüzünden boğuk çıkıyordu. "Onu nesneleştiriyorsun."

Güldü ve kıcıma bir şaplak attı. "Gerçekten yakın komşumuz mu?"

"Evet," dedim kanepeye doğru.

Dudaklarını yana doğru büktü, "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum." "Ben de öyle."

Beşinci Bölüm

GEÇ KALACAKTIK. ŞARAP VE DRAMA ARASINDA-

Açıkçası dün gece hemen hemen her şey vardı - yıllar sonra ilk kez alarmımı kurmayı unutmuştum.

Neyse ki vücudum az uyumaya o kadar alışmıştı ki, uyumak sadece fazladan yarım saate denk geliyordu. Ancak uyanmak, hazırlanmak, çocuğunuzu bırakmak ve işe gitmek için kendinize yalnızca bir saat ayırdığınızda, bu bir sorun.

Bir şeylerin yanlış gittiğini anladığınız anda içinizde beliren o sezgiyi hissettiğimde, tam rulonun ortasıdaydım. Jamie'nin duymaması için dua ettiğim bir küfür savururken gözlerim fırladı ve hemen ardından ağzım açıldı.

Yemişti. Ben dışarı çıktığımda o mübarek çocuk ayağa kalkmış ve bir kase mısır gevreği yiyordu. Sarı saçları mümkün olan her yöne doğru uzanıyordu ama en azından ayakta idi ve pantolon giyyordu.

Banyo tezgahından spreyci şişesini alıp saçlarını buğuyla ıslattım ve kafasına bir şapka geçirmeden önce kıvrınmasına ve çenesinden aşağı süt dökülmesine neden oldum. İşe yaramak zorundaydı.

Beş dakika sonra koşarak geri döndüm, giderken bluzumu pantolonumun içine soktum. Saç kravatım elimdeydi ve ayakkabılarımı koltuk altına sıkıştırmıştım. "Hazır mısın, dostum?"

"Ne düşünüyorsun?"

Pantolonumdan başımı kaldırıp baktığımda Jamie'nin kapıda durduğunu gördüm, ayakkabıları ayağında, sırt çantası omzundaydı. Şaşı gözlerle dilini dışarı çıkarıyordu.

"Tamam, bunu hak ettim." Kıkırdadım, kıvırcık, üçüncü gün buklelerimi tuttum ve başımın üstünde bir topuz yaptım. Makyaj yapmamıştım ve başım sabah kahvesinin eksikliğinden hoşlanmadığını belli etmeye başlamıştı bile. "Ben hazırım, hadi gidelim."

"Rugsy'nin çişe ihtiyacı var gibi görünüyor. Ayrıca çantan da yanında değil."

Küfür etmeyecektim. *Küfür etmeyecektim.* "Sen koltuğuna otur, ben birazdan çıkarım," dedim, anahtarları ona uzattım ve odamdan çantamı almak için koştum.

Ben geçerken Layla kapısını araladı, yarı kapalı, maskara bulaşmış gözleriyle beni izliyordu. "Rug'la ben ilgilenirim, sen git." Sesi uykudan dolayı pürüzlüydü ve onu uyandırdığım için anında kendimi suçlu hissettim.

"Emin misin?"

"Sadie'yi bulduğum bir köpek parkına götürmeyi planlıyordum. Rug'ı da yanımızda getireceğim. Sorun olmaz."

"Bu hoşuna giderdi." Tekrar hareket ettim, sonra durup ona baktım. "Bu gece Jamie'yle takılmak hâlâ sana uyar mı, yoksa onu aileme bırakayım mı?"

"Hayır, böyle iyiyiz. Şimdi kovulmadan ve faturaları ödemek için fahişelik yapmak zorunda kalmadan git."

Kapıya doğru koştum, giderken onu kafamın arkasından savurdum.

"Seni saçların toplanmış halde görmeyeli uzun zaman oldu. Kulaklarının ne kadar sevimli olduğunu neredeyse unutuyordum."

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve bugün bu aptalla başa çıkabilmem için bana sabır vermesi için her dinden tanrıya dua ettim. Birinin kulaklarım hakkında konuşmasından nefret ederdim, ama özellikle de o konuştuğunda.

Kulaklarım hiçbir şekilde büyük değildi, ama düz durmak yerine kafamdan dışarı çıkmışlardı. Eski sevgilim onlardan gidon diye bahsetmeyi alışkanlık haline getirene kadar umursamıyordum. Rob'un da aynısını yapacak türden bir adam olacağını hissediyordum.

Şu anda binanın onun tarafındaki fotokopi makinesinin başında duruyordum çünkü henüz bizim tarafımızda aynı anda birden fazla sayfayı kopyalayabilen bir makine yoktu. Evaline'e bir tane alması için yalvarıyordum.

buraya gelmek zorunda kalmayacaktı, ama tüm inşaat bitene kadar gelmek istemedi.

Sırtımı Rob'a dönerek çalışmaya devam ettim, onu görmezden gelirim ipucunu anlayıp uzaklaşacağını umuyordum. Tek tesellim koridorun ortasında duruyor olmamızdı, yani en azından bana dokunmaya çalışmayacaktı. Bu noktada daha iyi bilmeli miydim? Muhtemelen.

Kalın parmakları sağ kulağımın kabuğuna sürtündü ve anında paniğe kapılarak irkildim ve ona doğru döndüm. Gözleri parladı; eli hâlâ uzanmıştı.

Kahretsin, insanların önünde böyle tepki vermekten nefret ediyordum, kendimi zayıf ve aptal hissetmememe neden oluyordu. Ve Rob gibi birinin önünde görünmek istemediğim bir şey varsa, o da zayıf ve aptal olmaktı.

Bedeniniz veya duygularınız üzerinde kontrol sahibi olmama hissi en aşağılayıcı ve zayıflatıcı deneyimlerden biriydi. Ve üstesinden gelinmesi en zor olanlardan biri.

"Lütfen kulaklarıma dokunmayın, Bay Spencer." Fotokopi makinesine doğru geri adım atarak sayfalarımı aldım ve düzgün bir yığın haline getirdim. Henüz bitirmemiştim ama kalanını küçük yazıcımızda teker teker çıkaracaktım.

"Sadece şaka yapıyordum, sevgilim. Seni korkutmak istememiştim." Dokunuşuna verdiğim tepki çok sevimliymiş gibi bana gülümsedi.

"Bana dokunmamamı tercih ederim."

Gülümsemesi azaldı ve biraz geri çekilerek dudaklarını düzleştirdi ve bana sert bir baş selamı verdi. ". Muhafız üniforman ofisimde duruyor. Jim bedenini sormayı unutmuş ama doğru olanı sipariş ettiğime eminim."

Çünkü bu hiç de ürkütücü bir şey değildi. "Üzerinde çalıştığım şeyi bitirmem gerekiyor, onları kutuma koyabilir misin, sonra alırım?"

Çenesi büküldü ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. Tartışmak istiyordu, bunu duruşunun her santimetresinde görebiliyordum ama birileri, bir yerlerde bana gülümsedi. "Elbette. Aşağı inerken Jim'e uğra ve konuş, Cumartesi günü gölge olmanı istiyor."

Sayfaları sıkıca kavradım, kenarlarını avuçlarımın içine gömdüm. "Bu Cumartesi mi?"

"Neden, bir planın mı var?"

Sorusunu duymazdan gelerek döndüm, "Bunu Jim'le konuşacağım, teşekkürler." Bir cevap mırıldandı ama ben çoktan koridorun yarısını geçmiştim.

Jim'in gerçekten de Cumartesi günü altı saatlik bir eğitim vardiyasına girmemi istediğini teyit ettikten sonra, alarm tarafına geri döndüm.

ninja tarzında inşa ettim ve kutumun içine sıkıştırılmış üniformayı buldum. Banyoya götürüp denedim, böylece işe yaramazsa ona haber verebilecektim. Üzerime tam oturmasının uygun mu yoksa rahatsız edici mi olduğuna karar veremedim.

Öğle yemeğinden sonra günüm büyük ölçüde iyileşmişti. Takvimimdeki her şeyi bitirmiştım, öğle tatilinde bir sınavı tamamlamış ve başarmıştım ve Evaline öğleden sonra ofis dışında olduğu için tek bir kişi bile beni rahatsız etmemişti. Yalnızlık bazı günler kalbimin anahtarıydı.

Saat tam üçte, iş yerimin otoparkından çıkıyordum, radyoda şarkı söylüyordum ve o geceki garsonluk vardiyam için kendimi heyecanlandırmaya çalışıyordum.

Programım çılgıncaydı ama tutarlıydı. Pazartesi'den cumaya, sabah sekizden öğleden sonra üçe kadar Evaline için çalışıyordum. Cuma gecesinden Pazar gecesine kadar ise kasabada tavuk kanatları ve birasıyla tanınan bir restoranda çalışıyordum. Oradaki vardiyalarım akşam dört civarında başlıyor ve ne zaman kapatırsak o zaman bitiyordu, genellikle gece yarısı ya da sabah bir civarında.

Vardiyalar arasındaki bir saat bana Jamie'yi okuldan alıp ailemin evine bırakacak ve tekrar yola çıkmadan önce kıyafetlerimi değiştirecek kadar zaman kazandırdı.

Pazar sabahları, Ken adında bir adam için bir nakliye şirketinde altı saatlik bir vardiyada daha çalıştım, sürücü zaman çizelgelerini girdim ve haftanın maaş bordrosunu işledim. Tüm bunların toplamı altmış saatin üzerindeydi. Bu, ara sıra alabileceğim nöbetçi vardiyaları hesaba katmıyordu.

Telefonum gelen bir aramayla çaldığında okula daha birkaç dakika vardı. Arayanın kimliğinde Jamie'nin okulunu görmek için ekrana baktım. Kahretsin.

Cipimi dar bir park yerine çekerek otoparka girdim. Arayan sekreterdi ve araba sırası yerine Jamie'yi almak için ofise gelmemi istiyordu. Yaralandığını düşününce midem bulandı, göğsümden boğazıma kadar mide bulandırıcı bir his yayıldı.

Bana onun iyi olduğunu ve Bayan Brueger'in sadece benimle konuşması gerektiğini söyledi. Bayan Brueger'in müdür olduğunu düşünürsek, bunun beni pek de iyi hissettirdiğini söyleyemem. Saçımdaki kravatı çekip çıkardım.

daha sıkı, daha düzgün bir topuz yaptım ve aynada kendime baktım. Hiç makyaj yapmadığım bir gün olacağını tahmin etmişim.

Hayal kırıklığıyla saate baktım. Acele etmezsem aynı gün içinde ikinci kez işe geç kalacaktım. Topuklu ayakkabılarımı tekrar giyerek okula doğru ilerledim, ayakkabılarımın muşamba üzerinde çıkardığı tıkırtılar bir bombanın kaçınılmaz geri sayımı gibi yankılanıyordu.

Müdürle görüşmelerim hiç başladıkları gibi bitmezdi. Sıkı gülümsemelerimizi değiş tokuş ederek başladık ve her birimiz ellerimizde mecazi bir nesneyi sıkarak otururduk - ben bir kibrit çöpü, o ise bir çakmak. Sonra o öne doğru eğilir, yavaşça, kibarca kibriti yakar ve bu sırada bana gülümserdi. Minicik alevin tenime gittikçe yaklaşmasını izlerken terlemeye başladım. Ve tam şansımın yaver gittiğini ve alevin sönmeye başladığını düşündüğüm anda, üzerine benzin döküyordu.

Bayan Brueger Jamie'nin okula devam etmesine izin vermiş olabilir, ama sadece onu reddetmek için gerçek bir nedeni olmadığı için. Benim param da herkesin parası kadar iyiydi ve o hem paradan hem de benden nefret ediyordu. Her zaman değil. Jamie'nin ilk gününde annesi olduğumu açıkladığımda kaşlarını çatmıştı ama o kadar.

Sonra bir gün, bir aylık bahşişimi banka hesabıma yatırmayı unutmak gibi bir hata yaptım ve Jamie'nin okul harcını çoğunlukla birler ve beşlerle ödemek zorunda kaldım. Eğer bir ceset getirmiş olsaydım, o parayı gördüğünde gösterdiği kadar dehşet ve tiksinti göstermezdi.

En kötüsünü düşünmüştü ve o zamandan beri benden nefret ediyordu.

Sekreter beni Bayan Brueger'in ofisine götürdü ve Jamie'yi sınıfından alıp beni bekleteceğini söyledi.

"İyi günler, Bayan Hartland." Masada oturan siyah saçlı kadına baktım, *Bayan* kelimesini vurgulama şeklini gözden kaçırmadım.

Karşısındaki koltuğa oturdum, ona her zamanki gibi gülümsedim ve arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Ofis küçüktü ve her zaman kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden olurdu. "İyi günler."

"Bunu hızlıca yapacağım. Jamie ile ilgili bir konu dikkatimi çekti ve bunu tartışmamızın yerinde olacağını düşünüyorum."

"Tamam." Ellerimi kucağımda birleştirdim, sadece ses tonundan bile onu boğazlamak istiyordum.

"Öğretmeni Bayan Rener, Jamie'nin ödevlerini tamamlamadığını ve yalan söylediğini söyledi-"

"Benim oğlum yalan söylemez."

"-Bu, onları teslim ettiğini söylüyor."

"Jamie bir şeyi teslim ettiğini söylüyorsa, teslim etmiştir. Haftada birkaç gece masamızda oturur ve ödevleri üzerinde çalışır."

Beni tamamen görmezden gelerek, bir kalemi başparmağı ve işaret parmağı arasında ileri geri oynatarak devam etti. "Bayan Rener ayrıca onun düzenli olarak derslerini görmezden geldiğini ve masasının altında kitap okuduğunu söyledi."

"O zaman sıkılmıştır."

Ağzını açtı ama ben devam ettim. "Bakın, dersi görmezden gelmesinin sorun olmadığını söylemiyorum, değil ve bu konuda onunla konuşacağım. Ama her dersten A notu var, yani öğretilenleri anlıyor, sadece çok iyi bir şekilde ele almıyor."

Kalemimi bıraktı, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve çenesini dik parmaklarına dayadı. "Hayatında okula olan ani ilgisizliğini açıklayabilecek herhangi bir şey var mı? Herhangi bir değişiklik?"

Gözlerimi devirmemi engellediğim için bir ödülü hak ettim. Söylediğim her şeyi açıkça görmezden geliyordu. "Birkaç hafta önce dairemizden taşındık ve yeni bir eve taşındık."

"Ah," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Muhtemelen öyledir. Birdenbire yeni bir yatağa ve yeni insanlara sahip olmak onun yaşındaki bir çocuk için çok fazla."

Ellerim birbirini öyle bir sıktı ki birkaç eklemim patladı. "Kimsenin yanına taşınmadık. Hâlâ sadece biz varız ve o her zamanki yatağında uyuyor."

"Hayatına girip çıkan erkek figürleri var mı?"

"Affedersiniz?" Yüzüm ısındı, kulaklarım başımın iki yanında cehennem ateşi gibi yandı. Ciddi miydi lan bu?

"Sadece onu endişelendiren ve kurgusal bir dünyaya kaçmak zorunda hissetmesine neden olabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum Bayan Hartland."

"Evime *erkek* girip çıkmıyor Bayan Brueger ve böyle bir imada bulunulmasını hoş karşılamıyorum."

"Özür dilerim. Sanırım randevularınızın onunla buluşmasına izin verdiğiniz için sizi suçlamakla küstahlık ettim." Sesi hiç de özür diler gibi gelmiyordu. Sesi sanki bademciklerine kadar bokla doluymuş gibi geliyordu.

"Ben
çıkmıyorum."

"Babası mı-"

Aniden ayağa kalktım, sandalye kara tahtaya çakılmış çiviler gibi yere sürtünüyordu. "Hepsi bu kadarsa, Bayan Brueger, gitmem gerekiyor. İşe gitmem gerekenden daha geç kalmamayı tercih ederim. Bayan Rener'e özür dilemek ve Jamie'ye daha üst düzey işler vermeyi görüşmek için e-posta göndereceğim. Ayrıca bu akşam onunla sınıftaki davranışları hakkında konuşacağım."

Ağzı bir karış açık kaldı, sanki sözünü kesip gideceğim için gerçekten şok olmuş gibiydi. "Evet. Lütfen git."

Ana ofise tekrar girdiğimde öfkeliydim, resmen ağzımdan köpükler çıkıyordu. Jamie oturduğu yerden fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve elindeki çantayı yumrukluyordu. Hışımla çıkarken sekretere selam vermedim. Veremezdim. Patlamama on saniye kalmıştı.

Benim hızıma ayak uydurmak için koşan Jamie koltuğuna otururken tek kelime etmedi ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım, yolcu koltuğuna fırlattım ve döşeme tahtasına sekmelerini izledim. Ellerimi direksiyonun etrafında demir gibi kavradım, hızla gözlerimi kırptırdım ve bizi eve götürecek kadar görüşümü netleştirmeye çalıştım.

"Anne? Bana kızgın mısın?"

Harika. Mükemmel ebeveynlik, Madison. Çocuğunuzun müdürüyle görüşün ve sonra kızgın bir şekilde oradan ayrılın ve ona tek kelime etmeyin. Bu ona hiç de yanlış bir fikir vermeyecektir.

Başım öne düşerek alnımı direksiyona yasladım. Gözyaşlarım savaşı kazanıp yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimdeki yanma nihayet hafifledi.

"Hayır, dostum. Sana kızgın değilim." Ruhum içten içe parçalanırken bile kelimelerin bu kadar yumuşak çıkmasını alkışladım.

"Başım belada mı?"

Arkama yaslanarak boş yere gözlerimi ovuşturdum ve kendimi cipi geri vitesine takıp Şeytan'ın oyun alanını terk etmeye zorladım. "Öğretmenin derse olan ilgisizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış. Dersleri ve kitap okumayı ihmal ettiğini söyledi. Bu davranışın saygısızca olduğu konusunda ona katılıyorum. Sen daha iyi bilirsin. Ama hayır, duracağına söz verdiğin sürece başın belada değil."

"O zaman neden üzgünsün?"

Sorusu beni daha da kötü hissettirdi, suçluluk duygusu öfkeyi aştı. Ebeveynlik çok zordu. Genel olarak yetişkin olmak zordu. Annem beni uyarmıştı ama yeterince uyarmamıştı.

"Üzgün değilim, kızgıyım." Ve aşağılanmış. Savunmasız. İfşa edilmiş. "Ama bunun seninle bir ilgisi yok. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamak için zihinsel olarak kendimi tokatladım. Tek yaptığı burnumu tıkamak ve çocuğumu üzmekti. Ve Tanrı biliyor ya, şiş bir yüzle gelirim bu gece hiç bahşış alamazdım.

Eve yanaşır yanaşmaz restoranı aradım, okula gitmem gerektiğini ve geç kalacağımı bildirdim. Sonra dışarı çıktım, yolcu kapısını açmak ve fırlattığım topuklu ayakkabıları bulmak için aracın etrafında döndüm.

Daha yeni eğilmiştim ki benim karıncalandı, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Boynumu büktüm ve omzumun üzerinden baktığımda Garrett'ın bahçesinin ortasında elinde çim biçme makinesiyle durduğunu gördüm.

Kıçımdayken olan gözleri bir anda yüzüme dikildi. Kaşlarını çatarak ona , doğruldu ve kapıyı kapatmadan önce topuklu ayakkabılarımı kolumun altına sıkıştırdım.

Bakışları yüzüme odaklandı ve öylece kaldı. Çenesini ileri geri oynattı, gözlerini hafifçe kısarak sonunda çocuğa dikti. Jamie yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı ve ben de Garrett'ın kaşlarını kaldırıp arkasını dönerek bizi kovmasını izledim. Bana göre hava hoş.

Jamie'yi eve soktum, kapıyı kapatırken çim biçme makinesinin gürültüsünü duydum.

"Ne oldu böyle?" Layla kırmızı bayrak görmüş bir boğa gibi bana doğru koşmaya başladı.

Boğazımı dikkatle temizledim ve gözlerimi Jamie'ye çevirip geri döndüm. "Yok bir şey. Sonra konuşuruz ama gitmem gerek." Çantamı barın üzerine bırakarak odama doğru koştum, kıyafetlerimi çıkardım ve üniformamı giydim. Beş dakika sonra en sade makyajımı yapmış, ayakkabılarım ve önlüğüm elimde dışarı koşuyordum.

"Onunla takıldığın için tekrar teşekkürler. Siz ikiniz evi mahvetmemeye çalışın."

Layla kılını bile kıpırdatmamıştı. Ben ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarken o kısık gözlerle yüzümün her tarafına bakıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Söz vermiyorum," dedi.

Jamie'nin yanağına yüksek sesle, şapırdata şapırdata bir öpücük kondurdum ve o da hemen yanağını ovuşturdu. "Uslu dur, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Omurgamı kilitleyerek dışarı çıktım, Garrett'la bir kez daha göz göze gelmeye hazırdım ama ne o ne de çim biçme makinesi görünürde yoktu.

Altıncı Bölüm

VARDİYAMIN ÜZERİNDEN BİR SAAT GEÇMİŞTİ VE BEN ÇOKTAN YENİ BİR LEKE EKLEMİŞTİM.

Pantolonumun paçaları. İnledim, ayaklarımı yere vurmak istedim. Simsiyah ve tüm doğru yerleri sıkan bu pantolon benim en rahat iş pantolonumdu. Anladım.

Ellerimi tişörtüme sildim, kirletip kirletmediğimi umursamadan kanat tabaklarını alıp koklamaya ve kolum boyunca sırayla dizmeye başladım. Restoranda yeterince uzun süredir çalışıyordum, her bir kanat sosunun lezzetini sadece kokusundan bile anlayabiliyordum. Aşçıların kanatları etiketlememe gibi bir alışkanlığı olduğu için bu benim işimi çok daha kolaylaştırıyordu.

Dönerek, kalçamla sallanan kapıyı açtım, her yemeğin belirlenen alıcısına koştum, gülümsedim ve her şeyi tekrar yapmak için mutfağa geri dönmeden önce içecekleri yeniden doldurdum.

Genel olarak, garsonluğu umursamadım. Her zaman kolay değildi, ancak görevler oldukça basitti ve beni meşgul ediyordu. Yaşadığım tek yavaş zaman, vardiyamın başında akşam yemeği telaşından önceki lütuf dönemi idi.

Patronum da bu yüzden geç gelmeme ses çıkarmamıştı. Benden daha gençti ve çoğu gün uçurtma gibi uçuyordu, bu yüzden oldukça rahattı. Geç kalmak ondan çok beni rahatsız ediyordu.

Buraya gelirken yol boyunca bunun üzerinde durmuş, Jamie'yi bırakıp hemen geri dönebilmek için üniformamı ofise götürüp üzerimi değiştirmeye karar vermiştim. Layla yakında yeni işine başlayacaktı ve ben de onu yine aileme bırakmak zorunda kalacaktım. Zaman kaybını mümkün olduğunca azaltmak mantıklı geliyordu.

Vardiyamın yaklaşık yarısında nihayet masalarımnda bir durgunluk oldu. Böyle zamanlarda, mola vermek için arka geçme bahanesi olan sigara tiryakilerini kıskanırdım. Eğer ayıracak param olsaydı, sırf onlara katılabilmek için bir paket alır, bir tane yakar ve tutardım.

Elimdeki birkaç müşteriye kontrol ederek birazdan hazır olacaklarından emin oldum ve bara doğru ilerledim. Nate her zaman benimle aynı gecelerde çalışırdı ve burada en sevdiğim kişiydi. "Hey, Nate."

"Hey, Curly, o tatlı kışın bütün gece neredeydi?"

"Çalışmak. Hepimiz tembellik edip bir barın arkasında parmaklarımızı oynatamayız." Ona sıırttım.

Nate çok iyi bir barmendi ve bunu kanıtlayacak devasa bir bahşış kavanozu vardı. Benimle yaklaşık aynı boydaydı, siyah saçları geriye doğru taranmıştı, kollarının her santimini kaplayan dövmelele vardı ve bir şeye ihtiyacı olduğunda tılsım gibi çalışan büyük yeşil gözlele vardı. Gizemli ve tehlikeli bir havası vardı ama içten içe yapış yapış bir çocuk oyunağıydı.

Aynı zamanda açık ilişkilere ve grup aktivitelere inanan bir azgındı. Beni yaşam tarzına bir şans vermem için kaç kez ikna etmeye çalıştığının sayısını unutmuşum. Onunla değil ama genel olarak.

Cevabım hep aynı olmuştu. Hayır, teşekkürler. Ters haremler kitaplarda seksiydi ama kadın anatomisi ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Yirmi dört saat içinde birden fazla erkeğin üstüme çıktığını düşününce vajinamın kasıldığına yemin .

"Sanırım kapanıştan sonra sana bir içki hazırlamak için parmaklarımı oynatmakla çok meşgul olacağım."

Geri çekilerek göğsümü tuttum ve ağzımı açık bıraktım. "Buna cesaret edemezsin." Beni işaret ederek kıkırdamama neden oldu.

Ellerimi bara vurdum, masaları kontrol etmek için geri dönmeye hazırlanırken tanıdık bir yüz dikkatimi çekti. Donakaldım, gerçekten o olup olmadığından emin olamadan birkaç kez göz kırptım.

Kalçalarını sıkan bir kot pantolon ve koyu yeşil bir Henley giyen Garrett, barın en ucundaki tabureye tünemiş oturuyordu. Yana doğru eğilmiş, bir dirseğini bara dayamış, diğer eliyle de kucağındaki bira şişesini kavriyordu.

Yalnız değildi. Yanında oturan ve tüm dikkatini ona vermiş olan bir kadın vardı. Bir yabancı da olabilirdi ama

Duruşu rahattı ve yüzünde kalıcı bir özellik olduğunu düşünmeye başladığım gerginlik yoktu. Sanki onu tanıyor, *seviyor* gibiydi.

Onu baştan çıkaran şeyin ne olduğunu, kadınlarında neyi tercih ettiğini merak ettim. Görünüş çoğu zaman yanıltıcı olabilirdi ama kırklı yaşlarının başında görünüyordu; kalın, tatlı kıvrımları ve omuzlarına düşen uzun, bakır rengi dalgaları vardı. Muhteşem bir kadındı.

Düzgün bir kırım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu, ama kalçalarım da hiç tatlı bir şey yoktu ve kimse B-cup göğüslerim hakkında türkü yazmayacaktı. Dudağımı ısırarak kendimi kendime gelmeye zorladım. Onda ne gördüğü kimin umurundaydı? Onun ilgisini çekmek istediğimden değil.

Bedenimi kıpırdamaya zorlayamadan gözleri kadının başının üzerinden geçip bana dikildi ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde genişledi. Aşağıya bakıp göğsümde bir keskin nişancı noktası görebilirdim ve bu, kalbimin onun bakışı kadar durmasına neden olmazdı.

O anda çekip gitmeliydim. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Bunu biliyordum ama içimdeki komşuluk duygusu aramızdaki uçurumu onarmak ve en azından bir merhaba demek istiyordu.

Ona doğru attığım her adımda yüzü biraz daha kapanır gibi oluyordu, ta ki sonunda alışkın olduğum o düz ifadeye bürünene kadar. Arkadaşı, dikkatinin artık üzerinde olmadığını hissederek omzunun üzerinden bana baktı. Kaşları kalktı ve gözleri aramızda gidip geldi.

Mükemmel Madison tarzıyla ona garip bir el salladım ve sonra Garrett'ın düşmanca ama yine de aptalca çekici yüzüne baktım. "Selam Garrett. Nasılsın?"

"Tamam."

Birasından bir yudum aldı, sesi çok yaklaşırsam beni parçalara ayıracak kadar keskindi ve sinirlenmekten kendimi alamadım. Beni asla bir servet avcısından fazlası olarak görmeyecekti. Bunu aşmamın ve zamanımı boşa harcamayı bırakmamın zamanı gelmişti. Ben öyle *biri* değildim, bu yüzden onun fikrinin bir önemi yoktu.

Ne olursa olsun, tavrının beni etkilediğini düşünmesine izin vermeyi reddettim. En büyük garson gülümsememi takınarak, "Bunu duymak harika. Kontrol etmem gereken masalar var, o yüzden-"

"İş için başka bir şey yaptığını sanıyordum."

"Um..." Bununla nereye varmak istediğini merak ederek donakaldım. Hem ses tonu hem de dudağının kıvrılması bana yarım yamalak davrandığımı düşündüğünü söyledi. Deniyor muydu?

Burada çalışmadığımı mı ima etmeye çalışıyorsun? Aklının iyiliği için, içtenlikle öyle olmamasını umuyordum. Tanrı aşkına, önlük giyiyordum.

"İstiyorum."

Başka bir soru sormak istiyordu. Bunu parmaklarını yarısı boş şişesine vuruşundan, alnında beliren kırışıklıklardan ve dilinin yanağının iç tarafını itişinden anlayabiliyordum. Sonunda, sorma arzusu varlığını görmezden gelme arzusuna karşı galip geldi.

"O zaman neden burada çalışıyorsun?"

Orospu çocuğu gerçekten bir konuda yalan söylediğimi düşünüyordu. kadar kalın kafalı mıydı, yoksa benim hakkımda yanlış olduğunu anlayamayacak kadar kendi üstünlüğüne mi inanmıştı? Her iki durumda da, bir gün boyunca yaşadığım boktan etkileşimlerden dolayı bastırdığım öfkemden sorumlu tuttum.

Toplayabildiğim en samimiyetsiz ifadeyi takınarak kişisel alanına girdim, dizine oturmaktan çekiniyordum. Parmaklarım birasının etrafını sararken serçe parmağımın yan tarafı elinin üst kısmına değdi.

çekip aldım, başımı geriye attım ve yarısı dolu şişeyi tek seferde mideye indirdim. Yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırarak dilimi alt dudağımda gezdirdim, gözleri hareketi takip ediyordu.

"Çünkü henüz yeterince büyük parası olan bir şeker baba bulamadım..." Boş şişeyi doğrudan kucağına bıraktım ve gözlerimi şişenin üzerinde gezdirdim, "cep."

Garrett'in yüzündeki ifade, daha sonra muhtemelen uyumaya çalıştığım da kaçınılmaz olarak yaşayacağım her ezici endişe dalgasına değdi. Gözlerimi onun şaşkın bakışlarından ayırmadan geri çekildim ve yüzümün en iyi kaltak suratına dönüşmesine izin verdim. "İyi geceler, Garrett."

Nate'in dikkatimi çekme çabalarını görmezden gelerek mutfağa geri döndüm. Ne düşünüyordum ki ben? Nate ve Garrett'in arkadaşından başka birinin bunu görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama cevabın hayır olmasını umabilirdim.

Başımı dik tuttuğumu ve pislik komşumun etrafında çalıştığımı söylemek isterdim ama yapmadım. Sonraki bir saat boyunca bardan vebadan kaçır gibi kaçtım, o kadar ileri gittim ki masalarımın alkollü içeceklerini getirmesi için başka bir iş arkadaşına rüşvet verdim.

Nate sonunda beni bulup Garrett'in gittiğini söyleyene kadar küçük bir sürtük gibi saklanmayı bırakmadım. Dişlerimi göstermekte sorun yaşamayabilirim.

Tehdit edildim, ama emin olun güvenli olur olmaz kuyruğumu kıstırıp kaçacağım.

Son yolcu da geceyi geçirmek üzere ayrıldığında ve biz de kapanış görevlerine başlamak üzere kapıyı kilitlediğimizde, saat gece yarısını geçiyordu. Ne yazık ki benim için hiçbir şey beynimin unutmayı tercih ettiğim şeyleri hatırlamasına monoton ve sıkıcı işlerden daha fazla yardımcı olamazdı.

Çeşni kaplarını doldurmak mı? Garrett'ın tercih ettiği Henley'lerle ne kadar iyi görüldüğünü düşünüyordum. Yerleri paspaslarken mi? Ellerimizin nasıl birbirine değdiğini ve birkaç dakika önce dudaklarımı onun elindeki şişeye nasıl doladığımı hatırlıyordum. Banyoyu silerken mi? Söylediğim ve yaptığım şeylerden dolayı fiziksel olarak ürperiyordum.

Bir çukur kazmış, kendi isteğimle içine girmiş ve toprağı eşelemeye başlamış olabilirdim. Daha önce şeker baba arayan bir fahişe olduğumu düşündüyse, şimdi kesinlikle buna inanıyordu. Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Belki de aynı duvarı paylaştığımız ve orada yaşadığım sürece onu düzenli olarak göreceğim içindi. İyi geçinmek güzel olurdu sanırım.

"Hazır mısın Curly?"

Oturduğum masadan başımı Nate'in ceketini giymiş, ayaklarını yere vurduğunu gördüm. Paramı sayıyordum ve . Bir tek bizim kaldığımızı fark etmemiştim bile. "Evet, hemen paramı çekmem gerekiyor."

" zamankinden ister misin?" "Lütfen."

Bana muzip bir sırıtış attı ve dışarı çıkar çıkmaz Garrett'la karşılaşmam konusunda beni sıkıştırmak için beklediğini biliyordum.

Elbette, kığım koltuğa yerleşir yerleşmez ve ayaklarımı altına alır almaz, bana kızılılık suyum ve romumu uzattı ve doğruca kana yöneldi.

"Bu gece için ateşli bir planın var mı?"

'Ateşli' kelimesini abartarak kullanması gözlerimi kısma neden oldu. "Hayır."

"Curly, sen ve gizemli erkeğinden yayılan gerginliğe bakınca, işten sonra sana bir şeyler alacağından emindim. Belki yeni bir erkek arkadaşır ve siz de rol yapıyorsunuzdur diye düşündüm."

İçki içiyor olsaydım, doğrudan ciğerlerime giderdi. "Tanrım, Nate. Hayır."

"Bilmiyorum, kendimi bir porno filmin ön sevişme sahnesini izliyormuş gibi hissettim.

Çok sıcaktı."

Fincanımı yere bıraktım, yüzümü ellerimin arasına sakladım ve başımı salladım. "Aman Tanrım, yardıma ihtiyacın var."

"Ve senin de biriyle yatman gerek."

İçkimin içindekileri inceledim, bir yudum aldım ve Nate'e yan gözle baktım. "Burada bu konuşma için yeterli alkol yok."

Arabama bindiğimde saat neredeyse sabahın ikisiydi. Çok yorgundum ama en azından ders çalışmam gerekmiyordu. Genel olarak hafta içi günleri daha çok seviyordum. Çift vardiya çalışmaktansa Jamie'yle takılmayı ve ders çalışmayı tercih ederdim ama bu gece beynim akademik olarak çalışmak zorunda olmadığı için minnettardı.

Anahtarları kontaktan çıkarıp Garrett'ın tarafına baktım. Nova'sının arkasına tanımadığım bir araba park etmişti ve sadece onunla birlikte gördüğüm kadın olduğunu tahmin edebiliyordum. Midem sıkıştı ve içimde yağlı bir his kıvrıldı. Kıskançlık.

Onunla birlikte olduğu için değil, iki yetişkinin birbirlerinin arkadaşlığından ve bedenlerinden zevk alma fırsatına ve arzusuna sahip oldukları basit gerçeğinden dolayı. Ve ben burada, yıllardır yaptığım gibi sürekli eve yalnız gidiyor olurdum.

Belki bu gece kanepede uyurum. Garrett'ın bir sik gibi kasıla kasıla yaşamasının ödülü olarak çarşafı salladığını duyma fikri dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Özellikle de sırf yanımda biri uyuyormuş gibi hissetmek için bir yastığa sarılmam muhtemelken. Belki de Layla'yı itip onun odasında yatardım.

"Hey, anne ayı."

İrkildim ve kilitten çıkardığım anahtarları yere düşürdüm. Layla kanepede yüzüstü yatıyordu, dizleri bükülmüştü ve ayakları ileri geri çapraz duruyordu. Okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu, önünde bir defter ve kalem vardı. İki köpek de yoktu, muhtemelen yataklarımızdan birine kıvrılmışlardı.

"Hâlâ uyanık olduğunu fark etmemiştim, saat sabahın ikisi.

Jamie ile aranızda bir şey oldu mu?"

"Evet, odasında yangın çıktı ve biz kaçmak için dışarı koşarken bir bakır kafa onu ayak bileğinden ısırdı. Ayrıca mono hastalığı var. Sizi arayıp bunları söylememenin daha iyi olacağını düşündüm."

Gözlerimi gökyüzüne doğru yuvarladım ve sabır için tavandaki takımyıldızlara dua ettim. Bu kadın ona borçlu olduğum için şanslıydı, yoksa suratının tam ortasına otururdum. "Peki neden hâlâ ayaktasın? Müzik ilham perisi mi?"

"Onun gibi bir şey." Kalemle oynadı, bitiş düğmesine ritmik bir tonda bastı. "Biraz uyudum ama aç uyandım. Biraz Oreos almak için buraya geldim ve aklıma bir şarkı fikri geldi. İşte buradayız."

"Eğer bir Layla'ya kurabiye verirsen." "Tam bir annesin."

Yere çöktüm, başımı onun kalçasına yasladım ve derin bir nefes verdim, bayılmaya o kadar hazırdım ki. "Gerçekten, uslu durdu mu?"

"Evet, tabii ki. Harika vakit geçirdik. Yine de seni özledi. Rainbow Road'da bir zaman rekoru kırdı ve evde olmadığını hatırlamadan önce sana söylemek için döndü."

Kalbim ayaklarıma, yere, zemine, lanet olası gezegenin kendisine doğru düştü. Layla beni vurabilirdi ve göğsümde bu kelimeler kadar vahşice bir delik açamazdı.

Bu onu hayal kırıklığına uğrattığım ilk sefer değildi, son da olmayacaktı. Artık büyüdüğü için bunu daha fazla saklamayı öğrenmişti ama hafta sonları evde olmamı dilediğini biliyordum.

Ne yaparsam yapayım, hangi seçimleri yaparsam yapayım, hep kaybettim. Eğer tek bir işte çalışsaydım, evsiz kalacaktık. İki işte çalışsaydım, yine tek odalı bir daireyi paylaşıyor olacaktık. Üç işte çalışsaydım, sonunda çocuğuma bir ev sağlayabilirdim, ama birlikte geçirdiğimiz zaman pahasına.

Bazen paranın mutluluğu satın alamayacağını ilk söyleyen kişinin fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Mücadele etmenin. Bir aylık market alışverişini karşılamamanın bir yolunu bulmak için hiç markete hesap makinesi götürmek zorunda kaldı mı?

İlham verici sözler en altta yaşayan bizler için yapılmadı. Zirvedeki insanların ayrıcalıkları hakkında daha iyi hissetmeleri için yapıldılar. Biz alttakilere, daha çok çabalarsak, daha uzağa ulaşarsak ya da sahip *olabileceklerimizi* değil de şu anda sahip olduklarımızı takdir etmeyi öğrenirsek, onlar kadar mutlu ve memnun olabileceğimizi göstermek için.

Süslü kelimelerle ve kokuyu bastırmak için çiçekli bir arka planla sarılmış bir saçmalıktı. Dünya biz kaybedenlerin kazanması için yaratılmamıştı. Yapabileceğimiz en iyi şey oyunu zarar görmeden bitirmektir.

Yedinci Bölüm

AKLIMI KAÇIRMIŞTİM. AYNANIN ÖNÜNDE DURMUŞ, KENDİME BAKIYORDUM.

Vücudum. Siyah pantolonumun içine gri düğmeli bir bluz giymiştim ve devasa, gösterişli bir güvenlik rozeti bana bakıyordu. Kemerime takmam için bir el feneri ve biber gazı bile verilmişti. Lanet olası *biber gazı*.

Kendimi biraz iyi hissetmemi sağlayan tek şey, bu işi kabul edecek kadar aptal olsam da Jim Grayson'ın bana teklif ettiği için daha da aptal olmasıydı. Kadın gardiyanlara karşı değilim, kadınlar akıllarına koydukları her şeyi yapabilirlerdi. Sadece ben o kadınlardan biri değildim.

Üniformamın üzerine bir kazak geçirdim, bir gece önce giydiğim yıpranmış siyah ayakkabıları kaptığım gibi odamdan çıktım. Cumartesi sabahı hafta boyunca uyuyabildiğim tek gündü ama bu eğitim vardiyası nedeniyle sadece dört saat çalabilmişim. Bu vardiyayı almak hayatımdaki tüm seçimlerimi sorgulamama neden oldu.

Neyse ki yatak odamın duvarından hiç inleme sesi gelmemişti de en azından kendi odamda uyuyabilmişim. Ben yüzüstü yatağıma düştüğümde ya işlerini çoktan bitirmişlerdi ya da sessiz kalma konusunda özellikle iyiydiler. Yine de kendimi huysuz hissediyordum.

Jamie'nin kapısında durdum, kapıyı kırarak açtım ve içeri baktım, "Psst, Jamie." Parmak eklemlerimi tahtaya hafifçe vurdum, "Günaydın, kalk ve parla." Çarşaflar hışırdadı ve yatağın üzerinde iki büklüm olmuş bedenini seçebildim. Tutarsız bir cümle mırıldandı.

"Üzgünüm dostum, bugün işim var. Kahvaltı istiyorsan kalk ve git." Tek cevap boğuk bir inilti oldu. Yeterince iyiydi. Yan odadaki Sadie'yi kızdırmamaya çalışarak kapısını olabildiğince sessizce kapattım.

Layla hâlâ yatıyordu ve birkaç saat daha yatacağı. Bugün birlikte müzik yapacağı bir adamla buluşacaktı. Adamla şehirdeki bir kafede karşılaşmış ve Martin gitarlara duydukları ortak sevgiyi keşfettikten sonra birbirlerine ısınmışlardı.

Bir yanım tanımadığımız biriyle buluşacağı için endişeliydi ama diğer yanım onun adına mutluydu. Son zamanlarda buraya geldiğine pişman olacağından endişe ediyordum, ama birileriyle çıkmaya başlarsa, umarım birkaç kök salar ve burada da bir yuva kurar. Bir tırmalama sesi dikkatimi çekti ve sağ tarafa baktığımda Rugsy veranda kapısının önünde dans ediyor, mız mızlanıyor. "Biliyorum, geliyorum."

Ayakkabılarımı bırakıp ağırlığımı kapıya verdim ve iterek açabildiğim kadar açtım, sabahın soğuk havası üzerime çarptığında tısladım. "Çabuk ol, sosisli sandviç, burası buz gibi."

Onu işini yapması için bıraktım, çoraplı ayaklarımı mutfak zemininde kaydardım ve kahve cezvesine yöneldim. Yıllar boyunca para biriktirmek için vazgeçtiğim pek çok şey vardı ama kahve asla bunlardan biri olmayacaktı. Biri kafeinimi elimden almaya kalkarsa bir kaltağı şişlerdim.

Kendi kendime rastgele bir çocuk şarkısı mırıldandım ve karamela aromalı telveyi kaşıkladım. Su rezervini dolduruyordum ki veranda kapısının gıcırdadığını duydum ve geri çekilip barın üzerinden Jamie'yi gördüm. "Tamamen kapattın mı?"

"Evet." Gözlerini ovuşturdu, çarpık pijama pantolonunu yeniden düzeltti ve koca ayaklarını yere vurarak mutfığa girdi. Normal bir izin gününde uyanık olmaktan ben de ondan daha mutlu değildim, bu yüzden onu şımarıklık trenine bedava bindirmeye karar verdim.

Tost makinesine birkaç simit attıktan sonra, ruh halini düzeltmek için büyük bir bardak çikolatalı süt hazırlamaya başladım. "Layla evde olmayacak, bu yüzden bu gece büyükannen ve büyükbabanda kalacaksın."

Bir sandalyeye çöktü, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onların üzerine koydu. "Biliyorum, bana söyledi."

Benim ve onun takıldığımız gün gitmemize çok kızmadığını umarak küçük bir gülümseme verdim. "Bu sık sık olmayacak, söz veriyorum. Sadece bugün eğitim için gitmem gerekiyor."

Simitler fırladı ve onları koparıp tezgâha attım ve yarı yanmış parmaklarımı ağzıma soktum. "Eğleneceksin, ben de bu gece yola çıkmadan önce uğrayıp seni görmeye çalışacağım."

Kollarının üzerinden başını salladı ama hiçbir şey söylemedi ve dün gece beni yiyip bitiren suçluluk duygusu hızlı bir buldozer gibi tekrar üzerime geldi. Yutkundum, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kendime doğru şeyi yaptığımı söyledim.

Ona çikolatalı süt ve bir elma uzattım, hissettiğim suçluluk simidinin üstündeki malzemeden daha kalındı. "Normal krem peynir mi çilekli mi?"

Yarım saat sonra onu kapıya kadar geçirdim, zamanında çıkmayı başardığımıza şaşırmıştım. İkimiz de tembellik etmiş, aktif olarak hazırlanmak yerine yastıklarımızla ilgili hayaller kurmuştuk.

Her birimiz ceketlerimizin fermuarlarını çekip ön tarafa yürüdük. Teknik olarak tek arabalık bir garajımız vardı ama kapısı iz süren bir dinozor sürüsü gibi ses çıkarıyordu ve kırılıp aracımı içeride hapsetmesinden korkuyordum, bu yüzden kullanmadık.

"-çok hoş. Keşke daha sık dışarı çıksan, sürekli evde kalmak zorunda değilsin."

Bir kadın sesiyle başımı yana çevirdim. Jamie ve ben yürüyüşümüzün ortasında durduk ve yandaki evden çıkan üç kişiye baktık.

Garrett, kalçalarından uygunsuz bir şekilde sarkan gri bir eşofman altı ve omuzlarına kadar her kas dalgalanmasını gösteren siyah bir atlet giymişti. Denemeden bile bu kadar çekici olması haksızlıktı.

Saçları her heteroseksüel kadının ıslak rüyasından yeni çıkmış gibi dağınıktı ve gezinen bakışlarım sonunda yüzüne ulaştığında, o ela gözler bana sabitlenmişti.

Haklıydım, araç dün geceki kadına aitti. Kadın bir gece önce giydiği kıyafetlerle adamın yanında duruyordu. Normalde bu tek gecelik bir ilişki yaşadıklarını gösterirdi ama üçüncü kişi beni şaşırttı.

Garrett'tan daha yaşlıydı, belki ellili yaşların başındaydı. Toplumun "baba vücudu" olarak tanımlayacağı bir vücuda sahipti; tuzlu ve biberli bir sakalı ve at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış uyumlu saçları vardı. Garrett'a benzer bir havayla duruyordu ve kolunu kadının omuzlarına dolamıştı.

Geceyi birlikte mi geçirmişlerdi? Gözlerim kendiliğinden açıldı. Hiçbir şey duymamıştım ve zihnimin çarkları fazla mesai yapıyordu. Biri nasıl *sessizce* üçlü yapabilirdi?

Garrett'ın devam eden bakışlarını ve artık üzerimizde fazladan iki çift göz olduğunu görmezden gelerek yolcu kapısını açtım, çantamı ve Jamie'nin gece çantasını koltuğa bıraktım.

"İşe mi gidiyorsun?"

Derin, çakıllı ses omurgamdan yukarı kayarak boynumun dibinde durdu. Döndüğümde onu birkaç adım daha yaklaşmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pantolonuma ve iş ayakkabılarıma öylesine bir şiddetle bakarken buldum ki bilinçaltımda geri adım attım.

Sadece bir adım, küçük, tek bir hareketti ama bir yaprak gibi titreyebilir ve gözlemci, aşırı korumacı oğluma beyaz bayrak sallayabilirdim. Tek adımı bitirdiğimde Jamie önüme geçmiş, kollarını kavuşturmuş ve Garrett'ın ona karşı duruşunu taklit etmişti. "*Sen de kimsin?*"

Aman Tanrım. Öne atılarak ellerimi omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim. "Bu Garrett, dubleksin diğer yarısında yaşıyor." Jamie'nin yüzü rahatlamadı. Aksine kaşları daha da çatıldı.

Öfkeli adama hitaben, "Ve evet, bugün çalışıyorum" diye cevap verdim.

Cipe gizlice bir göz attım, Jamie'yi kapıya doğru çekmek üzereydim ki kadın uzanıp Garrett'ın kafasının arkasına bir şaplak attı. "Yüzünü düzelt."

Bir kıkırdama patlamaya çalıştı ve ben aceleyle onu geri çektim, boğuk, hırıltılı bir ses benden kaçtı. Onun ebeveyn gibi saldırısı karşısında irkilmedi, gözleri vücudumda gezinirken bakışlarını ona çevirdi.

Tekrar nefes alabileceğimi hissederek nefes verdim. Adamın sinirlenmesinden etkilenmeyen kadın ona bakıp başını salladı. Bana doğru yürürken elini ona doğru salladı ve "Ona aldırmayın" dedi.

"Dün tanıştık." diye devam ederken aynı eli bana da uzattı. Sayılır." Güldü, sanki dün gecenin anısı onun için bir hazineymiş gibi.

tadını çıkarıyordu. "Demek komşu sensin. Ben Sarah, Garrett'ın baldızıyım."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak, önümde heykel gibi hareketsiz duran Jamie'nin yanından uzandım ve elini tuttum. "Evet, o benim. Ben Madison Hartland, sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Sarah gülümsedi ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. Buruşuk giysileri ve dağılmış makyajına rağmen yine de muhteşemdi. Manikürlü başparmağını omzunun üzerinden, kolunu ona dolamış olan adama doğru uzattı. "Bu benim kocam, Harold."

Harold sinirli bir homurtu çıkarınca Layla kıkırdamaya başladı ve ben onun hâlâ biraz çakırkeyif olup olmadığını merak ettim. Talihsiz kayınbirader bir yana, ondan hoşlandığıma karar verdim ve Layla'nın da kesinlikle hoşlanacağını biliyordum.

"Ona Harry demeni tercih ederdi." Gözleri parıldadı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Bakışlarını Jamie'ye çevirerek, "Peki önünüzdeki bu iri yarı genç adam kim?" diye sordu.

Bu soruya hazırlıklıydım ve verdiği yanıt karşısında yaşadığım hayal kırıklığı yüzüme yansımam diye savunma duvarımı insanüstü bir hızla örerek hemen tuğlaları yere indirdim. Jamie'den utanmıyordum, azıcık bile utanmıyordum ama bu, yüzümde bir gülümsemeyle yanıtları sindirmenin her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bu benim oğlum, Jamie." Omzuna hafifçe vurdum ve çoğu insanın farkına bile varmadan yaptığı hafif burun kıvrılmasını bekledim. Ama hiç gelmedi. Aslında, elini sıkmak için ona doğru uzatmak dışında hiçbir tepki vermedi.

Gözüme çarpan Garrett oldu. Yüzü olmasa hayal ettiğimi düşüneceğim kadar ince bir ikilemeydi. Sanki ona dünyanın kare olduğunu söylemişim.

Gözleri büyüdü, kaşları kalkarken alnında derin kırışıklıklar belirdi. Kolları iki yanına düştü ve bakışlarını Jamie ile benim aramda bir ileri bir geri gezdirdi.

Beyninden neler geçtiğini kelimesi kelimesine tahmin edebilirdim. Görünen yaşlarımızı hesaplıyor, topluyor ve çıkarıyordu, olduğumdan daha mı genç göründüğümü yoksa Jamie'nin daha mı yaşlı göründüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Garrett, neden bana böyle yakışıklı bir komşun olduğunu söylemedin?" Sarah, Jamie'ye göz kırparak sordu ve ona verdiği açık gülümsemeyle kalbim ısındı. Sadece bu yorumuyla bile onun tüm gününü güzelleştirmişti ve ona sarılmak istedim.

Garrett, kardeşleri çok sinir bozucu davrandığında herkesin yaptığı gibi iç çekti. Yardım için Harry'ye baktı, ama Harry sadece kıkırdadı, belli ki ona yardım etmeye hiç hevesli değildi.

Yenilgiyi kabul eden Garrett, onunla aynı hizaya gelene kadar ilerledi ve Jamie'ye baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jamie."

Sonra gülümsedi -küçük bir gülümseme, dudaklarını eğmekten fazlası değil- ama bu gülümseme tüm yüzünü değiştirdi, sert kenarları gevşetti ve gamzelerinin en ufak ipucunu ortaya çıkardı.

Sersemlemiş bir halde ileriye doğru adım atmamak için Jamie'nin omuzlarını kavradım. Garrett'ın gülümsemesi lanet bir güneş gibiydi ve beni istediğim dışında çekim alanına çekiyordu. Külotumun oracıkta parçalandığından oldukça emindim. Adamın *gamzeleri* vardı.

Geriye dönüp baktığımda, daha iyi bilmeli ve tepkime daha fazla dikkat etmeliydim. Olmasını istediğimden çok daha bilinçli olan Jamie, beni sıkıca kavramamı rahatsız olduğuma dair bir işaret olarak algıladı. Sarah'ya attığı sırtış kayboldu ve dünyaya gelmiş geçmiş en düşmanca merhabayı mırıldanarak açıkça Garrett'a baktı.

Ama Garrett aşağılanmış gibi bakmak yerine onu değerlendirdi. Gözlerini düşünceli bir bakışla yüzünde gezdirdi ve ne gördüğünü merak ederek kıpırdandım. Jamie'nin küçük bedeninden yayılan stresi, derisinin hemen altında titreşen mücadele tepkisini görebiliyor muydu?

Garrett'ın gözleri nihayet biraz seğirdi ve sonra bana doğru kaydı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez beni görüyor gibiydi ve buna karşılık olarak orta yerimde oluşan çarpınma hissi gitme zamanının geldiğinin açık bir göstergesiydi.

Yüzünde şeytani bir sırtışla bizi izleyen Sarah'ya baktım ve başımı aracıma doğru eğdim. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi ama yola çıkmamız gerekiyor."

Eli göğsüne gitti, yüzünü endişe çizgileri kapladı. "Çok konuşkan biriyim, çok özür dilerim, umarım sizi geç bırakmamışımdır."

Jamie'yi nazıkçe ittim ve kemerini bağlaması için fısıldadım. "Hayır, hayır. Bu sabah belirli bir saatim yok, sadece gerekli sayıda saati tamamlamam gerekiyor ve bu gece geç kalmayı göze alamam."

Garrett'ın ağzı açıldı ve sonra kapandı, kollarını yeniden kavuştururken çenesindeki kaslar esnedi.

"Pekâlâ, hoşça kal." El salladım, cipin etrafında döndüm ve içine tırmandım. Jamie'nin beni izlediğini bildiğimden, içimdeki doğal dürtüyü dizginledim.

direksiyonu kavradı ve sürücüden geri çekildi.

Gelmekte olan mini patlamayı sabırla bekledim ve uzun süre beklemem gerekmedi. Patladığında yolumuzun sonuna ancak varmıştık.

"Neden seninle konuştu?"

"İnsanların benimle konuşmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Ben iyiyim." Evet, sanki yakartop oynuyormuş gibi saptırıyordum.

"Hayır. Meraklı davranıyordu. Senin için hakkında soru sormamalıydı."

Gözlerimi dikiz aynasına diktim. Pencereden dışarı bakıyordu, elleri kucağında kenetlenmişti ve yüzü gergindi. "Yan dairede oturuyor dostum, arkadaşça davranmaya çalışıyordu."

"Dostça görünmüyordu."

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu sadece onun yüzü. Layla'nın bana kendimden geçtiğimde hep kızgın göründüğümü söylediğini biliyor musun? Sanırım Bay Garrett da aynı şeyden muzdarip."

Tekrar yukarı baktım ama gülümsemedi. "Ona hiçbir şey söylememeliydin. Bana her zaman söylediğin gibi, ona kendisi için endişelenmesini söylemeliydin."

Midem bulanıyordu. Aaron'ın Jamie'nin kalbinde açtığı tüm delikleri yavaş yavaş dikeyiyor, stresini yatıştırıyor ve onu kızdıracak şeylerden kaçınıyordum ama Garrett'a verdiğim tepkideki sorumsuzluğum her şeyi yeniden deşmişti.

Garrett'ı suçlamadım; cüssesi ve genel havasının korkutucu olması onun suçu değildi. Suçlanmayı hak eden tek kişi Aaron'dı.

"Evet, belki haklısın ama kötü niyetli değildi. O ve Sarah sadece konuşuyor ve komşuluk yapıyorlardı. Acil bir durumda komşularınızı tanımak her zaman iyidir."

Sonunda döndü ve aynanın bir anlığına benimle göz teması kurdu. "Bunun için birbirimize ve Layla'ya sahibiz."

İçimi çektim, keşke araba kullanmıyor olsaydım da yanına oturup beni kucaklaması için onu zorlayabilseydim. "Bizimle konuşan her erkekten korkamayız, dostum. Ben böyle yaşamak istemiyorum, senin de böyle istemiyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

Ağır bir nefes aldı ve sesi keskin ve öfkeli çıktı, "Ondan korkmuyordum. Sadece sana öyle bakmasından hoşlanmadım."

Alevleri beslememeye karar vererek görünmez bayrağımı kaldırdım. "Seçimlerle ilgili en güzel şey, dostum, onların *senin* olması. Kimseyi sevmek zorunda değilsin.

istemezsiniz. Sebepsiz yere asla kaba davranmamalısınız ama Bay Garrett'i sevmek zorunda olduğunuzu söyleyen bir şey yok."

"Sadece ondan hoşlanman gerektiğini düşünmüyorum."

Bir attım. Açıkçası iri yarı, sıcaktan soğuğa koşan komşumuz hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jamie "Hoşça kal!" diye bağırarak ailemin evine koştuktan sonra Birkaç dakika dışarıda durup annemle sohbet ettim. Hafta sonu yapmaları için birkaç şey planlamıştı ve ben çok heyecanlanmıştım. Dikkatini dağıtacak sağlam bir şey tam da ihtiyacı olan şeydi.

Bu gece işe gitmeden önce onu görmek için uğrayacaktım ve yarın sabah bordro vardiyamdan önce onu görebilmek için erken kalkmayı planlıyordum, ama bunun dışında tüm hafta sonu ailemle birlikte olacaktı.

Onlar olmadan nasıl başarabileceğimizi, genç olsun ya da olmasın herhangi bir bekar annenin bir tür yardım almadan nasıl başarabileceğini hiç bilmiyordum. Bekar ebeveynlerden tam zamanlı çalışmaları ama çocuklarıyla evde kalmaları, eğitilmiş olmaları ama federal yardımları kötüye kullanmamaları ve bir şekilde kira, faturalar, yiyecek, giyecek ve benzin masraflarını tek başlarına karşılamaları bekleniyordu.

Ve Allah korusun, bir WIC çeki almak için kasada sıra beklememiz gerekebilir.

Ben çalışırken ailem ona bakmaya hazır olmasaydı ve ben de bu yardımı kabul etmeye istekli olmasaydım, Jamie'yi ve beni asla bulduğumuz rahat noktaya getiremeyeceğimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Benim durumumdaki herkes bu kadar şanslı değildi.

Jamie'nin onlarla birlikte yapacağı şeyler için heyecanlanarak başımı salladım. Çok eğlenecekti ve annem bensiz bir şeyler yaptıklarında bol bol fotoğraf çekmek konusunda her zaman iyiydi.

"Pekala, ben gidiyorum, ama sadece altı saat boyunca bir gardiyanın gölgesi olmam gerekiyor, bu yüzden bu akşam uğramak için zamanım olacak. Yarın sabah da herkese kahvaltı hazırlamak için erkenden burada olacağım."

"Kalkacağımıza söz veremem."

Gözlerimi devirmiştim. O ve babam sabah insanların tanımıydı. Kesinlikle uyanık olurlardı. Jamie'ye ise yastıkla vurmak zorunda kalırdım.

Devlet üniversitesi kampüsünde yürümek çılgınca bir duyguydu. Mezun olduğumdan beri oraya adım atmamıştım ve şimdi burada onu korumam için bana güveniliyordu. Gerçekten bir şey olmasından korkmuyordum, daha çok insanları hayal kırıklığına uğratmaktan .

İnsanlar bana inandıklarında, onlara haklı olduklarını göstermek istedim. Motive ve kararlıydım ve bir hedef belirlediğimde onu başarırdım. Ancak bu işte o güvenin hiçbirini hissetmedim ve beni en çok strese sokan da bu oldu.

Binanın koluna uzandım, çektim. Olmadı. İttim. Yine olmadı. Kafam karışmış bir halde orada durup kaşlarımı çatarak yeni kırıksıklıklar yarattım ve binanın etrafında tepinerek başka bir giriş aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Güvenlik ofisinin numarası bende yoktu, sadece Jim'in cep telefonu vardı. Rob bana onunkini de vermişti ama e-postayı ters çevirmiş ve küçük bir sürtük gibi kaydetmeyi reddetmiştim.

Kapıya doğru geri adım atarak cam bölmeye üç kez sertçe vurdum ve kıpırdanarak etrafıma bakındım. On dakika gibi görünen bir süre ve birkaç kez daha vurduktan sonra kapı nihayet açıldı.

Diğer tarafta duran adam da aynı benim gibi giyinmişti ama kesinlikle daha iyi giyinmişti. Bana şu anda verdiği on watt'lık gülümseme dışında, bir Hollywood eğitim kampı çavuşu havası veriyordu.

"Sen Madison olmalısın. Umarım burada uzun süredir durmuyorsunuzdur. Ofiste oturmuş, geldiğinizi haber vermenizi bekliyordum." Geçmeme izin vermek için kenara çekildi.

"Hayır efendim, sadece birkaç dakika. Aslında ofis numaram yok, o yüzden bir sürü kapı çaldım." Küçük bir kahkaha attım, "Yine de o numarayı memnuniyetle alırım."

İş konusunda kendimi daha rahat hissetmeye başlamam uzun sürmedi. Eğitimcim endişelerimi anlıyor gibiydi ve bana bir görevi nasıl başarabileceğimi göstermek için ne söyleyeceğini veya ne yapacağını biliyordu.

Öncelikli görevim şirketin banliyösüyle kampüsün çevresini dolaşmak ve ardından park edip yaya devriyeye başlamak olacaktı. Bana her binayı gezdirdi, ışıkların nerede olduğunu gösterdi ve neleri kontrol etmem gerektiğini açıkladı. Tüm bunlar bittikten sonra, bir sonraki gözetim turunun zamanı gelene kadar ofiste oturmakta özgürdüm.

Genel olarak, korkularımın hafiflemesine önemli ölçüde yardımcı oldu ve kendimi çok daha hazırlıklı ve yetenekli hissetmemi sağladı. Kampüste bulunma konusunda ısrarcı davranan biriyle nasıl başa çıkacağım konusunda hala gergindim, ancak o köprüye gelirim geçeceğimi sanıyordum.

Eve döndüğümde çok yorulmuştum. Altı saatin sonunda çoktan yorulmaya başlamıştım ve bu ailemin evine gitmeden önceydi. Garsonluk makul miktarda yürümeyi gerektiriyordu, bazı geceler çılgınca. Ancak bir üniversite kampüsündeki her binanın etrafında, içinde ve içinde defalarca devriye gezmek, çok fazla yürümeyi ve çok fazla merdiven çıkmayı gerektiriyordu.

Sonra Jamie'yi görmek için uğradığımda, benden yeni bumerangını onunla birlikte fırlatmamı istedi. Çikolatalı kurabiye yemek için içeri girdiğimizde ayaklarım ve bacaklarım ağrıyordu.

İşte şimdi buradaydım, araba yolunda oturuyordum, kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum, yarın uyandığımda daha da kötü hissedeceğimin tamamen farkındaydım. Ama gitmem gerekiyordu, üstümü değiştirip geri dönmek için sadece beş dakikam vardı.

Zavallı kıcımlı araçtan dışarı sürüklerken, izlendiğimi hissettiğimde sesli bir şekilde inliyor ve mırıldanıyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve etrafımdaki hava neredeyse yoğunlaşarak üzerime bastırıyor gibiydi. Kim olduğunu zaten biliyordum. Uzaktan hissedilebilecek kadar yoğun bir bakışa sahip olan tek kişi.

Garrett Nova'sının kaputunu kaldırmış ve üzerine eğilmişti, omzuna bir bez parçası atmıştı. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve beyaz uzun kollu bir gömlek vardı. Kolları kıvrılmıştı ve kollarını iki yanına uzatıp ağırlığını verirken kasları esniyordu.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, beni inceliyordu. Bir adamın bana umursamazca bakması tüylerimi diken diken etmeliydi ama ben de aynısını ona yapıyordum. Hiçbir zaman bir araba kızı olmamıştım, bir arabayı diğerinden ayırt edemezdim, ama onu ön tarafa eğilmiş görmek bende bir fotoğraf takvimine yatırım yapma isteği uyandırdı... ya da bir İngiliz anahtarı ve pense.

Gözleri yüzümden ayrıldı, sanki kırık bir bacakla ya da başka bir şeyle gelmemi bekliyormuş gibi vücudumda gezindi. Bulduklarından tatmin olunca bakışları tekrar benimkilere kaydı ve bir an için rahatlamış görüldüğünü düşündüm. Ama bir anda kayboldu ve yerini her zamanki gibi bastırılmış dudaklarına bıraktı.

Ona sessizce başımı sallayarak selam verdim ve hızla uzaklaştım, artık üstümü değiştirmek için sadece üç dakikam kalmıştı.

Akıl sağlığım için üzücü ama gözlerim için şanslıydım, evimin içinde geçirdiğim birkaç dakika boyunca bir santim bile hareket etmemişti. Köpekleri işemeleri için dışarı çıkarmam gerekmişti ve bu da birkaç dakikamı almıştı, bu yüzden dışarı koştum ve anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım.

Ve sanki lanet olası bir komedide yaşıyormuşum gibi, parmaklarım sonunda onları kavrayıp çekip çıkardığında, çok hızlı hareket ettim ve onları yere fırlattım. Ağzımdan çıkan homurdanan küfürler hiç de zarif ya da çekici değildi.

Onları betondan kaptım, cipime ulaşmak için döndüm, ama Garrett'ın yaklaştığını, ellerini ceplerine soktuğunu ve beni izlediğini fark edince aniden durdum.

Garip bir merhaba dedikten sonra kendimi onun otoriter varlığını görmezden gelmeye zorladım ve araca bindim. Ben geri geri giderken hâlâ aynı pozisyonda duruyor, o ürkütücü yoğunluğuyla beni izliyor, kaşlarını çatıyordu.

Derdinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umarım bir an önce aklını başına toplar ve bana bakmayı keserdi çünkü görünüşe göre o bakarken nasıl mantıklı bir insan gibi davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sekizinci Bölüm

HAKLIYMIŞIM. UYUDUKTAN SONRA DAHA DA KÖTÜ HİSSETTİM. BİR TÜRLÜ ANLAYAMIYORDUM.

Bir insan nasıl olur da her gün birkaç mil koşabilir? Tek yaptığım normalde yürüdüğümünden daha fazla yürümekti - artı merdivenler, çok fazla merdiven - ve her şeyim ağrıyordu. Kemiklerim, beynim, gözlerim. Vücudumu saran yağların bile seğirdiğine yemin edebilirdim.

Dün geceki vardiyam, oynanan oyun nedeniyle delicesine yoğunlu ve eve uzun zamandır getirmediğim kadar bahşış getirmiştım.

Sarhoş müşterilerin bahşış vermeyi unuttukları zamanlar oldu, ancak çoğu zaman gerekenden çok daha fazla bahşış verdiler. Genellikle sayamayacak kadar sarhoş oldukları için ya da pantolonuma girmek istedikleri için.

Her iki şekilde de cebim için iyi oldu, ama aynı zamanda saat 1'den sonra çalıştığım anlamına da geliyordu.

Layla'ya mesaj atıp gecenin geç olacağını hissettiğimi söylediğimde, fazladan bir saat uyuyabilmem için bu sabah Jamie'yi almayı teklif etmişti. Tanrı o kadını korusun, buna ihtiyacım vardı. Ona gerçek bir şişe şarap ve belki de bir erkek striptizci borçluydum. O her ebeveynin ihtiyaç duyduğu türden bir eşti.

Yorganımın altında komada yatan dachshund'un üzerine yuvarlanarak yataktan çıktım ve yol boyunca sızlandım. Eğer bu benim ne kadar formsuz olduğumun işareti değilse, ne olabilirdi emin değildim.

Aptal bir macun gibi banyoma doğru ilerledim, duşumu açtım ve ısınmasını beklerken tezgahın üzerine uzandım.

Pijamalarımı çıkarıp sıcak spreyin altına girdim ve sauna benzeri sıcaklığın hem ruhuma hem de vücuduma biraz canlılık getireceğini umdum.

Yüzüm. Gözlerimin altındaki halkalar, onlara isim vermeyi düşündüğüm noktaya kadar resmen kalıcı ikametgah kuruyordu.

Duş başlığının altında kıpırdamadan beş dakika geçirdikten sonra rutinime devam ettim. Kıvırcık saçlı bir kız için bu rutin şöyle bir şeydi: saça bakım yap, tekrar bakım yap, biraz daha bakım yap, saç topla.

Zaman alıcıydı ama yıllar önce öğrenmişim ki, buklelerime bakım yapmak için fazladan birkaç dakika harcamak, "Evet kızım, çalış" ile hayvanların yeni kralları olarak önümde eğilmeleri arasındaki farktı.

Islak yelemi başımın üstündeki tişörte sararak üzerimi değiştirmek için dolaba yöneldim ve kışımı kıvrarak dizime kadar uzanan siyah bir elbise giydim.

Neredeyse omzum yerinden çıkacakmış gibi arkama uzanıp fermuarımı çektim, ardından belime ince beyaz bir kemer bağladım ve renk katmak için sarı bir hırka aldım. Yerleri eşeleyerek en sevdiğim siyah babetlerimi buldum. Ağrıyan kışımın bugün topuklu ayakkabı giymesine imkân yoktu.

Annem bana, kendini bok gibi hissediyorsan, en azından bok gibi güzel giyinmeyi unutma, çünkü öyle görünüyorsan kendini berbat hissetmek çok daha kolaydır, diye öğretmişti. Ben de kendimi aksi yönde ikna etmek için saçımı düzgün bir şekilde kurutmaya ve makyaj yapmaya zaman ayırdım.

Kendime baktım ve 'bunu yapabilirim' gülümsememi prova ettim, ama çabucak düştü. Buna ben bile inanmıyordum ve Jamie'nin makyajımın gizleyemediği yorgunluğu görmek için evde olmamasına seviniyordum.

Gerçekten ne kadar yorgun olduğumu görmesini engellemeye çalıştım ama bu bazı günler gerçekten çok zor oluyordu. Başka türlü hissediyormuşum gibi davranma çabasının beni daha da bitkin hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Sevdiğiniz insanların yanında bir maske takmak zordur. Öğrendiğim en zor derslerden biri, değer verdiğiniz biri sizin yanınızda duygularını kolayca maskeliyorsa, ilişkiye sizi inandırmaya çalıştıkları kadar yatırım yapmadıklarıydı.

Herkes bir noktada acısını saklamıştır, ancak önemli olan birisinin sizden bir şeyleri ne kadar sık, ne kadar *zahmetsizce* ve *tutarlı* bir şekilde saklayabildiğidir.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek merdivenlerden indim, hırkamı kendime doğru çektim ve rüzgâr bana çarparken keşke düğmeleri de olsaydı dedim. Bir önceki paltomun ömrü dolduğu için yakında bir palto almak için biraz para harcamam gerekecekti ama bu konuyla başka bir gün ilgilenecektim.

Dışarıda olduğunu fark ettiğimde henüz Garrett'ın verandasını görecektim kadar uzaklaşmamıştım. Düşüncelerimle meşguldüm ve

Hemen fark ettim ama soft rock gibi bir şey çalıyordu. Nihayet aracıma yaklaştığımda ve ön kapısını tam karşıdan gördüğümde, işte oradaydı.

Evinin önündeki basamaklara oturmuş, eğilmiş, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayamış, başı dizlerinin arasında ağır ağır sallanıyor, bir eliyle ensesini tutarken diğerinden yanmayan bir sigara tembelce sarkıyordu. O da benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu.

Müziği bangır bangır çalmıyordu ama belli ki adımlarımı bastırmıştı ve dışarıda olduğumun farkında değil gibiydi. İlk defa, dikkatle inceleyen bendim.

En akıllıca fikir cipime atlamak ve Garrett'ın kötü ruh haliyle karşılaşmadan işe zamanında gitmekti ama tereddüt ettim. O kötü aylarda kaç kez dışarıda oturup konuşacak bir arkadaş dilemiştim? Birinin -herhangi birinin- yardıma ihtiyacım olduğunu görmesini ve yardım teklif etmesini diledim?

Çantamı kaputun üzerine bırakarak ona doğru yürüdüm ve bacaklarından birkaç adım ötede durdum. "Garrett?"

Başını öyle bir hızla kaldırdı ki içgüdüsel olarak geri adım attım, tökezledim ve neredeyse kıkımın üstüne düşüyordum. Kendimi toparladığımda yanaklarıma sıcaklık doldu ve kaşlarımı çatmasını ya da bana kaybolmamı söyleyen sert bir söz söylemesini bekledim ama ikisini de yapmadı.

Önce yüzüme diktiği gözlerini indirdi, vücudumun her kıvrımını okşadı ve sonra bacaklarımda gezdirdi. Alt dudağını ağzına götürdü ve ela gözleri yavaşça yukarı doğru yol alırken acele etmedi.

Yanaklarıma vuran soğuk rüzgârla çelişen bir sıcaklık içime doldu ve ürperdim. Vücudumun her santimini tüylerim diken diken olmuştu ama bunlar soğuktan değildi.

Titrek bir nefes alarak tekrar denedim. "Hey, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Arkadaş falan olmadığımızı biliyorum ama işe gidiyordum ve seni burada otururken gördüm. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirdi ama hiçbir şey söylemedi. Sadece sigarasını parmaklarının arasında ileri geri yuvarladı ve beni izledi. Dolgun dudaklarının ardında dönen düşünceleri görebiliyordum ama ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi aptal ve sinirli hissederek ayaklarımdan üzerinde kaydım. Beni arayıp sormamak ya da geveze olmak bir şeydi ama iyi bir insan olmaya çalışırken yüzüme karşı beni görmezden gelmek beni sinirlendirdi.

Bir erkeğin bana bu şekilde davranmasına çok uzun süre , bunu yapmaya devam etmeyeceğimden eminim.

"Bak, benimle bir sorunun varsa yüzüme karşı söyle. Beni görmezden gelmek çocukça ve görüldüğün yaşta bundan daha olgun olduğunu düşünmek isterim. Ben adi bir kadın değilim, sadece nazik olmaya çalışıyordum. Seninle ilgilenmiyorum ve buna sakin de ceplerin de dahil."

Dudakları aralandı ve dili yanağının iç kısmına bastırdı. Gerçekten dinliyor muydu yoksa onu kızdırıyor muydum emin değildim ama işim bitmemişti.

"Davet edilmeden buraya geldim, bu benim suçum. Güven bana, bir daha olmayacak. Ama tüm bu yargılayıcı saçmalıklar bana göre değil. Başkalarından yeterince , kendi evimde buna ihtiyacım yok."

Kollarımı kavuşturdum, "Ya her zaman samimi oluruz ya da hiç konuşmayız, ama bir sıcak bir soğuk olayını bırakmalısın. Ya medeni ol ya da tamamen siktir git... Hangisi olacak?"

Boynuma kadar tüm yüzüm kızarmıştı ve göğsüm inip . Ama ondan alacağımı düşündüğüm tepki ya da tepkisizlik ne olursa olsun, sigarasını bırakıp neredeyse verandadan fırlamasını beklemiyordum.

Bir saniye önce ellerim kalçalarımın altına bakıyordum ve bir saniye sonra sadece bir adım ötemde, üzerimde yükseliyordu. Adrenalin damarlarımdan fışkırdı ve birkaç adım geri çekilme dürtüsüyle savaşılarak geri çekildim.

Bunun yerine yerimde durdum, göz temasını sürdürmek için başımı eğdim ama yüzüme bakmıyordu. Gözleri boynuma odaklanmıştı, çenesi yukarı kalkmadan önce sıkıştı ve beni olduğum yerde dondurdu.

"Haklısın."

Bakışlarımı ağzına indirdim ve ağzının gerçekten de benimle konuşmak için açıldığını teyit ettim. "Ne?"

"Haklısın. Götlük ettim."

O lanet dudaklara takılıp kalmıştım, köşesinin kıvrılıp bir sırtış başlangıcı oluşturmasını izliyordum ve kendi ağzıma hiç dikkat etmiyordum. "Bunu yazılı olarak alabilir miyim? Belki kapıma güzel bir not yazarsınız?"

Kıkırdadı, doğrudan göğsünden çıkıyormuş gibi görünen karanlık bir gümbürtü. Ses daha kulaklarımla sevişmeyi bitirmemişti ki ben onu tekrar duymak istedim.

"Seni suçladığım için özür dilerim-"

"İşsiz, ayrıcalıklı, yüksek bakım gerektiren bir sürtük olmaktan mı?" Kırpiklerimi kırıştırarak ve kalbimin düzensiz atışını duymamasını umarak gülümsedim.

Başını eğerek dudaklarını içeri doğru yuvarladı. Gözlerinin parladığına yemin edebilirim ve eğer daha iyisini bilmeseydim, gülümsememek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim.

Elimi uzattım. "İşte, seninle yarı yolda buluşacağım. Seni para için becermeyeceğime söz veriyorum, sen de bana alev almamı umuyormuş gibi bakmayı keseceğine söz veriyorsun."

Bu sözleri söylediğim anda zamanı geri sarmak ve onları tekrar içeri çekmek istedim. Gülümsememi sabit tutarak gözlerimin içimdeki avuç içini ele vermemesi için dua ettim.

Tek bir kaşını kaldırdı, uzattığım elimi kavradı ve kendi eliyle sardı. Kavrayışı sıkıydı ve avuç içimdeki nasırların hafifçe sıyrılması içimi karıncalandırdı.

"Biraz sıcaktan hoşlanmıyor musun Madison?" Lanet olsun.

Derin sesinin isminin hecelerini okşayışı karşısında mini bir orgazm yaşamış olabileceğimden oldukça emindim ve bu en hafif tabiriyle şok ediciydi. En son ne zaman bir erkeğin bende bir sorun olduğunu düşünmeye başladığım noktaya kadar benden fiziksel bir tepki aldığını hatırlamıyordum.

Eski sevgilim istediğinde seks yapmıştım ve bundan zevk almıştım ama insanların tarif ettiği o heyecan ya da zevki hiç hissetmemiştim. Her zaman daha sonra gizlice kaçmak ve işi kendim bitirmek zorunda kalmıştım. Ama onun sözleri ve bana bakışı karşısında içimde oluşan sıcaklığı inkâr edemezdim.

Sorusunu düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Hoşuma gidiyor ama en iyi ateşin bir erkeğinkinden değil, kendi ateşimden geldiğini fark ettim."

Burun delikleri alevlendi, eli elimin etrafında sıkılaştı ve bir anlığına öne doğru kayar gibi oldu. Elim kavrayışından çektim, buz anında sıcaklığın yerini aldı.

Alaycı yorumlar eğlenceliydi ama bundan daha fazlası olduğuna onu inandırmak yanlış olurdu, özellikle de onu servet avcısı bir fahişe olmadığımı ikna etmişken.

Gerçek şu ki, kimseyle bir ilişkiye ilgi duymuyordum ve gündelik işler yapmıyordum. Ellerimi güvenli bir şekilde koltuk altlarına sokarak geri çekildim. "Seninle resmen tanışmak güzeldi Garrett...?"

"Rowe."

"Garrett Rowe. Ama gerçekten işe gitmem gerekiyor. Arkadaşlar?"
Geri çekilişimi izledi, sıkılı yumruğunu yanına bıraktı ve başını eğerek
yarım bir onay işareti yaptı.

"Arkadaşlar."

Dokuzuncu Bölüm

MARKET ALIŞVERİŞİ ŞEYTANIN EN SEVDİĞİ AKTİVİTEYDİ. SANKİ BENİM

Asansör müziği ve mısır gevreği kutularıyla gizlenmiş kendi kişisel cehennemi. Biri bana bundan hoşlandığını söylese, hiç tereddüt etmeden onun gizliden gizliye bir seri katil olduğunu düşünürdüm.

Bundan büyük bir tutkuyla nefret ediyordum ve bu nefretim kendi başıma yaşamaya başladığımda ve yardım için başvurmak zorunda kaldığımda daha da arttı. Çünkü ne kadar iyi giyindiğim ya da ne kadar tatlı olduğum önemli değildi, EBT kartımı çıkardığım anda insanların tavırları değişiyordu.

Aşağılayıcı ve sinir bozucuydu. Beş dolardan daha ucuz diye dondurulmuş yemek mi alayım? Ben tembel bir ebeveynim. Ev yapımı bir yemeğin malzemelerini karşılamak için yardıma mı başvurayım? Sistemi kötüye kullanıyorum. Yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim.

Jamie'yle birlikte cipi yükleyip mağazadan çıktığımızda kendimi kaybetmek üzereydim. Müziğin sesini açarak -ki bir video oyununun tema şarkısını çalan bir orkestraydı- cahil bakışların ve yorumların kalan yankısına odaklandım. Kendime stres yapmam, aşırı analiz etmem ve kendimi ikinci kez sorgulamam için tam altmış saniye tanıdım, sonra da bunları kafamdan silip attım.

Evin önüne geldiğimde dikiz aynasına baktım, Jamie'ye bu akşam yemekte ne istediğini sormayı planlıyordum, ancak sallanan bir kafa ve açık bir ağızla karşılaştım. Çocuk baygındı. Park ettim ve kapıyı olabildiğince sessizce iterek açtım.

Jamie uyuklamayı yıllar önce bırakmıştı, bu yüzden şehirden geçerken kaza yapabilmesi için iyice temizlenmiş olması gerekiyordu. Umuyorum ki

Ben cipi boşaltırken birkaç dakika daha kestirmek için.

Layla yakında evde olacaktı ve onu dürtmek ve ruh halini yeniden canlandırmak konusunda hiçbir sorunu olmayacaktı. Son zamanlarda "çıkmadığı" adamla müzik yapmak için sık sık dışarı çıkıyordu, bu yüzden Jamie ikimizin de evde olmasından heyecan duyacaktı.

Akşam için heyecanlıydım çünkü geçen hafta derslerimde ilerleme kaydetmişim ve bu gece birkaç makale okumaktan fazlasını yapmam gerekmiyordu. Rahatlayabilir ve sadece takılmanın tadını çıkarabilirdim.

Arka kapağı tıklayarak açtım, gizlice kaldırdım ve bana bakan poşetlerin sayısına bakarak dudak büktüm. Haftalık alışveriş yapacak vaktim yoktu, bu yüzden para gelir gelmez birkaç haftalık yiyecek alırdım. Sadece bir ya da iki kez gitmek daha kolaydı ama hepsini bir kenara koymak kesinlikle can sıkıcıydı.

Yapabileceğim tek mantıklı seçimi yaparak elime alabildiğim kadar poşet aldım ve onları kollarımdan aşağıya tembel hayvanların konga hattı gibi yığdım. Derin bir nefes aldım, kollarımı havaya kaldırdım ve poşetler kemiklerimi kesiyormuş gibi hissettiğimde bir dizi "lanet olsun, lanet olsun" mırıldanarak kapıya doğru hızla yürüdüm.

Domates kırmızısı kollarımı kucaklayarak ikinci tur için geri dönmeden önce onları olabildiğince dikkatli bir şekilde kapıya bıraktım. Sadece yarım düzine yolculuk kaldı. Önemli değil.

"Yardım ister misiniz?"

Başımı ambar çerçevesinin yan tarafına çarparak döndüm. Gözlerim yaşardı ve başımı ovuşturarak eğlenen bir çift göze baktım. Ateşkesten bu yana neredeyse bir haftadır Garrett'ı görmemiş ya da onunla konuşmamıştım ve onu görmek içimde bir heyecan yarattı. Birkaç adım ötemde duruyordu, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, siyah kapüşonlu kazağının içinde haksız bir şekilde iyi görünüyordu.

"Hayır, ben hallederim. Yine de teşekkürler."

"Emin misin? Görünüşe göre yardımcınız artık yok."

Jamie'nin baygın halinin dış hatlarına bakarak gülümsedim. Onun ne kadar derin uyuduğunu hep kıskanmışımdır.

Garrett'ın bakışları benimkileri takip etti. "Kaç yaşında?"

Gerildim. Elimde değildi, bu tepki doğamda vardı. "O sekiz yaşında."

"İyi bir çocuğa benziyor," dedi her iki eline birkaç poşet alarak.

"O-hey, gerçekten bunu yapmana gerek yok." Ellerimi havaya kaldırarak onu başıboş bir kedi gibi salladım. "Söz veriyorum, sorun yok."

"Sorun olmadığını biliyorum, bu yüzden yapıyorum." Etrafımda dolanarak ön kapıma yöneldi ve omzunun üzerinden seslendi, "Komşuluk yapıyorum Madison, şu bir sıcak bir soğuk olayını bırakmalısın."

Burnumu kıvırdım ve dudaklarımı dudaklarımla buluşturmak için yukarı ittim. Sanırım konuşmadığı zamanları tercih ediyordum. Her şeyi onun yapmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde, alabildiğim kadar çok poşet aldım ve sahip olduğum kadar küstah bir şekilde verandaya doğru yürüdüm.

Başını salladı ama tek kelime etmeyecek kadar akıllıydı. Son yolculuktan sonra onu yine başından savmaya çalıştım ama inatçı adam yerinden kıpırdamayı reddetti. "Onları içeri taşımana yardım edeyim."

Elinde bir ton yiyeceklerle orada dikilirken çok ciddi görünüyordu ama daha önce de güzel bir yüz ve nazik jestlerle kandırılmıştım. Onu içeri davet edersem, Jamie uyanıp içeri girmediği sürece bağırıldığını duyacak bir Allah'ın kulu olmadığının farkındaydım.

Düşüncelerim yüzümde oynuyor olmalıydı çünkü ifadesi yumuşadı. "Sadece medeni olmaya çalışıyorum, art niyetim yok. Servet avcısı da ."

Kaçamak bir kahkaha attım ve tereddütlerime ve genel sağduyuma rağmen yenilgiye uğradım. ", ama Rugpants bacağına koparırsa benden yardım isteme."

"Kilim ne?"

Kapımı iterek açtım, içeri girip en yakındaki ışık düğmesini çevirdim ve çantalarımı geri alıp Garrett Rowe'u evime götürdüm.

Sadie önce Layla'nın yatak odasının köşesinden koşarak geçti, ben de yana doğru dans ederek ona çarpmaktan zor kurtuldum. Garrett'a doğru ilerledi, bacaklarının etrafını kokladı ve Garrett ona takılmadan çantaları bara yerleştirmeye çalışırken poposunu ona salladı.

Ellerini serbest bırakarak başını kaşımak için uzandı, "Bu Rug... adam mı?"

Sesi havayı süslediği anda yatak odamdan boğuk bir havlama sesi geldi ve kıkırdadım. "Rugpants, ve hayır, o Sadie."

Köpeğim koridora girdiğinde havlamalar hırlamaya dönüştü, güdük bacakları onu davetsiz misafirin yanına götürmek için çok çalışıyordu. "*Bu* Rugpants."

Aynı çizikleri ona da atmak için eğildi ama kız hırladı, sırtındaki tüyler diken diken oldu. Özür dilemek ve yapmayacağımı söylediğim halde onu tutmak için bir adım öne çıktım ama kıkırdayarak beni şaşırttı. "Büyükanneimin uzun tüylü bir dachshund'u vardı. Alınan hayvanlardır."

Onu kucağıma aldım ve kızgın bedenini göğsüme bastırdım. "Evet, havlıyor ama ısırıyor. Hadi Sadie." Rug'ı ayaklarımın dibine bırakarak yan kapıya doğru ilerledim ve ikisini de dışarı çıkmaya zorladım. Hâlâ havlıyordu ama en azından daha az kulak tırmalıyordu.

Arkamı döndüğümde, gözleri yavaşça oturma odasında gezinmeden önce veranda kapımı inceliyordu. "Güzelmış."

Ona çantaların geri kalanı için kapıya dönmesini işaret ettim, "Sizinkiyle aynı, sadece tersi sanırım."

"Öyle ama burası daha ev gibi hissettiriyor."

Belli etmemeye çalıştım ama yorumu kalbimi ısıttı. Yıllardır Jamie'ye bir yuva vermekten başka bir şey istememiştim. Bir başkasının bunu başardığını düşündüğünü duymak içimde güneşin doğduğunu hissettirdi. "Teşekkür ederim."

Başını kanepenin yanındaki iplik sepetine ve yarısı bitmiş battaniyeye eğdi, "Örgü mü örüyorsun?"

"Tığ işi, ama evet. Ama artık eskisi kadar değil."

Onaylarcasına homurdandı ve dudaklarının kenarının seğirdiğine yemin edebilirim. "Neden sen gidip onu uyandırmıyorsun, ben boşaltmaya başlayacağım."

"Oh, hayır, sorun değil-"

"Biliyorum Madison. Bunu kendi başına yapabileceğini biliyorum ama ben buradayım ve yapacak başka bir şeyim yok. Yardımımı bitirmeme izin ver, sonra da yakandan düşeyim."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Sakinleşmem gerekiyordu. Arkadaşlık ediyordu, muhtemelen daha önceki pislik davranışını telafi etmeye çalışıyordu. Bu kadar kötümser olmayı ve herkesin en kötüsünü düşünmeyi bırakmalıydım. Bir oda arkadaşım olduğunu ve oğlumun dışarıda olduğunu biliyordu. Bir şey yapmayacaktı.

"Tamam, teşekkür ederim."

Bir kutu makarnanın üzerinden bana baktı, "O kadar zor muydu?"

Ona düz bir bakış attım. Hiçbir fikri yoktu. Yardıma ihtiyacım olduğunda ya da yardım istediğimde bunu itiraf etmekten nefret ederdim. "Hemen döneceğim."

Jamie bir sümüklüböcek gibi cipten indi ve yürürken ayaklarını yanımda sürükledi. Sabah insanı değildi ve bu genel tanımlama

uyku sonrası için de geçerli. "Neden bu kadar bitkin hissediyorsun, dostum?

Zor bir gün müydü?" "Pek sayılmaz. Sadece dün gece iyi uyuyamadım."

Kaşlarımı çattım. Bu sabah hiçbir şeyden bahsetmemişti. Aaron'la olanlardan hemen sonra kâbuslar görürdü ama uzun zamandır görmediğini sanıyordum. Sormak için ona baktım ama inkâr edip geçiştireceğini biliyordum. Bu yönden bana çok benziyordu.

Bunun yerine onu neşelendirmeyi tercih ettim. "Layla her an eve gelebilir. Akşam yemeği hazırlarız, sonra da oyun gecesi yaparız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Verandaya çıktık ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, "Daha ne kadar oynayabileceksin?"

Kapıyı açık tutarak göz kırptım, "Ne kadar istersen, dostum. Bu gece çalışmak zorunda değilim."

Sırt çantasını yere bıraktı, önümde sallanıyordu, gözleri parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Pinkie söz veriyorum." Başının üzerinden çantaları boşaltmayı bitirmek üzere olan Garrett'a baktım. İçeri girdiğimiz andan beri bizi izliyordu ve göz göze geldik.

"Hey, dostum, komşumuz Garrett'ı hatırlıyor musun?"

Jamie telaşla dönüp gösterdiğim yere baktı ve mutfağımızdaki iri cüsseli adamı görünce küçük sırtını önüme yapıştırdı.

"Neden evimizdesin?" Bir soru gibi ifade edilmişti, ama bunu talep ediş şekli daha çok Garrett'ın gitmesi için gizli bir emir gibiydi.

"Beni yiyeceklerle boğuşurken gördü ve yardım etmeyi teklif etti." Yüzünü görebilmek için etrafından dolaştım. Öfkeli görünüyordu ama yüzünün altında bir endişe vardı.

"*Ben* bunun için varım."

"Haklısın, özür dilerim. Bir dahaki sefere seni uyandırırım." Alnına şapırtılı bir öpücük kondurdum, "Ama bil ki bütün çantaları sana taşıtacağım."

Jamie peşimden gelirken mutfağa girdim ve başımı eğerek Garrett'a baktım. Kaba sorusu için özür dileyerek Jamie'yi utandırmayacaktım ama Garrett'ın onun kötü bir niyeti olmadığını anlayacağını umuyordum.

Gözleri benimkileri aradı, nasıl vereceğimi bilmediğim bir cevap arıyordu. Sonunda konuşmak için ağzını açtığında, bu bana değildi. "Şuradaki oyun sistemini fark ettim. İyi misin?"

Jamie alay etti, sesi kibir kaplamıştı. "Evet."

Çocuğumun ondan açıkça hoşlanmamasından hiç etkilenmeyen Garrett başını salladı. "Benim tarafımda birkaç sistem var ama o değil. Gençliğimden beri bunlardan birini görmedim."

Adama hakkını vermeliydim, söyleyeceği doğru şeyi biliyordu. Jamie'nin gözleri parladı, heyecanı ve ilgisi kızgın kalma kararlılığıyla savaşıyordu. Jamie video oyunları ile ilgili her şeyi severdi.

Babamın birkaç sistemi vardı ve ziyarete geldiğinde hep oyun oynarlar ya da video izlerlerdi. Garrett'inkini sormak istiyordu, kelimeler dudaklarına çarparak çıkmaya çalışıyordu.

Garrett bir şekilde çocuğun yüzündeki kabız benzeri ifadeye gülmemeyi başardı ve ona acıdı. Bara yaslandı ve Jamie'ye oyun zulası ve oynadığı oyunlar hakkında her şeyi anlattı.

Yiyecekleri başladım, Jamie isteksizce çözülürken ve komşumuzu ayrıntılar için araştırırken onların sohbetini dinledim ve gülümsedim. İşim bittiğinde, ön kapı açıldığında köpeklerin içeri girmeye hazır olup olmadığına bakmaya gittim.

"Wench! Acıktım, nerede benim-oh. Şey, merhaba." Layla'nın gözleri büyüdü ve dudaklarını ağzına götürerek kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Mads, evde bir adam var."

Yanaklarımı şişirerek nefes verdim. "Evet, bu Garrett. Onunla daha önce tanışmıştın."

Bir elini kaldırarak beni durdurdu. Çantasını kapının yanına bırakarak ayakkabılarını çıkardı ve parmağıyla onu işaret etti.

"Dur bakalım, sana güzel bir ambalajın içine saklanmış bir sülük falan diyen o değil miydi?" Gözlerini Jamie'ye dikerek irkildi. "Yani bir şeyler."

Ona bıkkın bir bakış attım ve çevremde, Jamie ona tekrar kısık gözlerle bakarken Garrett'ın yer değiştirdiğini görebiliyordum.

Sorusunu duymazdan gelerek kollarımı kavuşturdum ve başımı geriye atarak tavana baktım. "Garrett, bu Layla."

"Karısı. Şeker *anne* de diyebilirsiniz."

Garrett onun meydan okumasını kabul ederek duruşunu genişletti. "Karından sık sık fahişe diye bahseder misin Layla?"

Sırıttı ve kirpiklerini gözlerinin üzerine indirip kırıştırdı. "Onun için pek çok evcil hayvan ismim var, ama hepsini şu anki şirkette dile getiremem."

"Eğer eline bir yüzük takmazsan evcil hayvan isimlerinin hiçbir anlamı kalmaz." Bana dikkatle baktı ve ben de homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

"Yüzükler materyalisttir ve benzersizlikten yoksundur. Evcil hayvan isimleri ve sevgi ise özel ve kişiseldir," diye karşı çıktı. "Onun kusmuğunu temizledim, gözyaşlarını sildim, aynı yatakta uyudum ve o çocuğun karpuz gibi kafasını dışarı çıkarırken elini tuttum."

Garrett yenilgiyle ellerini kaldırdı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yeterince adil."

"Benim karpuz kafam yok." Jamie bir kenarda durmuş, dünyanın en kötü hakaretini almış gibi ters ters bakıyordu. Layla'ya aşık olduğunu düşünürsek, muhtemelen öyleydi. Mutfığa doğru giderken yanından geçerken saçlarını karıştırarak gülmekten kendimi alamadım.

"Eğer sidik yarışmanız bittiyse, akşam yemeğine başlamam gerekiyor. Kalıp yemek yemek ister misin Garrett?" Barın üzerinden ona baktım ve elimden gelen en dostça gülümsemeyi sundum.

Ben konuşmadan önce zaten bana bakıyordu ve sorduğum soruyla birlikte bakışları daha da parladı. Nate benim erkek bir arkadaşım olmasıyla ilgili tek deneyimimdi ve birden çizgiyi aşıp aşmadığımı merak ettim. Ona asıldığımı mı düşünüyordu?

Yüzüm onun ilgisi altında ısındı. "Süslü bir şey değil, spagetti yapıyorum ve sebzeleri buharda pişiriyorum. Ama her zaman çok fazla yapma eğilimindeyim, bu yüzden kalabilirsin."

Ağırlığını kaydırarak dirseklerini bara yasladı. "Daha önce çok fazla spagetti yapmayan birini tanıdığımı sanmıyorum."

Kıkırdadım, "Doğru."

Küçük mutfakta dolaşp tencereleri ve malzemeleri yerleştirmemi izledi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, anladım, neden gidip dinlenmiyorsun. Kablolu yayınımız ya da herhangi bir yayın hizmetimiz yok ama vestiyerde bir kutu film var."

Dilini alt dudağının iç kısmına bastırarak durakladı. "Jamie ile bir oyun başlatmamın sakıncası var mı?"

"Sorun değil-" diye başladım ama Garrett kapüşonunu başının üzerine kaldırdığında beni karşılayan iki santimlik düz karınla sözümü yarıda kestim. Kapüşonunu bir bar taburesinin arkasına katladı ve gömleğini düzeltirken onu süzdüğümü fark etmemiş olmasını umarak bakışlarımı hızla kaçırđım.

Şansıma, küçük kulak misafirim Garrett'ın sorusuna kulak misafiri oldu ve yemin ettiği komşusunun yanında başını aşağı yukarı .

hoşlanmadım. Gözlerimi devirdim ve onu işaret ettim. "Kıçını tekmelediğinden emin ol."

Çocuk ciddiyetle başını salladı, "Yapacağım."

Kıkırdayıp çocukları gönderdikten sonra kaşlarımı kaldırdım ve yüzünde 'kaltak, bana söyleyecek bir bokun var' ifadesiyle her şeyi izleyen Layla'ya baktım.

"Buraya gel ve yardım et."

Dişlerini emdi ve ellerini kalçalarına koydu. "Az önce ona her şeyin kontrolün altında olduğunu söyledin."

"Evet, biliyorum çünkü gelip benim için sebzeleri doğrayacaksın."

Layla ava çıkmış bir aslan gibi mutfağa girdi, dirseğime kadar bulaşık suyuna batmışken beni köşeye sıkıştırdı ve kaçamadım. Gözlerindeki parıltıdan, söyleyeceği her neyse hoşuma gitmeyeceğini anlayabiliyordum.

Yemek pişirirken, sonunda takıldığını itiraf ettiği müzisyen Rick hakkında bana daha çok şey anlattı ve benim dışımda vakit geçirmekten hoşlandığı birini bulduğu için mutlu oldum.

Sorun şu ki, yeni ilişkisini kendi flört hayatımla ilgili beni dürtmek için bir bahane olarak kullanmış ve beni yine internetten flört etmeyi denemeye ikna etmeye çalışmıştı. "Düşüneceğim" diyerek geçiştirdim.

Çoğunlukla, akşam boyunca sohbeti tekrar ona çevirebildim ve hepimiz yemek yerken küçük bir rahatlama yaşadım. Hepimiz masada oturmuş, havadan sudan konuşuyor ve Jamie'ye sonunda oyununda yenildiği için takılıyorduk.

Spagettimi alıp bir dilim tereyağlı ekmeğin üzerine döktüğümde Garrett'ın bana nasıl dehşetle baktığını hatırlayarak gülümsedim. Ağzıma atarken doğrudan göz teması kurmaya özen göstermişim. Yemek konusunda ciddiydim ve spagetti sandviçler evimin vazgeçilmezlerindendi.

Genel olarak harika bir akşamdı ama Jamie duşa girer girmez Layla dönüp beni aramaya başladı. Garrett hâlâ bitmemişti ama oturma odasındaydı, kumandaları paketliyor ve sistemi kaldırıyordu. Ona bu konuda endişelenmemesini söylemişim ama o bana aptalmışım gibi bakıp yine de yapmıştı.

"Yani."

Tavayı ellerimle ovmaya devam ederek, "Ne olmuş yani?" diye sordum.

Elini tezgâha vurarak homurdandı. "Online randevu! Daha önce bunu düşüneceğini söylemiştin."

"Ve sen bana inandın mı?" Güldüm, yana doğru eğildim, durulanmış tencereyi lavabonun üzerinde tutmaya çalışırken yanlışlıkla ocağın yanında bıraktığım havluya uzandım.

Çevremde iri bir el belirdi ve barın üstünden tutup bana uzattı. Ona yarı gülümseyen, yarı yüzünü buruşturan bir bakış attım, bir yandan şükrediyor, bir yandan da konuşmamızı duymaması için oturma odasına geri dönmesini diliyordum.

Bir noktaya değinmeye kararlı olan Layla dikkatini ona yöneltti. "Kaç yaşındasın Garrett?"

"Otuz altı."

"Tamam, yani biraz daha yaşlı. Peki hiç internetten biriyle tanıştın mı?"

"Bir kez."

"Ve?"

Homurdandı. "Peki ne oldu?"

"En azından biriyle yattın mı?"

"Tanrım, Layla, ona bunu sorma." Garrett'in vücudunun başka bir hatunla seviştiğini zihnimde canlandırmaya ihtiyacım yoktu. Bekle, başka mı? Hayır, *herhangi biri*. Herhangi bir hatun.

Omuz silktili. O ve ben sekse hiçbir zaman aynı şekilde bakmamıştık. O seksi, herkesin istediği zaman katılabileceği ve katılması gereken, karşılıklı zevk için yapılan basit bir aktivite olarak görüyordu. Bense kişisel bir şey olarak görüyordum. Hiç tek gecelik ilişkim olmamıştı. Aslında sadece iki erkekle yatmıştım ve ikisi de ciddi ilişkilerdi.

"Demek istediğim, bu sizin için bir kazanç. Belki hayallerindeki adamlarla tanışırsın, belki de tanışmazsın. Ama en azından iyi bir gece geçirebilirsin. Tanrı biliyor ya, yorgun kıçının buna ihtiyacı var."

Ona ters ters baktım, havluyu tezgâha geri ve son tencereye uzandım. "Zor pas."

İnledi. "Ruh eşin şu anda seni bekliyor olabilir ve sen bunun farkında bile değilsin."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Hiçbir erkek bu sıcak ekspresini beklemiyor. Benim bavulumun bavulları var. Bavullarım, el çantalarım, sırt çantalarım ve cüzdanlarım var. Lanet uçağın tamamı dolu. Eğer bir erkek binmeye kalkarsa, gökyüzünden düşeriz."

Ellerini öne doğru uzattı, parmaklarını iki yana açarak her bir kelimeyi telaffuz etti: "İşte bu yüzden online randevular sizin için mükemmel. Bir çocuğunuz olduğunu ve çok çalıştığınızı açıkça söyleyin. Sadece tüm bunları kabul eden erkekler sana mesaj atacaktır."

"Artı, beni yatağa atma niyetiyle dışarı çıkarmak isteyenler." Gözlerime pek uymayan bir kahkaha atmaya zorladım ama Layla açıkça salladığım beyaz bayrağı kabul etmedi. Konuşmayı geçiştirmeye çalıştığımı biliyordu ve artık oyun oynamayacağına karar vermişti.

"Erkeklerden sonsuza dek korkamazsın."

Garrett'ın görüşünün başımın yan tarafında bir delik açığının farkında olarak, yüzümü tamamen ona döndüm. "Erkeklerden korkmuyorum, Layla. Sadece biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Zaten çok zayıfım."

"Yıllar oldu Mads. Bizler sosyal yaratıklarız, yalnız kalmamalıyız."

"Ben yalnız değilim," dedim , ama bu çıktı çabuk ve savunmacı.

Sesimi yumuşatarak, "Ben halimden memnunum," dedim.

Başını iki yana sallayarak mutfaktan çıktı. "Hayır Mads, değilsin. Sadece onun kazanmasına izin vermenin daha kolay olduğuna karar verdin." Garrett'a veda etmek için elini kaldırdı ve koridora doğru döndü. "Jamie bu duşta olduğu için ben senin duşunu çalacağım. İyi geceler, Garrett."

Sadie'nin peşinden yatak odasına gidişini izledim. Ev aniden çok sessizleşmişti, tek ses Jamie'nin duş sesiydi. Gözlerim yanıyordu ve yüzümle ne yapacağımı bilemiyordum.

Layla acımasız ve dürüsttü ve gerçek bir kaltak olabilirdi ama benim hakkımda nadiren yanılırdı. Onu çok seviyordum ama bazen ona karşı ne kadar şeffaf olduğumdan nefret ediyordum.

"Eve gitmeden önce sigara içmek için dışarı çıkacağım. Dışarı çık, biraz hava almaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gözlerimi Garrett'a diktim, yüzünün hatlarını inceledim ve onun da bana aynısını yapmasına izin verdim. Bunu nasıl bildiğinden emin değildim ama tam da ihtiyacım olan şey buydu. "Elbette. Jamie'ye nerede olacağımı haber vermem için bana bir saniye ver."

Önden gidip dışarı çıkabilirdi ama yapmadı. Bir elinde çantası, diğerinde kapüşonuyla beni bekledi. Kapıyı açıp kenara çekildi ve geçmeme izin verdi.

Sandalyelerden vazgeçtim -çünkü ince plastiğin Garrett'ın cüssesini kaldıracığından emin değildim- merdivenlerden aşağı indim, dizlerimi göğsüme yasladım ve doğunun keskin havasını içime .

Benden çok daha zarif bir şekilde kendini indirdi ve yanıma oturdu. İtmedi ve ben de buna minnettar oldum. Arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk, her birimiz kendi düşünce havuzumuzda yüzüyorduk.

Orada ne kadar kaldığımızdan emin değildim ama yüzümü bir şey kaplayınca kendime geldim. Panikledim, aniden tekrar görebilmeden önce omurgam dikleşti.

Yanımda hırıltılı bir kıkırdama duyuldu ve aşağı baktığımda Garrett'ın kapüşonunu üzerime çektiğini fark ettim.

"O kadar titriyorsun ki betonu sallıyorsun."

"Göt herif, yapmadım." Ama ben güldüm, aşağıya doğru çektim ve bacaklarımı küçük bir koza gibi içine soktum. Kucağına sarıldığım için sıcaktı ve onun gibi kokuyordu. Sonunda ayağa kalkıp bana iyi geceler dilediğinde, garip bir şekilde rahatlamış hissederek gidişini izledim.

Jamie'ye kitap okuyup yatağa girdikten sonra iki şey netleşti. Birincisi, bir erkeğin kıyafetleri içinde uyumaktan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyordum ve ikincisi, dışarıda oturduğumuz süre boyunca hiç sigara yakmamıştı.

Onuncu Bölüm

RUGSY'NİN ÖDÜNÜ KOPARARAK YATAKTAN FIRLADIM VE Başımı çevirip çalar saatime baktım. "Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Yanımda açık duran ders kitabı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Alarmımı kurmadan önce istemeden yere çakılmışım. Tekrar. *Kahretsin!*

Üzerimde sadece ödünç aldığım büyük boy kapüşonlu tişörtüm ve iç çamaşırım varken, aceleyle yatak odamın kapısını açıp Jamie'nin odasına doğru koşarken yarı yere düştüm. Kapıyı içeri bakacak kadar araladım ve Layla'nın yan odada sızdığını hatırlayarak fısıltıyla, "Kalk dostum, çok geç kaldık!" diye bağırdım.

Onun irkilerek uyandığını görünce odama koştum ve aynada kendime baktım. Tanrı bugün bana bakmak zorunda kalan herkese yardım etsin, çünkü gözleri gerçekten cezalandırılacaktı. Saçlarım kıvrılmaktan çok kabarmıştı, bu yüzden kütüphaneci tarzı sıkı bir topuz yaptım.

Makyajı tamamen atlamayı tercih ettim, bunun yerine kıyafetlerimi çıkardım ve gördüğüm ilk iş elbisesini giydim. Diz hizasındaki kalem etek alt kısmı en azından bana biraz şekil veriyordu ve leopar desenli, firfırlı üst kısmı da çok ihtiyaç duyduğum havayı katıyordu. Topuklu bile giyebilirdim. İşimi görürdüm.

Rugsy'nin paytak yürüyüşünü takip ederek oturma odasına doğru ilerledim ve Jamie'nin kapısını tekrar çaldım. "Jamie, giyin, gitmeliyiz!"

Kapısı açıldı, "Hazırım. Ne oldu?"

"Özür dilerim, kitap okurken uyuyakalmışım ve alarmımı kurmayı unutmuşum. Sanırım hâlâ birkaç tane acil meyve poğaçamız var. Git saçını fırçala ve diş fırçanı dişlerinin üzerinde gezdir, ben de sana bir paket getireyim."

Telefonumdan saati kontrol ettim. Okula en az on beş dakika geç kalacaktı, bu da benim işe daha da geç kalacağım anlamına geliyordu. Lanet ettim ve Evaline'e haber vermek için onu aradım.

Dilini şaklattı, "Hiç sorun değil tatlım, zaten burada oturmuş yeni ofis koltukları için internetten alışveriş yapıyorum."

Tabii ki öyleydi. "Teşekkürler Evaline, yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra çantamı aldım ve topuklu ayakkabılarımın içine girdim. Hayatıma ve içindeki her şeye tutunduğum sıkı tutuşu kaybetmeye başladığımı hissediyordum. Daha önce hiç geç kalmamıştım, ama şimdi sanki düzenli bir olay haline geliyordu. Bir de baktım ki ödevlerimi kaçıyorum. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Karmakarışık yaratıklar gibi cipe koştuk ve Garrett'a rastlamadığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Onu evime davet edeli birkaç gün olmuştu ve o zamandan beri her gece yatarken kapüşonunu giymediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Çıkacak bir erkeğe ihtiyaç duyan yalnız ve sosyal bir yaratık olduğum için değil, Garrett harika koktuğu için.

Hızlı bir sürüş - hız sınırının biraz üzerinde - ve okul çalışanlarının birkaç kötü bakışından sonra, iş yerimin girdim. Yarım saat gecikmişim.

İçimi çektim, başımı direksiyona yasladım ve nefes almak için bir dakika daha harcadım. Bunu yapabiliirdim. Güne kötü başlamak, günün genel olarak kötü geçeceği anlamına gelmiyordu. Her şey iyi olacaktı.

Kâğıtları karıştırarak bir dizi kopya daha çıkarmak için yeniden düzenledim. Gerçekten de büyük makineyi kullanmam gerekiyordu ama topuklularımı çoktan atmıştım ve diğer tarafa yürümek için onları tekrar giymek istemiyordum. Jim'in beni sadece ayaklarımı örten çoraplarla binanın içinde kasıla kasıla yürürken yakaladığında yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyordum.

En yeni seti yanımdaki masanın üzerindeki yığına eklerken, salonun kapısının açılıp kapandığını duyduğumda kaşlarımı çattım. Evaline kızlarıyla birlikte golf kulübünde haftalık öğle yemeğindeydi ve birkaç saatliğine gitmiş olacaktı. Belki Jim bir şeyi kontrol ediyordu?

Tam seslenmek üzereydim ki botların ağır, tanıdık gümbürtüsü bana doğru ilerledi. Neden? Neden ben? Neden bugün? İçim ürperdi.

Adımlar daha da gürleştirdi ve ofisimin kapısının yanında durdu. Bir saniye sonra tekrar başladılar, içinde bulunduğum orta odaya yaklaştılar.

Bir korku filmindeki karakterlerin, kaçınılmaz olarak kafaları kesilmeden hemen önce izleyiciler için çalan gerilim dolu müziği duyabilselerdi nasıl hissedeceklerini hayal ettim. Geldiğini *bildiğiniz* ama kaçamadığınız bir durumun daha da tedirgin edici bir yanı vardı.

Adımlar yine durakladı ama ben yaptığım işi bırakmadım, kâğıtları yazıcıya teker teker yerleştirmeye devam ettim. Mesajı alıp geri döneceğini umarak ona dönmeyi ya da selam vermeyi reddettim. Burası şirketin onun tarafı değildi. Eğer bir sorusu olursa, beni ya da Evaline'in direkt dahili numarasını kolayca arayabilirdi.

Binanın bu tarafında olmasına hiç gerek yoktu.

Tabii ki neon işaretimi anlamadı. Arkamdaki yapışkan varlığını hissedebiliyordum, sanki fırsattan istifade ediyormuş gibi izliyor ama konuşmuyordu. Ürkütücü göt herif.

En akıllıca seçim, varlığından haberdar olduğumu ona bildirmek olurdu, basit bir "Merhaba Rob" yeterli olurdu. Bir sonraki akıllıca seçim ise kaçıp gitmek ve binanın bu kanadında onunla tamamen yalnız kalmaktan kaçınmak olurdu. Ama yapmadım.

Bu adamla ilgili bir şey beni kendimin en kötü versiyonuna, yuvarlanan ve susan versiyonuna dönüştürdü. Bunu biliyordum, görüyordum. Yine de durduramadım.

Rob'un gözdağı verme şekli Garrett'inkinden farklıydı. Garrett bir koruma gibi güçlü ve sessiz bir şekilde gözdağı veriyordu. Rob ise sırf kendini iyi hissetmek için beni zorlama şekliyle korkutucuydu. Beni kıvrandırken görmek hoşuna gidiyordu. Aaron'la bir odada köşeye sıkışmış gibi olabilirdim ve beni korkutan da buydu.

Ağırlığını değiştirip bir adım daha atarken giysileri hışırdadı. Hâlâ konuşmamıştı ve boğazıma kalın bir çamur gibi tırmanan huzursuzluk hissini yutmak zorunda kaldım. Buranın bir güvenlik şirketi olmasına rağmen binanın bu tarafında hiç güvenlik kamerası bulunmamasının ironisi gözümde kaçmamıştı.

Yükselen paniğimi görmemesi için küçük bir nefes alarak -gerçekten kusmak istediğim bir anda- sonunda gövdeyi ona doğru çevirdim ve akıllıca olan bir numaralı seçeneği seçtim. "Merhaba Rob."

"Günaydın, sevgilim." Öğleden sonraydı. "Bugün harika görünüyorsun."

Burnum kıvrıldı. Onunla aynı fikirde olmamamın nedeni düşük özgüven değildi. Bugün gerçekten berbat görünüyordum, bu da onun sadece elbisemin içindeki vücudumun şeklini kastettiği anlamına geliyordu. Onun gibi insanların cüretini asla anlayamayacaktım. Gerçekten hiç utanması yok muydu, yoksa sosyal işaretler onun için bu kadar zor muydu?

Yorumunu görmezden gelmeyi tercih ederek, "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordum. Evaline birazdan öğle yemeğinden döner. Bizden birini aradıysanız özür dilerim, birkaç dakikadır kopya çıkarmakla uğraşıyorum."

"Evaline'in dışarıda olduğunu biliyordum." Gözleri vücudumda geziniyordu ve ben içgüdüsel bir adım atarak yazıcıya çarptım ve kulak tırmalayan bir çığlıkla onu bir santim geriye kaydardım.

"Tamam, birazdan ben de yemeğe çıkacağım, o yüzden bunları bitirmem gerekiyor. İhtiyacınız olan her şey için masama bir not bırakın, ben size geri döneceğim."

"Seni yemeğe götüreyim."

"Oh." Hayatta olmaz. "Hayır, teşekkür ederim. Bugün öğle tatilinde eve gitmeyi planlıyordum." Gitmeyecektim. Eve gidip dönmek tüm molamı alırdı.

"Akşam yemeği o zaman." Aradaki mesafeyi bir adım daha kapattı ve paniğim şimdi beni pençeleyerek boğazımı kapatıyordu.

"Gelemem. Hafta akşamları dersim var ve hafta sonları da gece çalışıyorum." İç diyalogum ona hayır demem gerektiğini, ilgilenmediğimi ve asla ilgilenmeyeceğimi haykırıyordu. "Özür dilerim."

Kaşları çatıldı, "Başka nerede çalışıyorsun?"

Yanımdaki kâğıt yığınını karıştırarak onları aldım ve bir kalkan gibi göğsümde tuttum. "Birkaç yerde çalışıyorum." Zoraki bir kahkaha attım, "Sadece çok meşgulüm, tekrar özür dilerim. İzninizle."

Etrafından dolaşmak için hamle yaptım ama kolunu uzatarak yolumu kesti. "Seni iş dışında da görmek istiyorum Madison. Bana hangi gün olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

Vücudum o kadar gerilmişti ki, düşersem paramparça olacaktım. "Yapamam Rob. Lütfen geçmeme izin verir misin?"

Sanki onu bir şekilde yanlış yönlendiriyormuşum gibi gözlerini bana dikti. "Erkek arkadaşın var mı? Öyle mi? Birinden bahsettiğini hiç duymadım."

"Çalışmıyorum. Sana söyledim, çok çalışıyorum."

Eğildi, parfümü burun deliklerime saplanıyor, nefesimi tutmam için beni baştan çıkarıyordu. "Seni güzel bir yere götüreceğim. Süslenip püslenirsin.

"Saçını aç ve güzel bir elbise giy."

Fikrimi değiştireceğini düşündüğü şey gerçekten bu muydu? Tüm bunlar bana bir sürü lanet iş gibi geldi. Peki ne için? Bedava bir yemek ve tek gecelik bir ilişki için mi? Zor pas.

"Hayır, teşekkür ederim. Lütfen geçmeme izin verin, gitmeden önce bunları bitirmem gerekiyor."

Elimdeki kâğıt yığınının koluna doğru ittim ve içimden hareket etmesi için yalvardım. Düzenli olarak benim rahatlık alanımı zorluyordu, ama bu kadar ileri gitmeden önce her zaman geri çekiliyordu. İçimde kötü bir his vardı ve Jim'in de binada olmadığına bahse girebilirdim.

Kolunu indirdi ama geçmeme izin vermek yerine göğsüyle değiştirdi ve kişisel balonumu milyonlarca parçaya ayırdı. Gözlerim kendiliğinden açıldı ve çıkardığım ses, bu kâbus sona erdikten uzun süre sonra bile hatırlayacağım bir şeydi.

"Kadınların elde edilmesi zoru oynamayı sevdiğini biliyorum ama söylemeliyim ki Madison, hiç etkilenmedim."

Kollarımı daha sıkı kavradım, tırnaklarımı derim kırılana kadar geçirdim. "Seni etkilemeye çalışmıyorum; gitmeye çalışıyorum. Beni rahatsız ediyorsun."

"Beni istediğini biliyorum." "Pardon?"

Kolu öne doğru fırladı, kıcımlı sardı ve sıkarak beni kendine doğru çekti. "Dikkatimi çekmeye çalışmasaydın bu kısa, seksi elbiseleri giymezdin."

Elbiselerim kısa bile değildi. Diz kapaklarımı bir santimden fazla geçen tek bir elbisem bile yoktu. Zaten fark etmezdi de. Deri bir mini etek giyebilirdim ve bu yine de bana dokunulmasını istediğim anlamına gelmezdi. Kendimi güzel hissetmek için giyinirdim, ukala, benmerkezci erkekleri memnun etmek için değil.

Dudakları kulağımın üzerinde gezindi, nefesi ardında nemli bir tabaka bıraktı. "Benimle bilerek dalga geçtin. Tatlıyı gümüş tepside sunup sonra da bir ısırtığı paylaşmayı reddedemezsin."

Kulak mememde gezinen dilinin hissi beni rahatsız edecekti ve omuzlarım onu engellemek için yukarı kalktı. Zihnim parçalandı, geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışarak zehirli bir kombinasyon oluşturdu ve görüşüme siyah noktalar gönderdi. Safra tadı alabiliyordum. "Bırak beni."

"Kendine yalan söylemeyi bırak, sevgilim."

Ağzını benimkine yapıştırdı, dilini dudaklarımın kenarına bastırarak onları açmaya çalıştı. Başımı iki yana salladım, ayak bileklerini körlemesine tekmeledim. Dövüşmek, çırpınmak, tokatlamak ve tırmalamak istiyordum ama kollarım sıkıca tutulmuştu, kâğıtlar kollarımın iç kısmındaki hassas deriyi kesiyordu.

Pes etmedi. Sanki kavgam hayal ettiği her şeymiş gibi, sanki tam da onun fantezisine göre oynuyormuşum gibi *inledi*. Bana sürtündü, pantolonundaki yumru iç baldırıma batıyordu.

Hareket edemiyordum, karşı koyamıyordum. Dili içeri girmeden çılgık atmak için ağzımı bile açamıyordum. Onun yerine tam tersini yaptım.

Kapattım.

Yıllardır kaçmak zorunda kalmadığım zihnimin karanlık köşesine gittim ve durdum. Dönmeyi bıraktım. Savaşmayı bıraktım. Düşünmeyi bıraktım. Ben. Sadece. Durdum.

Yirmi beş yıl boyunca kafama zorla yerleştirdiğim acı bir gerçek varsa, o da bazı erkeklerin kadınlarını istekli, bazılarının da isteksiz sevdiğiydi. Ama çok azı kemiksiz bir kabuğu okşamaktan hoşlanırdı.

Güvenli köşemde cenin pozisyonunda kıvrılmış, öfkeden saçımı başımı . Ama dışarıda hareketsizdim, gözlerim fal taşı gibi açılmış, omzunun üzerinden duvardaki bir noktaya bakıyordum. Beni pençelemesine izin verdim, ona duygularımın bir saniyesine daha tanık olma zevkini tattırmayı reddettim.

İlk başta girişimlerini artırdı, her eylem bir öncekinden daha vahşi ve daha çaresiz hale geldi. Kıçımı morartacak kadar sert sıktı ve bu benden bir şey koparmayınca dudağımı ısırıldı.

Ancak o zaman, hala tepki veremediğimde, geri çekildi. Gözlerimi duvardaki lekeden ayırmadım ve dudaklarımla çenemdeki tükürük lekelerini silmemek için kendimi zor tuttum.

Sesimi olabildiğince düz ve sakın tutarak, "İşle ilgili yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başını bir santim daha geriye çekti, kaşları çatıldı ve dudakları inceldi. Kollarını iki yana açarak beni bıraktı. Gözlerini dikti, ifadesi gergindi ve bir an için gergin görünüyordu. Ama bunu kibirli bir sırıtışla sildi. Bir elini kaldırdı, başparmağını ağzına sildi.

"İşle ilgili değil, hayır."

"O zaman gitmem gerek," dedim kolum dolusu bükülmüş sayfayı yeniden düzenlerken. "Affedersiniz."

Kenara çekildi ve muhteşem bir an için başka bir şey söylemeden geçmeme izin vereceğini sandım ama dirseğimi sıkıca kavradı. "Bunu olmadığı bir şeye dönüştürme. Özel hayatımızda ne yaptığımızı kimsenin bilmesine gerek yok."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu? Jim'in ofisine gidip onu ihbar edeceğimi sanıyorsa, yanılıyordu. Neden vaktimi harcayayım ki? Rob'u hem Evaline'e hem de Jim'e defalarca sözlü olarak şikâyet etmiştim ama hiçbir şey yapılmamıştı. Rob sadece *arkadaşça* davranıyordu.

Yani hayır, Jim'e koşmayacaktım. Kıcıımı kaldırıp kendi ofisime dönecek, masama oturacak ve Evaline'e söz verdiğim listeyi hazırlamayı bitirecektim.

Ancak o zaman konuyu doğrudan şirket ağı üzerinden gönderilen yazılı bir e-postayla ele alacaktım. Umarım bu sefer beni ciddiye alırdı.

Parmaklarını dirseğimden sakince çektim, bunu sadece bana izin verdiği için başardığımı biliyordum ve odadan çıktım. Beni takip etti, ofisimin kapısında durdu ve beni izledi.

Bu beni rahatsız etmedi; hâlâ köşemde güvenle saklanıyordum. Bu yüzden onu görmezden geldim, sandalyemi masama çektim ve işime devam ettim. Gitmeden önce bir şeyler söyledi ama artık dinlemiyordum.

Etrafımda bir kasırga çığlık atıyordu, enkaz ayaklarıma çarpıyordu, saçlarım gözlerime çarpıyordu, ama ben oturdum ve belge üstüne belge imzaladım. Her şey yolundaydı.

Her şey yoluna girecek.

"Bırak."

"Bırakamam. Bu benim ana gelir kaynağım."

Layla'nın küfürler dizisi cipimin hoparlörlerinden yankılandı, "Yarın sen gelmeden onu kovmazlarsa, istifa et Mads."

"Olacak."

"Olsa iyi olur."

Geleceğinden emindim. Jim'in daha öğle yemeği bile bitmeden ofisimin kapısına varma hızı, tahmin ettiğimin de ötesindeydi.

Ona gönderdiğim e-posta kısa ama netti.

Bay Grayson:

Ekte, işe başladığım ilk tarihten bu yana Rob Spencer ile aramda gerçekleşen her etkileşimi belgeleyen bir elektronik tablo bulacaksınız. Her bir tarih, olayın ayrıntıları ve size ya da Bayan Grayson'a yaklaşıp yaklaşmadığımı içeriyor.

Liste, bugünkü olay da dahil olmak üzere günceldir. En kısa zamanda bir toplantı planlamak istiyorum.

*Saygılarımla,
Madison Hartland*

Hayatta, üniversite ve taciz arasında öğrendiğim bir başka şey de yazılı, tarihli notların *her şey* demek olduğuydu.

Toplantımız kısa sürdü. Söylenmesi gereken her şey e-postamda belgelenmişti. Bolca özür diledi ve Rob'un artık şirkette hoş karşılanmayacağı konusunda kararlıydı. Beni suçlamaya çalışmadığı için rahatlamış olsam da, ancak zorlandıktan sonra harekete geçtiği için ona teşekkür etmeyi reddettim.

Jim kötü bir insan değildi, genel olarak kötü bir işveren de değildi. Sadece şimdiye kadar şikayetlerimi ciddiye almamıştı. "Zararsız" taciz suçlamalarını meşhur halının altına süpüren insanların uzun listesine giriyordu. "O böyledir işte" ya da "Sadece flört ediyordu." Kızgın bile değildim, sadece hayal kırıklığına uğramıştım.

Jim beni hemen eve gönderdi, günün kalanı için bana ödeme yapacağına söz verdi ve aracımı çalıştırdığım anda Layla'yı aradım.

"Eve gelmemi ister misin?"

Bugünün bitmesinden başka bir şey istemediğim için araba yoluma döndüm. Ama hey, bardağın yarısı dolu, en azından Jamie'yi almam gerekmeden önce evde tembellik etmek için birkaç saat kazanmıştım.

"Hayır, işten sonra sevgili çocukla iyi vakit geçir. Ben muhtemelen bir duş alıp dinleneceğim."

"Bish, hayır yapmayacaksın. Lanet olası bir ders kitabını almadan bir dakika önce yapardın."

Güldüm, ses kabuk bağlamış göğsümde yabancı geliyordu. Beni çok iyi tanıyordu. "Kapatıyorum."

"Seni seviyorum, sürtük."

Kontağı kapattım ve topuklu ayakkabılarım elimde sallanırken yola çıktım. Bir şeyler farklı görünüyordu. Başımı eğdim, evi inceledim ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Kaşlarım saç çizgimle buluştu. Bahçem biçilmişti ve çitlerim beyazdı.

Taşındığımız günden beri, her yıl havayı doyuran muazzam miktarda polen nedeniyle neredeyse tamamen yeşil olmuştu. Ev sahibi hiçbir zaman bir şey yapmaya gelmedi -merhaba, bulaşık makinesi bozuldu- ve benim de bunu yapacak imkanım yoktu. Bir bahçe hortumum bile yoktu.

Kalbimin biraz heyecanlanmasına izin verdim. Elbette gelmeden önce araması gerekiyordu ama bunu yaptıysa belki bulaşık makinesini de tamir etmişti. Parmaklarımı çapraz yaptım, bunun hayatın bana bir mola vereceğine dair bir işaret olmasını umuyordum.

"Madison?"

Kalbim düştü, heyecanım geldiğinden daha çabuk söndü ve saf, filtresiz panik, eskiden bulunduğu göğüs boşluğumu doldurdu. Olamazdı. Bugün olmazdı. Yaşadığım onca şeyden sonra olmazdı. Bunu hayal etmiş olmalıyım. Layla karmamın lanetli olduğu şakasını yapmıştı ama bu bile zorlamaydı.

"Madison."

Hay sikeyim. Bu sesi nerede olsa tanırdım. Tatlı sözler fısıldadığında nasıl çıktığını, ellerini tenimde gezdirdiğinde nasıl boğuk bir tona büründüğünü biliyordum, tıpkı bana bağırıp tükürdüğünde nasıl çıktığını bildiğim gibi.

Tüm ruhumla, onunla göz göze gelmenin ne kadar acı vereceğini bildiğim için arkamı dönmek istemedim. İş yerindeki karşılaşmadan sonra duygusal olarak o kadar tükenmişim ki bir başkasını kaldıramazdım. Yolun geri kalanında parçalanırdım ve ellerim ve dizlerim üzerinde sıkışıp kalırdım, umutsuzca parçaları toplardım.

Ama hareketlerini tahmin edemediğim sırtımı ona vermeye devam etmek daha kötü olurdu. Döndüm ve en mutlu ve en kötü anılarımın bazılarında karşıma çıkan, altın sarısı benekli, yosun yeşili bir çift gözle karşılaştım.

Onu üç yıldır görmemiştim ve aynı ama farklı görünüyordu. Saçları hâlâ güzel bir kumral tonundaydı ama o zamanlar zorunlu olarak kestirdiği askeri kesim saçlarını uzatmıştı. Yumuşak dalgalar halinde kulaklarının üzerine düşüyor ve gözlerini vurguluyordu.

Zayıflamıştı, eskiden sahip olduğu dolgun, çocuksu yanaklar yerine solgun, köşeli bir yüz bana bakıyordu. Hiçbir zaman toplumun göz kamaştırıcı bulacağı biri olmamıştı ama onda yıllar önce beni kendine çeken bir şeyler vardı. Beni uzaklaştırması gereken zamanlarda bile beni içine çekmeye devam etmişti.

Hiçbir şey kalmamıştı. Fayans zeminin serinliği ve görünmez morlukların zonklamasından başka bir şey yoktu. "Burada ne yapıyorsun Aaron?"

Gülümsemesi seğirdi, daha az rahatladı. "Aramalarımı görmezden geliyorsun."

Yavaşça nefes alıp verdim, tırnaklarım avuçlarıma hilal şeklinde batana kadar topuklarımın kayışlarını sıktım. Dışarıda, herkesin içindeydik. Bana dokunamazdı. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Layla bana adresinizi verdi, ancak evin üzerinde numara olmaması teyit etmemi biraz zorlaştırdı. Hangisinde olduğunuzu anlamak için postaları incelemem gerekti."

Korku içime işledi. Bunu büyük bir gururla söylemişti, sanki psikopat değil de ne kadar sadık olduğunu gösteriyordu. O gün Garrett'in postalarını karıştıran oydu; bunca zamandır nerede olduğumu biliyordu.

"Yalan söylüyorsun."

"Belki birazcık." Sırtışı tekrar yükseldi ve ilerledi. "Bana verdi ama onu yanlış yönlendirmiş olabilirim de olmayabilirim de. Yeğenine sürpriz bir hediye göndermeye çalışan düşünceli kardeşin olduğumu düşündüğünde paylaşmaktan çok mutlu oldu."

Lanet olası piç. Adresim için Layla'yla iletişime geçmek tam da kardeşimin annemle uzun bir konuşmadan kaçınmak için yapacağı bir şeydi. Aaron her zaman sinsî olmuştu; bu onun uzmanlık alanıydı. Kabarık, koyun paketinde sinsî bir tilki.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

Onun flörtöz bakışlarına ve sözlerine kanmıyordum. Bu her ne oynasa oynamak için hiçbir isteğim yoktu ve bunu yüzümden anlamış olmalıydı çünkü gülümsemesi tamamen kayboldu. "Konuşmamız gerek."

"Hayır, istemiyoruz. Seni burada istemiyorum."

"Neden hep dramatik olmak zorundasın? Sadece konuşmak istiyorum. Telefonlarıma cevap verseydin, gelip seni bulmak zorunda kalmazdım."

"Duymak istediğim hiçbir şey söyleyemezsin. Lütfen git."

"Seninle konuşmaya hakkım var." Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı ve sadece birkaç adım ötede durdu. Boyu 1.80 olmasına rağmen üzerimde durmuyordu ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Birinin bana bir ayak üstünden bağırması gibi bir özgürlüğe hiç sahip olmamıştım. Hayır, bunu burun buruna yapmıştı.

Kolunu kaldırdı -bana sarılmak, beni tutmak için, kim bilir- ve ben şiddetle irkildim, kendi kolum yüzümü örtmek için yukarı kalktı. Uzattığı kolu bırakırken ağzını bir alay bozdu. "Bunu yapma Mads, bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Senden gitmeni istediğine eminim."

İkimizin de kafası senkronize bir şekilde döndü ve araba yolunun diğer tarafında duran kişiye doğru baktı.

Aaron'ın kafası bana doğru döndü, öfke yüz hatlarını kötü ve çok tanıdık bir şeye dönüştürdü. "Bunun kim olduğunu açıklamak ister misin?"

Cevap verme şansım olmadı. Garrett'ın bize ulaşması, Aaron'ın sorusunun içine yerleştirdiği suçlamayı bitirmesinden daha kısa sürmüştü.

"vaktin geldi. Kendini çok açık bir şekilde ifade etti."

Aaron'ın gözleri öyle sert bakıyordu ki yüzümde çukurlar oluşmazsa şanslı sayılırdım. Gözlerimi onun ayaklarına dikerek kollarımı vücuduma doladım, ayakkabılarımı ne zaman düşürdüğümü bile bilmiyordum. "Lütfen Aaron. Sadece git."

"Hayır, saçmalıyorsun."

Sıcak parmaklar kolumu okşadı, bükülmüş dirseğimin hemen üzerinde duruyordu ve başımı kaldırdım. Garrett'ın bana bakışı Aaron'ın bana bakışından çok da farklı değildi ve bu beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı.

Dokunuşu nazikti ve öfkesi zihnimin bir köşesinde çömelmiş olan yarattığı yatıştırdı. Çünkü *bana* kızgın değildi. Benim *için* kızgındı.

"İçeri gir. Biraz kahve yap ve sevdiğin o çılgın çoraplardan bir çift giy."

Aptalca başımı salladım; elini bırakmadan önce tenimde hafifçe gezinen başparmağına odaklanmıştım. Arkamı döndüm, yüzüme bakmayı reddederek

Eski. Yüz ifadesini görmek istemedim. Kendi acı sefaletinden beslenen bir nefretle dolu olacağını zaten biliyordum.

Aaron sonunda onunla gerçekten konuşmayacağımı anlamadan önce, hâlâ ayakkabısız bir şekilde ön kapımı açmaya kadar . Kırıldı ve son bir kez daha saldırdı. "Siktir git, Madison!"

Eşikten adımımı attığımda döndüm ve Garrett'ın Aaron'ın başında dikildiğini, yumruklarını iki yanında sıkışmış yere baktığını gördüm. Konuşuyordu ama kapıyı çarparak kapatmadan önce ne dediğini anlayamadım.

Mekanik bir şekilde hareket ettim, bir fincan kahve hazırladım ve yatak odama doğru yürüdüm. Elbisemin fermuarını indirmek için arkama uzandığımda sonunda koptum. Yırttım, bu sırada kendimi çizdim ama umurumda değildi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken giysiyi buruşturup acı dolu bir çığlıkla odanın öbür ucuna fırlattım. Bugünden sonra onu bir daha asla giyemeyecektim. Elimden gelse onu alevlere boyardım.

Yumuşak bir şort giydim ve belden yukarısı çıplak bir şekilde durakladım. Sikerim böyle işi. Rahatlığa ihtiyacım vardı. Büyük boy kapüşonluyu aldım ve başımın üzerine attım, etekleri şortumu geçiyordu. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Büyük, bol kıyafetlerde beni güvende hissettiren bir şey vardı. Çocukken odanızdaki hayali canavardan saklanmak için başınızın üzerine bir battaniye attığınızda hissettiklerinize benzer. Sıcaklıkla sarmalandığınızda sanki hiçbir şey size dokunamazdı.

Odamın ortasında durmuş, köşede duran küçük dosya dolabına bakıyordum. Ona doğru ilerledim, dolabı açıp arkasına sıkıştırılmış yıpranmış kayıt yığınının çıkarırken midem bulanıyordu. Mesajlar, fotoğraflar, ekran görüntüleri ve tıbbi raporlar.

Her zaman. Aaron'ı düşündüğümde her zaman onları çıkarmak zorunda kalırdım. Her zaman onun kalbinin derinliklerinde neyin yaşadığını, derisinin altında beni canlı canlı yemek için neyin sinsice dolaştığını kendime hatırlatmak zorunda kalmıştım. Yatağımın kenarına otururken, ön sayfaya baktım, onları çevirmek için hareket etmedim.

Ondan ayrıldığımdan beri ilk defa buna ihtiyaç duymadım. Ve bu hayatımın en özgürleştirici anıydı. Garrett'ın kapüşonuna daha sıkı sarıldım, hâlâ üzerine sinmiş olan hafif kokusunu içime çektim ve kâğıtları komodinin üzerine attım.

Şifonyerime doğru ilerledim, üst çekmeceyi açtım ve parlak neon renklere baktım. Garrett sadece beni savunmaya gelmemişti; aynı zamanda bir şekilde

Tüm dünyada beni rahatlatan iki şeyi biliyordum: kahve ve tüylü çoraplar. Bir çift çıkardım, elimde sıktım ve göğsümde garip bir his kabardı.

Birkaç dakika sonra mutfakta durmuş kahveme krema ekliyordum ki ön kapım sert bir şekilde çalındı. Donup kaldım, boğazım kurudu. Geri geleceğini bilmeliydim. Aaron zorlandığında asla pes etmezdi. Aksine, bu onu daha da zorlamak için cesaretlendirirdi.

Kupamı olduğu gibi tutarken, Garrett'ın sesi ahşabın arasından sızdığında neredeyse rahatlamış bir halde kupamı düşürüyordum. "Madison."

Bardağımı barın üzerine koydum ve sürüyerek kapının kilidini açtım. Kapıyı çekerek açtım ve utanarak arkasına saklandım. Eninde sonunda ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum; sadece bunun şimdi olacağını fark etmemiştim.

Ayakkabılarını çıkardı, gözlerini yüzümün kenardan görünen tarafından hiç ayırmadı. "Burada olmam sorun olur mu?"

Başımı salladım, kapıyı kapatmak için adım attım. "Evet, kahve yaptım; ister misin?" Ayakkabılarını -ve benimkileri- yere koymasını ve ellerimi sıkmasını izledim, o sabah olduğundan daha da kötü görüldüğümün farkındaydım. Bu düşünce iç karartıcıydı.

Cevap vermeyince başımı kaldırdım, şimdiden benim pisliğime bulaştığı için pişman olmasından endişelendim. Gözleri açıkta kalan bacaklarımdaydı ve bakışlarını yüzümde gezdirirken dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. Boğazını temizledi, "Çivili mi?"

Bu boğazımdan bir kaha çıkardı. Adam beni hazırlıksız yakalamayı asla başaramadı. "Keşke. İçki genelde bütçemi aşar ama bugün olanlardan sonra bir istisna yapabilirim." Ona belli belirsiz bir gülümseme sunarak mutfağa geri döndüm.

Boğazını ikinci kez temizledi, gözlerini kaçırdı. "Kahve harika olur."

Yapacak bir şey bulduğuma şükrederek ikinci bir kupa aldım ve ona büyük bir fincan doldurdum. Rahatsız görünüyordu ve içimden bir ses bunun benim kıyafet seçimim ve onun kıyafeti olmasıyla ilgili olduğunu söylüyordu. Neden olmasındı ki? Kapüşonunun altında cırılçıplak bir şekilde kapıyı açmışım.

İyi iş, Madison. Şimdi komşular senin onun kıyafetleriyle çıplak dolaştığını düşünüyor. Mükemmel.

"Peki, bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kahvesini uzattım ve kremasını ona doğru ittim. "Önemli bir şey değildi. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Söz veriyorum, normalde

drama." En azından artık değil.

"Bundan daha iyisini yapmanı istiyorum. Bana kocan olduğunu söyledi."

Bana vurmuş da olabilir. "Hayır! Yani, eskiden öyleydi. Ama yaklaşık üç yıldır boşanmış durumdayız, o yüzden bunu sana neden söylediğini bilmiyorum."

Garrett'ın bakışlarını göğsümün içinde yuvalanmış, kendini evinde hissediyor ve cevaplar arıyormuş gibi hissettim. "Bugün olan her şeyi anlattın. Başka ne oldu?"

"Sadece iş yerindeki bir pislikle ilgili bir şey."

"Ne demek istiyorsun? Ne yaptı ki?"

"Hakkı olmayan bir şeye hakkı olduğuna karar verdi." Bileğime bir fiske vurduğum. Rob kesinlikle şu anda girmek istediğim bir konu değildi. "Sorun değil; halledildi."

Çenesi gerildi. Daha fazlasını sormak istiyordu. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Yüzümdeki acılı ifadeyi sildim, sakın bir ifadeye dönüştürdüm ve konuyu değiştirdim.

"Bugün dışarı çıktığında ev sahibini gördünüz mü?"

Kaşları çatıldı, "Hayır, ama sabahın büyük bölümünde işteydim. Neden dışarı çıktık?"

Kahvemden bir yudum aldım, tezgâhın üzerine eğildim ve çoraplı ayaklarımı bir buz patencisi gibi fayansın üzerinde ileri geri kaydırdım. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bulaşık makinem ve veranda kapım için tamir fişleri gönderiyorum ama o hiç gelmedi." Omuz silktim ve tam zamanında kafamı kaldırıp onun gözlerinin her nereye gittiye oradan yüzüme geri döndüğünü yakaladım.

"O zaman burada olduğunu nereden biliyorsun?" "Çitlerimi ve bahçemi temizledi."

"Huh." Yüz ifadesi şüphe uyandıracak şekilde nötrleşti.

"Belki de burada bulaşık makinesini tamir ederken yapmıştır diye düşünmüştüm ama öyle görünmüyor."

"Bulaşık makinenizin nesi var?"

Elimi salladım, "Hiçbir fikrim yok. Kendim tamir etmeye çalışmak için birkaç nasıl yapılır videosu izledim ama her seferinde farlara tutulmuş bir geyik gibi bakakalıyorum." Güldüm.

Çoğunlukla dolu olan bardağını barın üzerine koydu, "Bir göz atacağım."

"Hayır, sorun değil. Bakman için seni suçlamaya çalışmıyordum. Beni görmezden gel, bazen saçmalayabiliyorum."

"Sorun değil, bir Şeyleri tamir etmeyi seviyorum." Omuz silkti, dudaklarında benim görebildiğimden daha hızlı bir gülümseme belirdi ve birden az önceki bakışının ne anlama geldiğini anladım.

"Ev sahibi uğramadı, değil mi?" diye sorarken ağızım rahatsız edici bir şekilde kurudu.

Cevap vermedi, barın etrafından dolaşıp mutfağı girdi ve tam önümde durdu. "Madison."

Boynumu geriye doğru uzattım,

"Garrett." "Bir bakayım."

On Birinci Bölüm

"Kendi tarafına çek."

"Yapamam, yere sarkacak ve kapıyı kapatacak."

"Burada durmayacak, sandalye çok uzun. Battaniye kayacak, her şey üstümüze çökecek ve birimiz patlamış mısıra boğulup ölecek. Hangisi daha önemli, bir kapı aralığı mı yoksa yaşamak mı?"

Kanepenin kolunda durarak Layla'ya kuşkuyla baktım. "Üzerimize düşen bir battaniye yüzünden boğulup ölmeyeceğiz."

"Sen diyorsun. Bu kalın, A sınıfı kapitone. Korkunç bir sahne sırasında yüzünüze çarparsa ve bir çekirdeği boğazınızdan aşağı emerseniz, size Heimlich yapmayacağım."

Derme çatma çadırımızın altından Jamie'nin boğuk kıkırdamalarını duyabiliyordum. "İyi, seni sefil kadın." Battaniyeyi çektim, zıplamadan önce elimden geldiğince kanepenin ve yemek sandalyesinin üzerine serdim. Her akşam giymeye alıştığım kapüşonlu tişörtü taytımın üzerine geçirerek ellerimi kalçalarımın koydum ve eserimize hayranlıkla baktım.

Dürüst olmak gerekirse, bizimle gurur duyuyordum. Çok fazla battaniyemiz yoktu ve kanepemiz de olabildiğince cılızdı -Garrett'in dizleri Jamie'yle oyun oynadığı gece neredeyse göğsüne değiyordu- ama kale üçümüzün içine sığabileceği kadar büyüktü. Köpekleri Layla'nın odasından çıkardıktan sonra kalenin ayakta kalıp kalmayacağı ise başka bir hikâyeydi.

"Bütün patlamış mısırı yemesen iyi edersin, ahbab surat." Eğildim, başımı yorganın kenarının altına soktum ve karanlıkta yüzünü aradım.

"Söz vermiyorum."

Gülerek ayağa kalktım ve filmi başlatmak için DVD oynatıcımıza doğru yürüdüm. Çoğu insan televizyon sehpanızın olmamasının değersiz olduğunu düşünürdü ama televizyonun doğrudan yerde olması film partileri için inanılmaz derecede kullanışlıydı.

Layla geceyi erkek arkadaşının evinde geçirecekti ama Jamie ondan çadır kurup bizimle film izlemesini istediğinde gözünü bile kırpmamıştı. Rick'i aramış ve geç kalacağını bildirmişti. Ona gülümsedim, çocuğum için bir rol model olduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Bize ısmarladığım gazlı içecekleri açarak yere kıvrıldık, yastıklar her yere saçıldı. Yüzlerimize patlamış mısır tıktırdık, muhtemelen hepimiz çenelerimize tereyağı sürdük ve çocukları yemeye çalışan bir ev hakkında bir Cadılar Bayramı filmi izledik. Bu hafta yaşadığım mutlak cehennemden kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Rob ve Aaron'la yaşadığım fiyaskonun üzerinden üç gün geçmişti ve o zamandan beri neredeyse hiç uyumamıştım. İşler gitmişti, şirketin her iki tarafındaki amirler de işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için oturuyorlardı ama yine de omuzlarımdaki gerginlikten kurtulamıyordum.

Rob'un beni cezalandırmak için bir yerlerde ortaya çıkmasını bekleyip duruyordum. Bu fikir çok saçmaydı, gerçekte muhtemelen onu bir daha göremeyecektim ama hayal gücüm beni dinlemiyordu.

Ve Aaron'dan tek bir ses bile duymamıştım. Ne bir mesaj, ne bir arama, ne de sokakta rastgele bir araba. Hiçbir şey yoktu. Rahatlamış olmam gerekirken, yüksek olan tek şey stres .

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de, mücadele ediyordum. Kendimi hiçbir şeye istediğim gibi odaklayamıyordum ama aynı zamanda rahatlayamıyordum da. Rahatlayamıyordum.

Kaybetme kısır döngüsüne sıkışıp kalmıştım ve dürüst olmak gerekirse, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibiydim.

Ama oturma odasının zemininde iki kankamla üst üste yatarken bir anlığına nefes alabildim ve mutluluk çadırımızın dışındaki her şeyi unutabildim.

Film bittiğinde ve hepimiz dışarı çıktığımızda, dağınıklığa baktım. Genelde temizlik konusunda deliydim ve her zaman Jamie'nin yardımını isterdim, ama o anda daha az umursayamazdım.

"Hey, anne?"

"Öyle mi?"

"Sence futbola yazılabilir miyim?"

Ona tüm dikkatimi vermek için döndüm ve Layla'nın da aynısını yaptığını gördüm. Jamie nadiren video oyunu ya da kitapla ilgili olmayan bir şey isterdi. Spor genelde onun ilgi alanı değildi. "Futbolu denemek istemene ne sebep oldu?"

Yere baktı, gergin bir şekilde haliya bastı. "Futbolu her zaman sevmişimdir. Her gün teneffüste arkadaşlarımla oynuyorum ve beden eğitimi öğretmenim de kaydolmam gerektiğini düşünüyor."

Kaşlarım çatıldı, "Her zaman mı? Beni yanlış anlama, bence bu harika bir şey dostum, ama bir kere bile bundan bahsettiğini duymadım. Bir futbol topumuz bile yok."

Gözlerime bakmadan ayak parmaklarını biraz daha itti. Alçak sesle, neredeyse fısıltıyla, "Oynamak istersem başka bir iş bulmak zorunda kalmanı," dedi.

Kollarım iki yanımda gevşedi. Kalbim sıkıca kenetlendi, vücudumda dolaşan kan akışını durdurdu ve bir ürperti gönderdi. "Ne oldu?"

Bana bakmadan önce Layla'ya bir göz attı. "Okul ligi çok pahalı. Bunu ödemek için daha fazla çalışmak zorunda kalmanı istemedim." Ellerini havaya kaldırdı,

Sanki kabul edeceğimden ve konuşmayı kapatacağımdan endişeleniyormuş gibi. "Ama beden eğitimi öğretmenim bana bir form doldurabileceğimi, böylece benim katılmam için para ödemenize gerek kalmayacağını söyledi. Sadece üniforma için ödeme yapmanız gerekecekmiş."

Yutkundum. Ve sonra tekrar yutkundum. Spor yapmak istiyordu. Her zaman spor yapmak istemişti ve bunu benden saklamıştı çünkü lanet olsun, onu kaybedecektim. Barajdaki çatlaklar fişkırıyor ve parçalanıyordu ve hayatım için tutunmaktan ve tamamen çökmeden önce güvenli bir yere ulaşmayı ummaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Evet dostum," çatallaştı ve boğazımdaki yumruyu bastırmak zorunda kaldım, "katılabilirsin. Kayıtlar ne zaman?"

Gözleri Noel sabahı gibi parlıyordu. "Gelecek hafta."

". Git makyajını tazele ve yatmaya hazırlan. Yarın bu konuyu daha fazla konuşur ve ne yapmam gerektiğine karar veririz."

Battaniye yığınının etrafında koşarak döndü ama koridorun girişinde durdu. Dönüp omzunun üzerinden bana baktı ve "Seni seviyorum anne" dedi.

Gözümün kenarında ilk yaş biriktiğinde onun banyoya kayboluşunu izledim. Zamanım dolmuştu.

"Devam et." Layla koluma vurdu ve ön kapıyı işaret etti. "Git , sorun yok anne ayı. Bu gece onunla kitap okuyacağım. Evde kalmamı ister misin?"

Boğuldum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken daha fazlası birikti ve . "Hayır, ben iyi olacağım."

Bana gözleriyle uyuşmayan küçük bir gülümseme verdi, "Evet, sen her zaman öylesin. Şimdi git."

Neredeyse koşuyordum, tek amacım Jamie geri gelip beni parçalanmış halde görmeden önce dışarı çıkmaktı. Kızım sadece betonu sıyırdığında

Gözyaşlarım yanaklarımda sıcak izler bırakarak çenemden kıyafetlerime damladı.

Kendi üzerime kıvrıldım, başımı dizlerimin arasına soktum ve kollarımı enseme sarmak için kaldırdım. Büyük nefesler çekerken göğsüm kabardı, sessiz gözyaşlarım uyluklarımda sıırıslıklam bir yürüyüş oluşturdu.

Her şeyi denedim; saydım, geriye doğru saydım, test etmem gereken dava bilgilerini ezberden okudum, kendimi çimdikledim ve nefesimi tuttum. Ama gözyaşları gelmeye devam etti ve şimdi umutsuzca burnumu silmem gerekiyordu. Hay sikeyim. Neden her bir santim yukarı tırmandığımda, bir ayak geriye kayana kadar bir şey yüzüme tekme atıyormuş gibi hissediyordum?

Kalbim acıyordu; ne kadar uğraşırsam uğraşayım azalmayan fiziksel bir acı. Hiçbir şey beni çocuğumun spor yapmak gibi basit bir şeyi istediğini bilmediğimi fark etmek kadar kötü çünkü bana söyleyemeyecek kadar gergindi. Hiçbir şey.

"Hey, her şey yolunda mı?"

Ama bu yaklaşabilir.

Başımı kaldırdım, şişmiş gözlerim ve nemli burnum daha iyi görünemeyecek bir adam için tam teşhirdeydi. Kollarımı bileklerime kadar indirdim, gözlerimi sildim ve tüm gücümle üzerime geçirebileceğim bir görünmezlik pelerinin olmasını diledim.

Garrett verandamdan birkaç adım ötede duruyordu, siyah eşofmanı ve tişörtüyle bir gölge gibi görünüyordu. Donuyor olmalıydı ve kapüşonunun üzerimde olduğunu aniden fark etmem yüzümü kızarttı. Şimdi ıslak, şiş ve kıpkırmızıydım ve onun giysilerini kendi kişisel mendilim olarak kullanıyordum. Mükemmeldi.

Yalan söyleyip iyi olduğumu söylemeyi düşündüm ama bu beni aptal gibi gösterecekti. İyi olmadığım çok açıktı. Bariz olanı inkâr etmek anlamsız olurdu. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Evet, bu aptalca bir soruydu."

Yüzümü buruşturdum, burnumu gizlice dizime sildim ve bacaklarımı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini ceplerine sokarak ağırlığını değiştirdi. "Arabama doğru yürüyordum ve bir şey duyduğumu sandım."

Ayaklarına baktım, gözlerim kısılmıştı ama neredeyse şişmiş oldukları için bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ses çıkaracağımı düşünmemiştim.

"bir yere mi gidiyordun?" Hıçkırdım, kelimelerim gıcırtilı ve acınası bir şekilde çıktı.

Alt dudağını ağzına çekmeden önce dili dışarı fırladı. Bilinçsizce kalçalarımı birbirine yaklaştırdım, keşfetmek istemediğim nedenlerden dolayı gözlerim ağzına sabitlendi.

"Ben... bir şey arıyordum." "Oh."

Cebinden bir el çıkardı ve bana eğilmemi işaret etti. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

Biraz, evet. Dışarı çıkma sebebim içimdeki erimeyi izleyicilere duyurmamaktı, gördüğüm en ateşli adama duyurmak değil. Ama onu benzer bir pozisyonda bulduğum o güne geri döndüm -gözyaşı lekeleri hariç.

"Tabii. Yani, tabii, değil gibi." Tekrar hıçkırdım ve başımı eğerek bakışmamızı kestim. Neden ? Garipliğin bir adı olsaydı, bu benimki olurdu.

Garrett , o uzun, kalın bacaklarını yavaşça bükerek oturdu. Aramızda bir adım bile mesafe yoktu ve onun sıcaklığı ve kokusu beni kapüşonlunun sardığından daha fazla sardı, ikisi bir şekilde beni hem sakinleştiriyor hem de uyandırıyor.

Gerçeğini koklayana kadar kapüşonunun uzun zaman önce onun gibi kokmayı bıraktığını fark etmemiştim. Birçok kez yatarken giymiştim.

kendi daha az seksi kokumla. En azından bu, geri vermek için kendimi ikna etmemi kolaylaştırırdı. O gider gitmez de bunu yapacaktım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Önemli bir şey değil. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Hiçbir şeye benzemiyor ve ben iyi bir dinleyiciyim."

Taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. Artık başlamıştım ve kapatamıyor gibiydim. "Sorun yok."

Öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayadı ve yan gözle beni süzdü. "Eski kocanla mı ilgili?"

Sertçe nefes aldım, kendi tükürüğümle boğuldum ve hafif bir kusma nöbeti geçirmeye başladım. "Hayır," diye mırıldandım.

"Emin misin? Yüzünüzü güldürecekse gidip herifin burnunu kırabilirim."

Sonra yüksek sesle ve dolu dolu güldüm. Titrekti ve tıkalı burnumla hiç de çekici değildi ama özgürleştirici hissettirdi. Kalbimin üzerinde duran birkaç tuğla düştü.

Başını bana doğru çevirdi ve tam olarak anlayamadığım bir şekilde bana baktı, ama bu bana bir şey aradığını hissettirdi. Ellerimi tekrar yüzüme sildim, sümüğümün bulaşmış olmasından ya da başka korkunç bir şeyden endişelendim. "Bunu erteleyeceğim."

Düşüncelerimi toparlamak için sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünerek beni zorlamadı. Dik oturdum, bacaklarımı merdivenlerden aşağı doğru uzattım ve başımı omzuna yaslamak için duyduğum mantıksız dürtüyle savaştım.

"Jamie bir futbol takımına katılmak istiyor. Görünüşe göre, bir süredir bunu istiyormuş."

Garrett başını geriye eğdi, gözyaşlarımdan açıklaması karşısında kaşları çatıldı. "Ve bu kötü bir şey mi?"

"Bilmiyordum. Her gün arkadaşlarıyla oynadığını söyledi ve ben sevdiğini bile bilmiyordum. Para yüzünden bana sormak istemedi. Başka bir iş bulmak zorunda kalacağımdan korkuyordu. Sanki buna değmeyeceğini düşünüyordu."

Titreyerek nefes aldım, ellerimi kucağımda yumruk yaptım ve zihinsel olarak tekrar ağlamaya başlamayacağıma yemin ettim. Ben bir yetişkindim, lanet olsun.

Bir bacağını büktü ve bana doğru dönebilmek için verandaya dayadı. "Kaç tane işin var?"

"Üç."

"Ne yapıyorsun? Tam zamanlı eşleşmeleri için değiştiriyor musunuz?"

Boş bir kahkaha attım. "Hayır. Her hafta aynı programla çalışıyorum, genellikle altmış ila altmış beş saat arasında."

Geriye doğru çekildi ve başını korkuluklara çarpmaktan zor kurtardı. Gözleri o güne kadar gördüğüm en geniş gözlerdi. "Ne sikim yaparsan yap."

"İstiyorum."

"Her hafta mı?" "Her

hafta."

Bana sadece üçüncü bir kafam değil, sihirli bir tek boynuzlu at kafam da çıkmış gibi baktı. "Eski sevgilinden herhangi bir yardım almıyor musun?" Çenesini oynatarak yola doğru baktı, "Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez."

Aaron'un Jamie'nin babası olduğu imasını görmezden geldim. Çoğu insan bunu varsayıyordu ve ben de tüm küflü geçmişimi anlatamayacak kadar duygusal olarak tükenmiştim.

"Her şey . Hayır, nafaka almıyorum. Yıllardır deniyorum ama el altından para veren işlere giriyor, o yüzden hiç olmadı."

Sperm donörü, üremesine yardımcı olduğu çocuğa yardımcı olmaya istekli olsaydı hayatlarımızın ne kadar kolaylaşabileceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Garrett'in dili yanağının içine doğru itildi ve bana bakışından başka bir şey sormak istediğini anladım ama sormadı. "Yani oğlun senin hayatını kolaylaştırmak için zevk aldığı bir şeyden fedakârlık mı etti?"

Yüzüm buruştu, gözyaşlarım tekrar birikmeye başladı. Bu şekilde ifade etmek çok *acı veriyordu*. Göğsüm, Garrett'in az önce lütfedip bana verdiği bıçak yarısından kanla doluyordu. "Evet," diye hıçkırdım, "sanırım öyle."

"O çocuk seni bu kadar sevdiğine göre çok iyi bir anne olmalısın."

"Hayır, o kendi başına harika bir çocuk." Burnumu çektim, bacaklarımı bir bebek gibi göğsüme doğru çektim.

Bana doğru eğildi ve ben donakaldım, ama o sadece bileğimdeki bir sivrisineği temizledi. "Ben Jamie'den biraz daha büyükken annemle babam boşandı. Babam... iyi bir insan değildi. Annemin onu terk edecek kadar güven kazanması olması gerekenden daha uzun sürdü."

Cebinden bir paket çıkardı ve bir sigara yaktı. Konuşamıyordum; nefes alamıyordum. Bu hikâyelerin nasıl sonuçlandığını, sadece benim için değil Jamie için de nasıl sonuçlandığını biliyordum. Ve kalbim Garrett'in çocukluğu ve tanık olabilecekleri için acıyordu.

"Her neyse, demek istediğim şu ki, hiç şüphe duymadan garanti ki, babamla yaşamak zorunda kalsaydım bu kadar iyi olamazdım. Bir çocuk mutlu doğabilir, ancak kalbine nazik olmayı öğreten şey aldığı sevgidir."

Bana baktı ve benim ona pervasızca baktığımı görünce yanakları hafifçe kızardı. Bu adamda, ilk birkaç etkileşimimizden sonra tahmin edebileceğimden çok daha fazlası vardı. Seksi ve soğukkanlı görüntüsünün altında saklanan tarçınlı bir anlığına görmüştüm ve hoşuma gitmişti.

Gülümsedim ve içimdeki dürtüye eğerek başımı omzuna yasladım.
"Teşekkür ederim."

"Ben bir şey yapmadım," dedi, sesi sertti ama çekilmedi.

Sonunda bir parça memnuniyet hissederek parmaklarının sigarayı ileri geri sarışını izledim. ", annelik falan yapmak istemem ama gerçekten sigara içmemelisin."

Ofladı, yumruğunu sigaranın etrafında kıvırdı. "Neredeyse iki haftadır bir tane bile yakmadım."

Bu, geçen geceki yanmamış sigarayı açıklıyor sanırım. "Bir tane tutmak aşermeye yardımcı oluyor mu?"

Yer değiştirdi ve omzunun hafif hareketiyle başım yükselip alçaldı. "Bana dışarıda oturmak için bir bahane veriyor."

Ona karşı başımı salladım ama ne demek istediğinden emin değildim. Neden biri dışarıda olmak için bir bahaneye ihtiyaç duysun ki? Tabii o kişinin istediği şey, komşusunun dışarıda olup olmadığını görmek için bir bahane değilse. Bu hatalı düşünceyi bir kenara ittim. Bu fikir çok saçmaydı.

Orada öylece oturduk, ikimiz de konuşma ihtiyacı hissetmedik, ta ki ön kapının açılma sesi beni ayağa kaldırıana kadar. Gelen Layla'ydı. Dışarı çıktı, bizi merdivenlerde görünce kısa kesti ve kaşları saç çizgisiyle buluştu.

Garrett'in ayağa kalkıp elini uzattığını görünce elini tuttum ve beni ayağa izin verdim.

"İçeri girsem iyi olacak. İşte-" Kapüşonunun eteklerini tuttum, ikiye katlayıp ona uzatmadan önce başımın üzerine çektim. Üzerimde sadece ince bir üstlülle sert havada kalınca titredim. "Bana ödünç verdiğin için teşekkürler. Gözyaşlarımı üzerine bulaştırdığım için özür dilerim."

Uzanıp almadan önce bir süre ona baktı. Gözleri dalgın dalgın göğüs uçlarımı saklamaya çalıştığım yere kaydı ve

Yumruklar kumaşın etrafında sıkıldı.

"Sorun değil." Kelimeler bir küfür gibi keskin çıkmıştı ve kaşlarımı çattım. Neden kızgın görünüyordu?

"Peki, iyi geceler o

zaman." "İyi geceler,

Madison."

Arkamda Layla'nın talepkâr kışının farkında olarak onun gidişini izledim. Garrett'in ani davranış değişikliğinden sıyrılıp döndüğümde onun mesajlaştığını gördüm. "Ne var ne yok?"

Bana ters ters baktı. "Rick'e gelemeyeceğimi söyledim. Biraz şarap almaya gidiyorum. İçeri gir ve kanepeye otur. Dökecek çayın var."

On İkinci Bölüm

EĞER VAR. HERHANGİ BİR ŞEYSEN YAPMAMALI YAP ISE
YORGUNUM, BU OYNA

Savaş gemisi. Gerçekten hiçbir şey sizi daha hızlı bayıltamaz. Kırmızı ve beyaz işaretlere baktım, gözlerim odaklanmadığı için her şeyi çift görüyordum.

"Sanırım son gemimi batırdın, ama dürüst olmak gerekirse sıraları seçemiyorum.

Bu yüzden emin değilim."

"Bu oyunda berbat olduğunu söylemenin başka bir yolu."

Bir kaşımı kaldırdım ve oyunun tepesinden Jamie'ye baktım. "Annene saygı duy, hiçbir şey beceremiyorum."

Kıkırdadı.

"Güven bana dostum, annenin *olmadığı* bir şey varsa o da enayiliktir."

Gözlerimi kırıştırdım, başımı korku filmi yavaşlığıyla en iyi arkadaşıma çevirdim, şu anda kanepede köpeklerle kıvrılmış, gitarını tıngırdatıyordu.

Atıştırmalık kasemizden bir havuç çubuğu alarak yüzüne fırlattım ve tamamen ıskaladım. "Bunu ikimiz için de yeterince yapıyorsun."

"Ve bu muhteşem!" Kollarını havaya kaldırarak iki köpeği de korkutup uyandırdı.

Jamie tahtasından başını kaldırdı, "Bir şeyi berbat etmek neden muhteşem olsun ki? Bir şeylerde kötü olmaktan nefret ediyorum."

Bir kahkaha patlattım, daha sonra tadını çıkarabilmek için bu sevinç anını içime çektim. "Asla büyüme, dostum. Sen bu halinle mükemmelsin."

"Tamam."

"Mükemmel!" Oyun tahtamı kapattım ya da parçalar hâlâ yerindeyken olabildiğince kapattım. "Şimdi Twister falan oynayalım."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatı. "Geçen sefer beni ezerek öldürmüştün."

"Ama sen öldün mü?" Uzuvarımı gererek ve inleyerek oturmak için sırt üstü yuvarlandım ama sonunda bir cesedin tebeşirden silueti gibi uzandım.

"Anne. Hadi. Bir oyun daha."

"Çok yorgunum. Ayrıca, bugün seni futbola yazdırmak için çok uğraştım, yani bugünlük ebeveynlik görevlerimi yerine getirdim. Şimdi hasta olduğumu söyleyeceğim." Yan yattım ve yarı ölü bir denizkızı gibi yavaşça doğrulup oturur pozisyona geldim.

Gözlerini devirdi ve hayatının aşkına dönerek, "Layla, Battleship oynamak ister misin?" diye sordu.

"Duruma göre değişir, ağlamak ister misin?" Ayağa kalkıp yerime geçerken ona sadece yırtıcı olarak tanımlayabileceğim bir sırıtış attı.

Perşembe günüydü, cehennem gibi bir hafta sonundan önceki son boş akşamımdı ve bir battaniye kapıp gizlice dışarı çıkmaktan zerre kadar utanmadım. Bu hafta sonu sadece her zamanki çift vardiyam yoktu, aynı zamanda Cumartesi günü ilk nöbet vardiyam vardı ve resmen bunalmışım.

Ekstra vardiya isteyen birkaç kız tanıdığım için restorandan ayrılmayı düşünüyordum. Layla'nın kira ve faturaların bir kısmını ödemesiyle, faturalarda ilerleme kaydediyordum ve en azından bir hafta sonu için kesinti yapmayı göze alabilirdim.

Verandadaki sandalyelerden birine tırmanarak, silinmesi gerektiği gerçeğini görmezden geldim ve başımı arkaya yaslayarak geceye baktım. Buranın bu kadar sessiz olmasını seviyordum. Toprak bir yolun kilometrelerce aşağısında yaşadığımız çocukluk evim kadar sessiz değildi ama Jamie'yle daha önce yaşadığımız yerlerin hepsinden çok daha sessizdi. Özellikle de askeri üs.

Neredeyse hiç esinti yoktu, uzun zamandır görülen en sıcak geceydi. Sonbahar burada asla sıcak sayılmazdı ama en azından dondurucu değildi.

Bunu olumlu bir işaret olarak kabul etmeye karar vererek battaniyemi çektim ve araba yolunun yanındaki küçük bahçeye sürükledim.

Çimlerin üzerinde yüzen dev bir dikdörtgen bulut gibi yayarak nemli çoraplarımı çıkardım ve aşağı indim. Battaniye üzerimde olmadan verandanın üstü biraz daha soğuktu ama buraya kadar gelmişim, bu yüzden devam etmeye kararlıyım.

Uzuvarımı denizyıldızı tarzında uzattım ve takımyıldızları aramak için berrak, gece gökyüzüne baktım. Gençken, geceleri gizlice

Bazen geceleri yıldızlara bakıp Büyükayı'yı bulup bulamayacağımı görmek için.

Orta Batı'da yaşarken en çok özlediğim şeylerden biri gökyüzüydü. Yaşadığım yerdeki manzara bir krepten daha düzdü, bu yüzden yıldızlar görebildiğiniz kadar uzanıyordu. Orta Batı'ya çirkin diyenler hiç Kansas'ta gün doğumu görmemiş demektir.

Tanıdık bir koku beni içinde tembellik ettiğim sisten çekip çıkardı, burnuma doldu ve ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalar yaydı. Ona doğru döndüm, kıvrıldım ve içine girip her tarafıma sürmeyi diledim. O adamın lanet kokusunu seviyordum.

Bekle.

Gözlerimi açtım, lekeleri temizlemek için birkaç kez kırptım, ancak yanımda bir uzuv keşfettim. Az önce yüzümü soktuğum bir uzuv. Sarsılarak ayağa kalktım ve üzerime örttüğüm yün battaniyeyi altüst ettim.

"Hey."

Ne gördüğümü anlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. Garrett. Garrett yanımdaydı, sırtüstü yatıyordu, bir kolu da benim kucağımdaydı.

-Biri yanında düz dururken diğeri başının altına sıkıştırılmıştı. Bacakları da kollarını taklit ediyordu; biri uzanırken diğeri dizlerinden bükülmüştü. Çok rahat görünüyordu.

"Selam," diye karşılık verdim.

Güldü, göğsünden gelen derin bir ses içimde garip, sıcak bir his bıraktı. "Şu an yüzünü görmelisin."

Ellerimi gözlerimde ve yanaklarımda gezdirdim, tamamen doğruldum. "Biraz kafam karıştı."

"Dışarı çıktığımda bahçeye yayılmış baygın halini fark ettiğimde ben de öyle oldum. Altındaki önceden planlanmış, mükemmel bir şekilde serilmiş battaniyeyi fark etmeden önce neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Kızardım, "Tanrım, özür dilerim. Ne zamandır buradayım?" Polar battaniyeyi parmaklarımin arasında ileri geri yuvarlayarak sıkıştırdım.

"Seni fark etmeden önce ne kadar süredir burada olduğundan emin değilim ama yaklaşık yirmi dakikadır buradayım. Seni uyandırmak istemedim ama yalnız da bırakmak istemedim." Başını eğdi, düşük kaşlarının altından bana baktı. "Bahçenizin ortasında uyumak güvenli değil."

"Teşekkürler, baba."

Gözleri daha da alçaldı, "Senden o kadar da büyük değilim."

Dudaklarımı büzerek gülümsemeye çalıştım ve gökyüzüne baktım, "Kaç yaşındasın, yirmi mi?"

"On bir," diye homurdandı.

Kıkırdadım. "Cidden, battaniye getirdiğin ve güvende olduğumdan emin olduğun için teşekkür ederim. Uykuya dalmayı planlamamıştım, sadece yıldızlara bakmak ve bir dakikalığına nefes almak istedim."

"Evet, o kadar da seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Midesi kıvrılıp kıvrılıp oturdu ve yüzümü işaret etti, "Yorgun görünüyorsun demek istedim."

Normalde, hassas kığım ateşli bir adam tarafından işaret edildiği için bok gibi hissedirdi, ama hissetmedim. Yorulmuştum. "Her zaman bu kadar düzgün konuşur musun?"

Gömleğinin koluyla oynarken, sanki gerçekten utanıyormuş gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Şaka yapıyorum. gibi görünüyorum, sorun değil, söyleyebilirsin."

İçinden bir kahkaha attı ve gözlerini bana doğru çevirdi. "Ben de her zaman iyi uyuyamam. Deniz Piyadeleri'nde uzun yıllar geçirdim, bunların birçoğu konuşlandırılmıştı ve bu benim sekiz saat boyunca uyuma yeteneğimi bozdu. Yani, anlıyorum."

Onun itirafı ilgimi çekti ve yolun geri kalanında beni uyandırdı. Bilmem gerektiğini hissettim ama medya her ne kadar tüm ordu mensuplarını basmakalıp "bidon kafalılar" olarak göstermeye çalışsa da durum nadiren böyleydi. Bunu her zaman söyleyemezsiniz.

"Ne zamandır dışarıdasın?"

"Sadece birkaç yıl, ama sanki daha uzunmuş gibi geliyor."

Başımı salladım, askere alınmanın nasıl bir şey olduğu konusunda deneyimim yoktu ama bir ordu üssünde yaşamıştım. İnsanların sivil hayata dönmenin ne kadar zor olduğundan bahsettiklerini duymuştum. "Buralarda mı görevliydimiz, yoksa buraya sonradan mı taşındınız?"

"Askerliğimin çoğu burada geçti ama ben Kaliforniyalıyım."

Dudaklarımı patlattım ve ayak parmaklarımın önümde kıpırdanışını izledim. "Kaliforniya'dan buraya büyük bir değişim." Neden çıktıktan sonra geri dönmek yerine burada kalmayı tercih ettiğini sormak istedim ama zaten yeterince rahatsız görünüyordu.

Öksürdü, ensesini ovuşturdu ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Peki ya sen? Seni geceleri ayakta tutan nedir Madison?"

Bacaklarımı birbirine bastırdım, sesinin kafamdan geçirdiği mantıksız düşünceleri yüzüme yansıtmamak için alt dudagımı ısırdım. Adımı söyleme şeklinin kulak pornosu gibi olduğuna yemin edebilirim. Burun deliklerindeki küçük bir parlamayı yakalamak için tam zamanında ona baktım.

"Okul," diye ağzımdan kaçırdım. Battaniyenin üzerine eğilerek sesimi alçalttım. "Üniversitede online dersler alıyorum."

Kaşları kalktı, ela gözleri kararan akşam ışığında daha kahverengi görünüyordu. "İşiniz için idari kurslar gibi bir şey mi?"

"Hayır, tam zamanlı kayıtlıyım. Transfer olduğum birkaç ön lisans diplomam var ama şu anda lisans eğitimime odaklanıyorum. Dürüst olmak gerekirse korkunç değil, sadece iş programım nedeniyle geceleri yapıyorum."

"Ve sen bir annesin." Başını salladı ve derin bir iç çekti. "Tanrı aşkına, Madison."

Daha iyi düşünmeden önce uzandım ve dizini okşadım, "Gerçekten görüldüğü kadar kötü değil."

Gözleri aşağıya kaydı, ona dokunduğum yere odaklandı. Görünmez bir çizgiyi aşmışım gibi hissederek elimi geri çektim ama gözleri dizine sabitlenmişti.

"Şimdi anlıyorum, Layla'ya neden söylemediğini-"

Telefonumun tiz zil sesi sessizliği onun sesini kesti ve beni zıplattı. Battaniyeyi toparlayıp kucağına attım, bacaklarımı kaldırıp altımda bir yere saklanmış telefonu aradım.

Muhtemelen Layla arıyordu ve oturma odasının penceresinden bizi bir röntgenci gibi izliyordu. Cevap verecektim ve muhtemelen beni Garrett hakkında müstehcen bir yorumla karşılayacaktı. Cihazı bulduğumda hayali konuşma üzerine kıkırdamaya başlamıştım bile.

Arayanın kimliği: *Cevap verme.*

Parmaklarım istemsizce ekranın etrafında kenetlendi ve vücudum gerildi. Bu şekilde tepki vermeyi bırakmam için kaç yıl geçmesi gerekiyordu? Onun sesini duymak beni kendimden nefret ettiren bir sarmala sokmadan önce ondan kaç yıl uzak kalmam gerekecekti?

Gözlerimi kapattım, uzaklaşmasını diledim ama açtığımda kişi adı hâlâ ekranımdaydı ve bana gülüyordu. Sessizliğinin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Neden beni rahat bırakmıyordu? Beni unutamaz mıydı? Zor değildi, Jamie'nin sperm donörü bunu kanıtlamıştı.

Geçmişteki hataları takıntı haline getirmekten kendimi alamadığım için kendime kızarak güç düğmesine gereğinden fazla sertçe vurup susturdum ve Garrett'a baktım. "Bunun için üzgünüm. Ne diyordun?"

Ama bana bakmıyordu. Aslında, yaptığı şeye 'bakmak' bile diyemem. Elimdeki telefona öyle bir şiddetle bakıyordu ki, gözlerinin alevinden başka bir şeyle cihazı yakıp yakmayacağını merak ettim. Öfkeli görünüyordu ve bu beni anında geri adım attırdı.

"Özür dilerim, siz konuşurken telefonuma cevap vermeye çalışmamalıydım, kabalık ettim."

Yanağımın içini çiğniyor, aramızdaki ani gerilimi azaltacak bir şey söylemeye ya da yapmaya çalışıyordum. Zihnimin ne zaman bu adamı arkadaşım olarak görmeye karar verdiğinden emin değildim ama öyle olmuştu.

Gözlerini yavaşça, isteksizce benimkilere dikti, sanki bakışlarını ondan ayırırsa telefonumun fırlayıp beni göğsümden bıçaklayacağından korkuyordu. Burnundan nefes verdi, polar battaniyeyi ellerinin arasında sanki birinin boynu olmasını istemiş gibi sıktı.

Çaresiz kumaşa kaşlarımı çatarak baktım. Telefonumu açmak için sözünü kestiğim için mi kızgındı, yoksa arayan kişi yüzünden mi? İkincisi olamazdı. Arayan kişiyi görmüş olsa bile, bu bir isim değildi. Hem neden umursasın ki?

Kafamın karıştığını hissederek mırıldandım: "Pekâlâ, içeri dönsem iyi olacak. Henüz beni aramaya gelmediklerine şaşırdım." Ona küçük bir gülümseme verdim, yüzü hafifçe gevşediğinde göğsümdeki baskı azaldı.

"Sen..." Tereddüt ettim, onu içeri davet etmenin doğru olup olmadığından emin değildim. İş dışında hiç görmediğim Nate dışında, liseden beri bir erkek arkadaşım olmamıştı. Bir erkek-kadın arkadaşlığında sınırların nerede olduğu konusunda deneyimim yoktu.

"Sana tek ikramım buymuş gibi hissediyorum ama bugün ellinci kahvemi yapmayı planlıyordum. Biraz ister misin?"

Homurdandı ve ben bunu sessiz bir anlaşma olarak kabul etmeyi seçtim. Kalçalarımı tokatlayarak, "Hadi, burası soğuk," dedim.

Ayağa kalkıp ayağımla onu dürttüm. Ben dizlerimi itip kendimi yukarı kaldırırken, o tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı. Tüm işi görkemli kalın kalçaları yapıyordu.

Yüce Tanrım, ne yanlıştı benimle ? Düşünceler gibi bu idi *kesinlikle* arkadaşlık sınırını aşıyordu. Battaniyeyi aldım ve salladım.

Eve doğru gitmeden önce dikkatimi dağıtmak için dışarı çıktım.

İki köpek de anında ona saldırdı, biri heyecanla, diğeri . Gözlerimi devirerek, masaya taşınmış olan ve şimdi Bil Bakalım Kim oyunu oynayan küçük aileme doğru yürüdüm.

"Evladım, şimdiye kadar yatmaya hazırlanman gerekmiyor muydu?"

"Dışarı çıkıp sana bir oyun daha oynayıp oynayamayacağımızı soracaktım ama Layla seni rahatsız etmememi söyledi. Zihinsel bir kriz geçirdiğini ve gökyüzüne hayatın cevaplarını sormayı bitirdiğinde geri geleceğini söyledi."

Gözlerimi bu ifadenin arkasındaki kadına kaydardım. Hiç beklemediği bir anda yumurtalıklarını tekmeleyecektim. Ağzımı açtım ama ikisini de azarlamaya fırsat bulamadan Garrett'in gürleyen kahkahası tam arkamda yankılandı ve tüylerimi diken diken etti.

Arkama baktım ama o kadar yakınımda duruyordu ki sadece göğsünü görebildim. Yüzümü yukarı eğerek gözlerimi kıstım ama bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu.

"Kulağa doğru geliyor, J-man."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Umarım hepiniz uykuya dalmaya çalıştığınız anda huzursuz bacak sendromuna yakalanırsınız. Uykudan bahsetmişken, ciddi işini bitirip hazırlanman gerekiyor dostum. Yatma vaktiniz geçti ve yarın okulunuz var."

Homurdandı, kalan plastik figürleri yere attı ve oyunu kutusuna geri yerleştirdi. Sadie'nin peşinden odasına gidişini izledim. Son zamanlarda Sadie onunla yatmaya başlamıştı ve her ne kadar kabul etmese de Sadie bunu çok seviyordu.

"Kahve senin için hala uygun mu Garrett? Çay ya da bir bardak su da olur mu?" Bana baktı, göğsünün sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı ve üşümüş bedenimi ısıtmak için ona bastırma dürtüsüyle savaştım.

"Kahve iyi."

Onu başımla onayladım, işe koyuldum ve onunla ve Layla ile hafta sonu planları hakkında sohbet ettim. Heyecan verici bir şeyler olan tek kişi Layla gibi görünüyordu.

"Cumartesi günü Jamie'ye bakmak için evde kalmamı istemediğine emin misin?"

Başımın yanında bir el salladım. "Hayır, annemle babam onunla biraz daha fazla zaman geçirecekleri için heyecanlılar. Sen ve Rick gidin ve eğlenin. Yürüyüş yapın.

şiddetli bacak krampları, bolca terleme, sivrisinekleri çekme, tüm bu eğlenceli açık hava şeyleri."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. O ve Rick hiçbir şekilde dışarıda gezen tipler değillerdi. Muhtemelen bütün gün evde oturup yeni ve harika müzikler yazarlardı.

Garrett beni çalışırken izlemek için bara taşınmıştı. Ucuz bar taburemizde rahat etmeye çalışan iri cüssesiyle çok eğreti duruyordu. "Hafta sonları hangi işleri yapıyorsun?"

Bitmiş tencereyi kaptığım gibi, çıkardığım iki uyumsuz fincana boşalttım. "Pazar günü maaş bordrosu ve her gece garsonluk. Yine de, dürüst olmak gerekirse restorandan seslenebileceğimi düşünüyorum. Geçenlerde biri bana berbat görüldüğümü söyledi, bu yüzden biraz geri çekilmem gerektiğini düşünüyorum."

Omzumun üzerinden ona göz kırptım ve yanıt olarak gözlerinin parladığına yemin edebilirim. Ama ona kupasını ve kremasını uzatmak için döndüğümde, normal, soğukkanlı ifadesine geri dönmüştü.

"Aslında Cumartesi günü de yeni bir göreve başlıyorum."

Uzun parmaklarını bardağın etrafına doladı ve üstünden üfleme için dudaklarını büzerken bakışlarım dolgun dudaklarına çekildi. "Bir tane daha?"

"Sayılır. Ben sadece geçici bir görevliyim, kalıcı bir şey değil." Arkama yaslandım ve abartılı bir hareketiyle vücudumu gösterdim: "Karşınızda yeni lisans almış, silahsız bir gardiyan var. Cumartesi ilk solo vardiyam."

Fincanı ani bir *gümbürtüyle* tezgâha çarptı ve başımın geriye gitmesine neden oldu. Gözeneklerinden sızan öfkeyi neredeyse görebiliyordum. Adamın ruh hali bugünlerde bana ciddi bir kırbaç etkisi yapacaktı.

"Benimle taşak geçiyorsun."

Yüzümü buruşturdum, bana karşı sergilediği bu küstahlık karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. "Hayır."

"Senin gardiyan olarak işin yok."

"Pardon?" Yüzde yüz haklıydı, çünkü ben tam bir korkak kedydim. Ama yüzüne karşı onunla aynı fikirde olmayacağıma da emindim. Hele ki az önce gururumu bir kütüğün üzerine koyup üzerine balyozla vurduktan sonra.

"Bunu bana açıklamak ister misin?" Jamie'nin odasından koşarak çıkmaması için sesimi alçak tutmaya çalışarak kupamı sıkıca tuttum.

Garrett geri adım atmadı. "Kaç boyundasın, 1.80 mi? Bir buçuk otuz, sırlısıklam?"

"Aslında 1.80 boyunda." Sanki bu küçük ayrıntının en ufak bir önemi varmış gibi. "Nerede?" Kelime saldırganlıkla sarılmıştı ve havayı etrafımızdaki kalınlaşma neredeyse dayanılmaz bir seviyeye ulaştı. Omuzlarım dikleşti ve çevremdeki Layla dikkat kesildi.

Vücudumun öfkeli erkeklere karşı verdiği şartlı tepkiyle savaşılarak kahveden titrek bir yudum aldım. Hâlâ çok sıcaktı ve dilimi yakıyordu ama acıyı görmezden geldim, ses tonunun beni ne kadar tedirgin ettiğini görmesine izin vermedim. "Halk üniversitesi."

"Peki tam olarak ne yapacaksın?" "Kampüste devriye gezeceğim."

"Yalnız."

Bu bir soru değildi ama yine de öyleymiş gibi cevap verdim. "Evet."

"Silahsız." Başka bir ifade.

"Mace'i alacağım," diye tersledim. İşle ilgili zaten sahip olduğum tüm güvensizlikleri yüzüme vuruyordu ve bu beni sinirlendiriyordu. Yapmak için yeterli hissetmediğim bir şeyi yaptığımın hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu.

"Mace," diye alay etti, tabureyi itti ve tezgahın etrafında bana doğru ilerledi. Bir adım geri çekildim, kalp atışlarım hızlandı, ama sırtım buzdolabına dayalı, göğüs göğüse gelene kadar yaklaşmaya devam etti.

"Devam et, Madison." Yüzü benimkinden birkaç santim yukarıda belirdi, "Yanındaki hayali Mace kutusuna uzan. Bakalım ben seni etkisiz hale getirmeden bunu yapabilecek misin?"

Göğsüm kabarmaya başladı, kan basıncım sağlıksız bir noktaya ulaştı ve öfkeli gözyaşları gözlerimin kenarlarına hücum etti. Bir kolumu yana kaldırdım ve önümdeki adamı hadım etmeye hazır görünen Layla'yı durdurmak için elimi kaldırdım.

Gözlerimi ondan ayırmadan hareket ettim ama hayali bir şey yapmadım. Ellerimi yukarı kaldırdım, başının iki yanına doladım ve başparmaklarımı göz kapaklarının üzerine bastırdım - acıtacak kadar değil, sadece yapabileceğimi göstermek için.

Elleri belimi kavradı ve çekilmemi imkânsız hale getirdi. Dizimi kasıklarının hemen yanından kalçasına doğru soktum ve homurdandım.

Ellerimi daha da yukarı kaydırarak saçlarından iki tutam yakaladım ve başını aşağıya doğru çektim. Sessizce akan birkaç damla gözyaşı gözlerimden aşağı süzülüyordu.

Yanaklarım kızarmıştı ama yine de yüzüne baktım. Belimdeki tutuşu hemen gevşeyerek nazik bir tutuşa dönüştü.

"Sanki bunu daha önce de yaşamışız gibi hissediyorum," diye fısıldadım, onun tam tersini yaparak ve tutuşumu sıkılaştırarak, "benim hakkımda bir şeyler varsayarak ve bir pislik gibi görünerek."

Dişlerimi emerek başımı öne eğdim. "Haklısın, bana gerçekten zarar vermek isteyen senin cüssendeki bir adamla boy ölçüşmem ama pençelerim de yok değil. Kazanamayabilirim ama şimdi karşılık vereceğime inansan iyi edersin."

Daha fazla gözyaşı döküldü, başımın açısı dudaklarıma damlamalarına neden oldu ve gözleri parladı, ağızıma sabitlendi. "Madison-"

Bir beden onunkine çarpmasıyla aniden yana savrulduk, bizi habersizce yakaladı ve onu yana savurdu. Ayaklarını zar zor toparlayıp beni de kendisiyle birlikte dik tutmuştu ki aynı küçük beden aramıza girerek tüm gücüyle Garrett'in göğsünü itti.

"Ondan uzak dur!"

İleri atıldım, Jamie'nin çırpınan uzuvlarını yakaladım ve kollarımı arkadan ona doladım. "Dur! Dur, Jamie! Bana zarar vermiyor."

Kolları gevşedi ve ben de ona daha sıkı sarıldım, vücudunda hissedebildiğim titreme karşısında hıçkırmamaya çalıştım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum, iyiyim."

Kollarımı açarak onu döndürdüm, ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve gözlerimle buluşmasını sağladım. "Garrett bana zarar vermeye çalışmıyordu. Ben güvendeyim, tamam mı? Sen de güvendesin."

Başını salladı ama kollarını beni boğarcasına sararken bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirdim.

Başının üzerindeki hareket gözüme çarptı ve Layla'nın Garrett'i kapıya doğru götürdüğünü görmek için başımı kaldırdım. Yüzü kapanmıştı, o kendine özgü düz ifadesi yerinde duruyordu. Gözlerimi ona kilitledim ve sessizce "Sorun yok" dedim.

Onlar gittikten sonra uzun süre orada durdum, çocuğuma sarıldım ve barın üzerindeki terk edilmiş kahve fincanlarına baktım, kafasındaki her kötü anıyı silebilmeyi diledim. Her kalp ağrısını, her korkuyu, her acıyı. Hepsini. Mükemmel, büyümlü bir dünyanın olduğu bir kitap yazmak ve onu hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceği bir yere götürmek istedim.

Birine her şeyi vermek de veremeyeceğinizi bilmek kadar acımasız bir şey yoktu. En başından beri başarısız olacağınızın önceden belirlenmiş olduğunu bilmek ama yine de başarılı olmak için elinizden geleni yapmak.

On Üçüncü Bölüm

SEBEPSİZ YERE ENDİŞELENMİŞTİM. KAMPÜSTE DEVRIYE GEZMEK AÇIK ARA ÖNDEYDİ, Şimdiye kadar yaptığım en kolay işlerden biriydi. Tatilde olmak için para alıyormuşum gibi hissediyordum. Kimse benimle konuşmuyor, bana dokunmuyor ya da soru sormuyordu. Ders çalışmıyordum ve bonus olarak egzersiz yapıyordum.

İnanılmazdı.

Elbette bir şeylerin ters gitme ihtimali vardı. Kampüs birkaç profesör dışında kapalıydı, yani evet, istenmeyen insanlar ortaya çıkıp sorun yaratabilirdi ama ben bir kez olsun bardağın dolu tarafını görmeye karar vermiştim. Gökyüzünün nihayet bana bahsettiği küçük güneş ışığının tadını çıkarmaya kararlıyım.

Şaşırtıcı derecede sakın bir gündü, doğu esintisi şimdilik uyukluyordu. Üniformamın üzerine bir bere ve ince siyah bir ceket giyerek bir sonraki binaya doğru ilerlerken sıcak ve rahattım.

Şu ana kadar başıma gelen tek korkunç şey ikinci binamı gezerken oldu. Isıtıcı çalıştığında bir bakım odasının yanında duruyordum ve neredeyse ayakkabılarımdan fırlayacaktım, o kadar hızlı koştum ki. Ve bir kez çocuk sahibi olunca, korkmanın şakası yok. Neredeyse altıma işiyordum.

Jamie'yi düşünmek keyfimi kaçırdı. Geçen gece zor bir geceydi ama bir bakıma da önemliydi. Sonunda mutfaktan çıktığımızda yatağıma kıvrılıp gördükleri ve bunun ona hissettirdikleri hakkında konuşmuştuk.

Garrett'in sadece benim güvenliğim için endişelendiğini ve bunu doğru şekilde yapmadığını açıkladım, ama bu onun istediği anlamına gelmiyordu ya da

beni asla incitemezdi.

Bunu itiraf etmek bu kadar kolay , çünkü komşumu aslında o kadar da iyi tanıımıyordum. Askeri geçmişi ve ailesi hakkında söyledikleri dışında geçmişini . Ama aklımda kalan şey, beni sabit tutmak dışında ellerini üzerime koymamış olmasıydı. bile beni sarsıp gitmememi talep etmedi. Sadece beni mecazi olarak

kendim için gerçeği görmek.

Bu aptalca bir hareketti ve sonuçta vardiyayı zaten ikinci kez değerlendirdiğim için buna gerek kalmamıştı ama her ne kadar aptalca bir yöntem da yönteminin ardındaki niyeti anlıyordum. Umarım yakında burada bir sorun .

Çok fazla nöbet tutmak istemiyordum. Ekstra gelir işime yarayabilirdi ama hayatta kalmak için buna *ihtiyacım* yoktu. Sadece mezun olana kadar her gün atlatmam gerekiyordu, o zaman umarım tam zamanlı bir iş bulabilir ve diğerlerini bırakabilirdim.

Tanrım, mezun olmak için sabırsızlanıyordum. Daha yüksek maaşlı bir iş garanti değildi, bunu biliyordum. Kadınların benim alanımda iş bulmasının ne kadar zor olduğunu da biliyordum. Ama kararlıydım ve insanların yanıldığını kanıtlamak gibi bir huyum vardı.

Yaya devriyemi tamamladıktan sonra terk edilmiş avludan geçerek güvenlik ofisinin bulunduğu binaya doğru ilerledim, böylece bazı otomatları yağmalayabilecektim. Ancak binanın otoparkına yaklaştığımda kaşlarımı çattım.

Genel olarak kampüste çok fazla araç yoktu. Üniversiteye ait araçlar dışında sadece bir ya da iki araba görmüştüm. Bu yüzden boş arazinin ortasına park etmiş bir kamyon dikkatimi çekti. Ona yaslanmış bir adam olduğunu fark ettiğimde, adımlarımın ortasında durdum.

İlk içgüdüm binaya doğru yoluma devam etmektir. Bu, doğduğumuzdan beri bize öğretilen "Otoparkta Yalnız Kadın 101" el kitabındaki ilk kuraldı. İkinci içgüdüm ise lanet okumak ve kendime araştırmanın tam anlamıyla benim işim olduğunu hatırlatmaktır.

Tanrım, bu iş için biçilmiş kaftan değildim. Binanın bahçesinden geçerken, adamın kampüsün elverişli konumunu sadece biriyle buluşmak için kullanıyor olması için Tanrı'ya dua ettim. Tercihen uyuşturucuyla ilgili olmasın.

Yabancı şapka tarzı bir şapka takıyordu, kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymişti ve kamyonun yan tarafına yaslanmış beni izliyordu. Boş bir arazinin ortasında ona doğru yürürken kendimi delicesine korunmasız hissettim.

Birkaç metre uzaklaştığımda kamyonu itti, şapkasını çıkarmak için ellerini ceplerinden çıkardı ve parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Bu hareket içimde bir şimşek çakmasına neden oldu.

Bu tavırları ve bu yüzü tanıyordum. eğimi, çenenin kesimi ve hatta ne olursa olsun her zaman seksi görünen asi saçlar. Aklımda yer etmişti. Aradaki mesafeyi kapattıkça, kaç gündür yataarken giydiğim siyah kapüşonlu tişörtü tanıdım.

Garrett.

Gözlerini benden ayırmadan şapkasını kamyonetin açık camından içeri fırlattı. "Bu tarafa bir daha gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

Gözlerimi kırptım. "Çalışıyorum."

"Bunu görebiliyorum." Gözlerini üniformama dikti. Görülecek pek bir şey yoktu, üniforma bana hiç iyilik yapmamıştı.

Cevap vermedim ama düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü yüz ifadesi titredi, kısa bir an için endişeli bir ifade belirdi. "Bak..."

Bir elimi kaldırdım. "Eğer özür dileyeceksen, buna gerek yok. Kızgın değilim. Çoğu zaman mağara adamı tarafına geçme eğiliminde olduğunu fark ettim."

Dudakları kırırdadı. "İletişim konusunda çok iyi olmayabilirim," diye teklif etti. Elimi göğsüme götürdüm ve keskin bir nefes aldım. "Nefes nefese. Sen mi?"

Başını sallayarak gözlerini kapattı ve gülümsemem serbest kaldı. "Ciddiyim, güvenliğimi düşünen ve bunu bana söyleyecek kadar önemseyen bir arkadaşım olduğu için minnettarım."

Gözleri benimkilere kaydı ve derinliklerinde bir şeyler parladı. "Bu sana getirdiğim öğle yemeğinin bende kalabileceği anlamına mı geliyor?"

Neşelenerek etrafına bakındım ve bir çanta dolusu şekerleme aradım. "Midem üzerinden affımı mı kazanmaya çalışıyordun?"

"Duruma göre değişir, işe yarar mıydı?"

Midem derin, bitmek bilmeyen bir hırıltı çıkarmak için o anı seçti ve yüzümü buruşturarak bir gözümü kısıtım. "Şu anda yapacağım herhangi bir yorumun oldukça anlamsız olacağını hissediyorum."

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama döküldü, sonbahar havasında sürüklendi ve moralimi yükseltti. Geriye doğru döndü, kolunu açık pencereden içeri uzattı ve üzerinde kırmızı ve sarı bir logo bulunan beyaz bir çanta çıkardı.

Ağızımda oluşan tükürük havuzunu yutarak başımı yana eğdim ve çantaya lanet bir yırtıcı kuş gibi baktım. "Ya yemeklerini sevmediğimi söylersem?"

"Yalan söylemiş olursun. Şimdi söyle bana, yemek yiyebilir misin yoksa işe dönmeyi mi gerekiyor?"

Cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. "Yemek için zamanım var. Zaten öğle yemeği molası için ofise gidiyordum. Yine de bu, otomat büfesinden on kat daha iyi."

"Mükemmel." Kamyonetinin önüne doğru yürüdü ve kaportaya sert bir şaplak attı. "Yardıma ihtiyacın var mı yoksa kısa, küçük bacakların atlayabilir mi?"

Gözlerimi kısıtım, yeni arkadaşlıklar ve lezzetli tavuklu sandviçler adına onun yorumunu görmezden gelmeyi seçtim. "Bir kamyonetin olduğunu bile bilmiyordum. Sadece Nova'nı gördüm."

Omuz silkti ve kolaylıkla kaputun üzerine çıktı. "Bu benim iş kamyonetim. Genelde iş dışında kullanmam ama Nova dükkânda."

"Ne yaptığını bile bilmediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Korkaklığı bırakıp buraya yemek yemeye geldiğinde söyleyeceğim."

İki nokta beş saniye içinde yırtıcı kuştan ejderhaya dönüştüm, burun deliklerimi açtım ve avuçlarımı kaputun üzerine koydum. Elimden geldiğince zarafetle ittim ve kırımın üzerine inip onun aptal, mükemmel orantılı yüzüne kendini beğenmiş bir şekilde bakma niyetiyle döndüm.

Dönüşümün yarısında kemerimdeki gösterişli güvenlik tokası ızgaraya takıldı, momentumumu bozdu ve parmaklarımın pürüzsüz yüzeyde kaymasına neden oldu. Öne doğru düştüm ve yüzüm onun kucağına gömüldü.

Zihnim tamamen binadan kaçmaya ve onunla bir daha asla konuşmamaya kararlıydı. Ama elleri çoktan belimi kavramış, beni yukarı çekip yanına oturtmuştu.

Kendimi daha rahat bir pozisyona getirerek ellerimi kucağımda birleştirdim ve az önce kasıklarına sarıldığım adamdan başka her yere baktım.

"Bilirsin, utandığında kulakların kızarır."

Kıpırdandım, hâlâ ona bakmıyordum. "İlgisizlikten başka bir şey hissettiğimde kırmızıya dönüyorlar. Biliyorum. Yirmi beş yıl boyunca onlarla yaşadım."

"Çok şirinmiş."

Gözlerim ona kaydı, yüzüm, boynum ve kulaklarım şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı kızarmıştı. Bana sarılı bir sandviç uzattı ve

Şakacı bir sallama. Barış teklifini kabul ettim; utanmıştım, delirmemiştim.

"Tamam, buradayım. Şimdi bana ne yaptığını söyle." Açıyorum Hediye mi güzelce sonra bir ısırık aldım ve ekmeğin üzerindeki yağın ihtişamı karşısında inledim.

Garrett'a baktım, yutkunur yutkunmaz ona içten teşekkürlerimi sunmaya hazırlanıyordum, ama bana doğru gönderdiği karanlık bakışla çiğnemenin ortasında durakladım. Ağzım tıkanmıştı, itici bir "Ne?" diye mırıldandım.

Gözlerini kucağına dikmiş, hayali kırıntıları temizliyordu. "Türbin motorlarıyla ilgili sözleşmeli iş yapıyorum." Yüzü benim boş ifademle yumuşadı ve kıkırdadı, "Helikopterler ve küçük uçaklar için. Aşağı yukarı Deniz Kuvvetleri'nde yaptığım işin aynısı, ama artık sivil uçaklarda çalışıyorum."

"Bu çok güzel. Hiç başka bir şey yapmak istedin mi, yoksa bu işi seviyor musun?"

"Hoşuma gidiyor. Büyürken pilot olmak istiyordum, çünkü annemi güzel bir yere uçurabilmek istiyordum." Sanki istemediği bir şey söylemiş gibi çenesini dışarı doğru itti. "Her neyse, düzenli bir iş ve bu işte iyiyim."

O ellerle, bahse girerim pek çok şeyde iyidir. "Yaptığın işten zevk almana sevindim, bu her zaman iyi bir şeydir."

Başını salladı, hâlâ bana bakıyordu. Bacaklarımı yukarı çektim, yemeğime tekrar dalarken çapraz elma püresi oturdum ve beni yerken izlediği hissini görmezden gelmeye çalıştım.

"Sarah ve Harry bu gece ziyarete geliyorlar."

Beynimin hafifçe tanıdık gelen isimleri ve rastgele dönen konuşmayı yakalaması bir saniye sürdü. Kardeşleri hakkında mı konuşuyordu?

"Eğer uğrayıp bir merhaba demek istersen burada kalacaklar. Sarah'nın seni restoranda gördüğü anda sana aşık olduğuna eminim." Sandviçinden aşırı büyük bir ısırık alarak konuşmasını sonlandırdı.

Tuhaf davranışına kaşlarını kaldırarak bir kahkaha attım. "Onlarla daha resmi olarak tanışmak isterim. Aslında, eğer akşam yemeğine gelmek isterseniz bu sabah yavaş pişiricide inanılmaz miktarda acı biber hazırladım."

Teklifimden rahatsız olmuş görünüyordu ama bunun davetin kendisinden ziyade herkesi beslemem fikrinden kaynaklandığını hissediyordum.

"Genelde bir hafta boyunca aralıksız yemek zorunda kalıyoruz, o yüzden önemli değil. Size kalmış, fikrinizi değiştirirseniz bol miktarda olacak."

Başını eğmeden önce bir an beni düşündü ve yemek yerken arkadaşça bir sessizliğe büründük.

İkimiz de patates dilimlerini bitirip cilaladıktan sonra omurgamı çelikleştirdim ve ona baktım. Sorunun cevabını bildiğimden emindim ama yine de ondan duymak istiyordum.

"Doğru ya da yanlış. Hâlâ hayatta olup olmadığımı kontrol etmek için buraya bir özür yemeğiyle geldin."

Elimi ağzıma götürüp parmaklarımın ucundaki tuzu yalarken gözleri elime kilitlenmişti. Benden uzaklaştı, nefes verdi ve ellerini kapüşonunun ön cebine soktu.

"Doğru."

Buna alışabilirdim. Henüz akşamın erken saatleriydi ve duş almak, saçlarımı kurutmak, giyecek düzgün bir şeyler bulmak, bir tutam makyaj yapmak ve kaynayan acının yanında atıştırmalıklar hazırlamak için zamanım vardı.

Restoranda seslendiğimde kendimi utangaç hissetmiştim ama boş Cumartesi gecemin her saniyesini sevmediğimi iddia edemezdim. Bir kez olsun kendimi gerçek bir insan gibi hissettim ve bu *iyi* geldi.

"Buzdolabından gazozumu alıp bana atar mısın?"

Ocaktan başımı kaldırdım, "Hayır ama istersen gazozunu alabilirim." Layla kolunu kaldırıp beni başının arkasından çevirirken sııttım. Gazoz, soda, çanta, cüzdan. Doğu yakasında o kadar uzun süre kalmıştım ki buradaki terimlerle Ortabatı'dakiler arasındaki farklara alışmıştım ama bu Layla'yı çıldırtıyordu. Elime geçen her fırsatta onu bunlarla kızdırmayı alışkanlık haline getirmiştım.

Ben akşam yemeğini bitirirken o ve erkek arkadaşı Rick, kanepede birbirlerine sarılmış, Rick'in getirdiği bilimkurgu filmini izliyorlardı. Ocağın altını kapattım ve içeceğini almak için buzdolabını açtım. Orta raftan bir çift devasa göz bana baktı ve lanet ettim.

"Ciddi misin, Layla? Buzdolabı mı?" Cadı kahkahaları kulaklarımı doldurdu ve ben de barın üzerinden ters ters bakarak oyuncağı ona doğru fırlattım.

Birkaç yıl önce, o ve ben bu ürkütücü, böcek gözlü doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir koleksiyona başlamıştık. Bir keresinde bir benzin istasyonunda rastgele bir tane bulmuştuk.

ve ikimiz de onları almaya devam ettik. Kimin başlattığını hatırlamıyordum ama o taşındıktan kısa bir süre sonra, onları evin etrafına saklamayı bir oyun haline getirmiş, birbirimizin ödünü koparmıştık. Son zamanlarda o beni geçiyordu.

Başımı salladım ve yüzüncü kez ön kapıma doğru baktım. Garrett'ın ailesiyle tekrar karşılaşacağım için neden bu kadar gergindim bilmiyorum ama öyleydim. Dürüst olmak gerekirse, insanları ağırlamaktan biraz daha fazla heyecan duyuyordum. En son ne zaman aile üyesi olmayan ya da sekiz yaşından büyük bir grup insanla takıldığımı hatırlamıyordum.

Üzerime ikinci bir deri gibi oturan yıpranmış bir kot pantolon ve bol, omuzları açık bir kazak giydiğimde kendimi çok çalışan bir anne gibi hissetmiyordum. *Kendim* gibi hissediyordum. Ve kendimi gerçekten özlemiştim.

Kapıya vurulan iki sert darbe, beni utandırması gereken bir şekilde dikkatimi çekti. Elimdeki konserveyi Layla'nın kucağına fırlatarak mutfaktan çıktım ve nafil bir çabayla asi buklelerimi düzeltmeye çalıştım. "İyi görünüyor muyum?"

Layla gözlerini kısarak Rick'in omzunun üzerinden bana baktı, "Peki bu gece kimi etkiliyorsun ve benim bundan neden haberim yok?"

"Garrett'ın baldızı, Sarah. Evli ama umudum ona kur yapmak ve senin dırdırcı kıçının yerini almak."

Dudaklarını büzdü ve Rick'e doğru kıvrılmadan önce başını sessizce 'yeterince adil' dercesine eğdi. Onları kanepemde kucak kucağa sevişirken gördüğümde içimde kötü bir duygu kabardı ama onu yuttum ve kötü bir tat gibi midemin çukuruna ittim. Kıskançlık kimseye yakışmazdı.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda, insan formunda bir köpek yavrusu olarak tanımlayabileceğim bir şeyle karşılaştım. Hiçbir şey söylemeden içeri girdi, ayak kabıllarını tekmeledi ve beni kocaman bir kucaklamanın içine katladı.

"Seni tekrar görmek çok güzel Madison. Garrett bizi yemeğe davet ettiğini söylediğinde neredeyse altıma işiyordum."

Benimle hemen hemen aynı boydaydı ve bordo bir tulum ile yere kadar uzanan krem rengi bir hırka giymişti. Saçları düz saçlı insanların yapabildiği o mükemmel dağınık topuz şeklindeydi ve beni sıkarken yüzümü gıdıklıyordu.

Beni bıraktıktan sonra kafasını evin içinde dolaştırdı, kanepedeki iki figürün üzerine düştü ve doğruca onlara yöneldi, ağzı çoktan

selamlamak için hareket ediyordu. Şok olmuş bir sessizlikle onu izledim, hâlâ bana saldırdığı yerde donup kalmıştım.

"Lütfen karımın kusuruna bakmayın, biraz çakırkeyif olabilir."

Garrett alay etti, "Sarhoş demek istiyorsun. Biraz sarhoş olabilir."

Düzgün bir ışıktaki yan yana duran iki adamı görünce, ilk seferinde göremediğim belirgin benzerlikleri görebiliyordum. Garrett'ın boyu bir iki santim daha uzundu ve kardeşi de ortasından birkaç kilo fazlaydı ama duruşları, ikisinin de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak dik durmaları neredeyse aynıydı.

Harry'nin ellili yaşlarının başında, belki de kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyordum. Yüzü ağabeyininki kadar taştan kesilmiş olmasa da inanılmaz derecede çekiciydi. Garrett'ın pürüzsüz yüzü ile Harry'nin kesilmiş sakalı arasında gidip geliyor, hangi görüntüyü daha çok tercih ettiğime karar vermeye çalışıyordum.

Sanki dikkatimi çekmiş gibi Garrett'ın gözleri benimkilerle kesişti ve omzuma doğru eğilmeden önce beni olduğum yerde yaktı. Çenesini sıktı, bu hareket olması gerekenden daha seksiydi ve ben de cevabımı hemen aldım.

Layla kanepeden seslenerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı, "Yani aslında Sarah'nın kazandığını ve bizim geride kaldığımızı mı söylüyorsun?"

"Oh, ondan hoşlandım. Merak etme, hediye getirdik. Harry, hediyemiz nerede?"

Sarah kocasına doğru ilerledi, ondan fark etmediğim bir çanta aldı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona derin bir öpücük verdi. Elini çantaya daldırarak büyük bir kehribar rengi sıvı şişesi çıkardı. "Kim oyun oynamak?"

Layla ve Rick ikisi de kıkırdadı, ikincisi koltuktan zıplarken birincisine sert bir şaplak attı. Ayaklarımın üzerinde garip bir şekilde kaydım, aniden bu akşamın nereye gittiğini ikinci kez tahmin ettim.

"Belki de önce bizim için hazırlanan yemeği yemeliyiz?" Garrett Sarah'ya seslendi ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye şarkı söyledi Layla, yanımdan geçip mutfağa girdi ve kötü kötü sırıttı. "Mads, tok karnına tam bir hafif sıklettir. Onu boş bir mideyle hayal etmek istemezsiniz."

Kaşlarımı çattım, "O kadar da hafif biri değilim." Sadece nadiren likör içerdim. Şarap ya da bira içerken iyiydim ama içki beni rahatsız ediyordu. I

Kendimi tamamen kontrol edememe hissinden nefret ediyordum. Bazı insanlar bu beden dışı hissi severdi ama ben nefret ederdim. Hiçbir zaman iyi bir şeye yol açmadı.

Layla herkes için kâseler hazırlarken tabaklar tezgâhta şangırdadı ve bu sırada güldü. "Aynı fikirde değilim. Okula sarhoş gelip bir öğretmenin üzerine kustuğun, sonra da bayılınca tuvalette burnunu kırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

Her kafa bana doğru döndü. Harry ve Rick gülümsemelerine engel olmaya çalışırken Sarah kıkırdamaya başladı. Garrett sadece bir kaşını kaldırdı, onaylamamı ya da reddetmemi .

Layla'ya vurduğum hançerler daha küçük bir kadını dehşete düşürebilirdi. "Everclear içmiştim ve on beş yaşındaydım."

Rick dolu kâsesini masaya koydu ve yanımdan geçerken beni teselli etmek için sırtımı sıvazladı. Yaşam tarzı göz önüne alındığında, muhtemelen Everclear'ın yaratabileceği kargaşa konusunda ilk elden deneyime sahipti.

Biraz iğrenç olabiliyordu ama genel olarak adamı umursamıyordum. Ona minnettar bir gülümseme verdim ama ensemden bir karıncalanma hissedince gülümsemem düştü. Omzumun üzerinden baktığımda bana bakan iki yarık göz gördüm. Neyi yanlış söylediğimi merak ederek kaşlarımı çattım. Belki de benim hikayemi ailesinin geri kalanı kadar komik bulmuyordu? Sessizce başımı eğdim diye sordu, ama gözlerini kaçırarak kardeşine mutfığa kadar eşlik etti.

"Tamam, oyun basit, sırayla kimsenin daha önce yapmadığını düşündüğümüz bir şey söyleyeceğiz. Eğer siz yaptıysanız, bir atış hakkınız *var*. Kimse yapmadıysa, soran kişi bir atış yapacak. Ama sıkıcı sorular sormayın... Sana bakıyorum Garrett."

Dudaklarımın içini çiğneyerek Sarah'nın hararetle sıraladığı talimatları dinledim. Bu oyunu daha önce birçok kez oynamıştım, henüz bunu yapabilecek yaşta olmadığım zamanlarda, ama Jamie doğduğundan beri hiç oynamamıştım. Aslında yıllardır hiç içki oyunu oynamamıştım.

Elimi kaldırdım ve başımın üzerinde sallayarak, "Sabahları çalışan tek kişi ben olduğum için bu sefer oturacağım," dedim.

Hepimiz bulaşıklarımızı -Garrett sağ olsun- çalışan bulaşık makinesine yığmıştık ve şimdi benim masamın etrafına sıkışmıştık. Erkekler

Sarah bir şişe viski, bir litre soda ve bir yığın kırmızı plastik bardak hazırlarken Garrett'in evinden birkaç sandalye daha aldı.

Bu manzara beni geçmişe götürdü. Kendimi yeniden bir genç kız gibi hissettim, bir buğday tarlasının ortasında durmuş, bir kamyonetten bangır bangır müzik çalarken bir soğutucudan baharatlı punç alıyordum.

Layla omzumu dürttü, "Anne gibi davranma Mads. Eğlenebilirsin. Buna izin var."

"Daha demin bana hafif sıklet dedin, şimdi de işe gitmeme yirmi dört saatten az bir süre kala benden Jack ve Kola içmemi istiyorsun." Çenemi avucuma dayayarak dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

Başını eğdi, "Tuş. Pekâlâ, o zaman şarap alabilirsin." Ayağa fırladı ve otuz saniye sonra önümde bir kadeh beyaz şarap vardı.

"İşte oldu. Şimdi oynayalım. İlk ben başlayacağım." Bana bakarken neredeyse oturduğu yerde zıplıyordu ve bardağımda ne olursa olsun, "asabi kıçımı" sarhoş etmeyi kendine görev edindiğini biliyordum.

Parmak uçlarını fincanına ritmik bir şekilde vurdu, nasırlarının her tıkırtısı beni ne söyleyeceği konusunda daha da endişelendirdi.

"Daha önce hiç tam teşekküllü bir insanı bedenimden dışarı itmemiştim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onu omzundan sertçe iterek tersledim.

Sadece dengesiz bir sırtlan gibi kıkırdadı ve bardağımla işaret etti. Bardağı kaptım ve sinirli bir yudum aldım. Sinir bozucu bir sarhoştum ve kolayca kusuyordum, bu yüzden neden bana iyi geleceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Garrett'a gizlice bakışını yakalayana kadar gerçek oyun planının ne olduğunu anlamadım.

Bu kaltak sırf zevk için sarhoş olmamı istemiyordu. Hayır, beni sarhoş etmek istiyordu, böylece *sevişmek* isteyecektim. Hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü böyle bir şey olmayacaktı.

Sırada sağında oturan Rick vardı ve sorusu tam da ondan beklediğim türdendi. "Daha önce hiç mantar kullanmadım." Layla'nın onu içki içmeye zorlayan abartılı bir göz devirmesi dışında kimse kıpırdamadı.

Sırada Garrett vardı, tam karşımda oturuyordu. "Daha önce hiç kenara çekilmedim." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde masadaki herkes fincanlarını kaldırdı. Onunla göz göze geldim ama hemen gözlerini kaçırıldı.

Oyun devam etti, her soru saçma ama zararsızdı. Çalmak, çıplak yüzmek ve tutuklanmaktan kaçmak. Sonra Layla'ya döndü. Bu

Güzel, sinir bozucu -benim için en iyisini istiyordu ama sakinleşmesi gerekiyordu- kadın gözlerini bana dikmeden önce Garrett'a sertçe baktı ve ağzından kaçırdı: "Son beş yıldır hiç kimseyle yatmadım."

Sarah ve Harry fincanlarını masaya koydular ve bütün gece sorulmuş en saçma soruymuş gibi gülmeye başladılar. Ama kalbimin hızlanmasına ve boynumun kızarmasına neden olan şey, yüzümün yan tarafında hissettiğim hararetli bir çift gözdü.

Olabilirdi düz bir yüz ifadesiyle, aşırı miktarda şarap içtim.

Rick öksürdü, gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Bir dakika, daha üç yıl önce boşandığınızı sanıyordum?"

"Ben yaptım."

"Ne yani, iki yıl boyunca kocanla yatmadın mı?" diye sordu.

"Sonunda boşanma davası açmadan önce bir süre ayrı kaldık."

Sarah bana sanki bir kafam daha büyümüş gibi bakıyordu ve sadece o da değildi. "Cidden beş yıldır seks yapmadın mı?" Kocasını işaret etti, "O kadar uzun süre devam etseydik patlardım, tabii ki iyi anlamda değil."

Garrett baldızının hoşuna gitmediği belli olan görüntüsü karşısında yüzünü buruşturdu ama doğrudan bana bakıyordu. "Sonunda dosyalama yapabildiğinizi söylediniz. Neden daha önce dosyalayamadın?"

Fincanımı sıkıca kavradım ve gözleri hareketimi yakaladığında kendime lanet ettim. Ona alıştırılmış bir gülümseme vererek, "Oyun böyle oynanmıyor ve sıra sende değil," dedim.

Layla öne doğru eğildi. "Oh, dur. Sadece merak ediyor çünkü günah kadar seksisin ve bunların hiçbiri mantıklı değil."

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama o devam etti. "Aaron'ın aptal kıcıyla iki yıl boyunca evli ve sadık kaldı çünkü o görevdeydi. Bana sorarsanız saçmalık. Toprağa gömülme hak eden biri varsa, o da o orospu çocuğuydu."

Aşağı uzandım ve kalçasının hassas etini çimdikledim. Bir çığlık atarak benden uzaklaştı. Garrett'ın beni değerlendiren ağırlığını tam anlamıyla hissedebiliyordum ve bakışlarına karşılık vererek kendi bakışlarımla meydan okudum. Ağzı aralandı ama önce Rick konuştu.

"Daha önce hiç popo işi yapmadım."

Sohbetin değişmesine hiç bu kadar sevinmemiştim ve Harry el değmemiş içkisine dikkatle bakıp içini çektikten sonra karısına baktığında neredeyse kahkahayı basıyordum.

Zaten itiraf ettiğim şeyden daha utanç verici olamayacağına karar vererek, şarabımın geri kalanını içmek ve sonuçlarının canı cehenneme demek niyetiyle ileri uzandım. Garrett'in beni izlediğini biliyordum, hiç durmamıştı ve bu sıcaklık beni alev alev yakıyordu.

Bir bakış atmaya cesaret ettim, gözleri hareketlerimi takip ettiğinde kalbimin hızlandığını hissettim. Fincanı dudaklarıma dayadığımda, öne uzanıp kendi fincanını almasına hiç hazırlıklı değildim. Lanet olsun. Bu başka birine yaptığı anlamına mı geliyordu yoksa...

Etrafımızdaki insanlar kayboldu, başka birinin içki almak için hareket edip etmediğini bile bilmiyordum. Karşımdaki adam tarafından tuzağa düşürülmüştüm, erimiş lav içime akarken neredeyse koltuğumda kıvranıyordum. Libidomu örten örümcek ağları çoktan yok olmuş, sanki hiç var olmamışlar gibi yanmışlardı.

İkimiz de başlarımızı arkaya eğerken bir kez olsun benimle göz temasını kesmedi. Yutkunurken boğazının yuvarlanması muhtemelen tanık olduğum en erotik şeylerden biriydi ve birdenbire kendi tenimde çok sıcaktım. Eğer bana dokunabilseydi, sadece bir dokunuş, masada paramparça olabilirdim.

Burun deliklerinin açılmasından bunu anladı.

Hay sikeyim.

Bölüm On Dört

Ben ölümdüm.

Tabii ölüm, bir golf arabası dolusu polo giyen, terli adam tarafından ezilmiş ve sonra da toplanıp bir lav çukuruna atılmış bir köpek pisliği yığınınına benziyorsa.

Akşamdan kalma bir şekilde uyanmamıştım. Aslında sadece hafif bir baş ağrım vardı, ki bu benim için yüzyılın sürpriziydi, ama gözümü bile kırpmamıştım. Yere düştükten birkaç dakika sonra sızmıştım ama kısa bir süre sonra kapanmayı reddeden bir beyinle uyanmıştım.

Birkaç saat sonra, çok yorgun düşmüştüm. İşe gitmek üzere giyinecek enerjiyi bulabilmek için fokur fokur duş almak ve iki büyük fincan kahve içmek zorunda kalmıştım. Şimdi koltuğuma yayılmış, okul uyuşturucu programlarının verimsizliği hakkında bir konferans dinliyor, bir yandan da gitmem gereken saatten yarım saat önce uykuya dalmamak için tığ işi bir bebek battaniyesi üzerinde çalışıyordum.

Şimdiye kadar iyi gidiyordu. Sadece bir kelimeyi anlamadığımda üç kez dersi yeniden başlatmak ve saymayı unuttuğumda aynı dikiş sırasını beş kez yeniden yapmak zorunda kaldım.

Sonunda dersten vazgeçmiş, kucağımda duran yarım kalmış battaniyeye bakıyordum ki kapım çalındı. Bu kadar erken saatte kimin geleceğini merak ederek başımı kaldırdım. Rick ve Layla onun odasında sızmışlardı ve annemle babam Jamie'yi henüz getirmemişlerdi.

Kapıyı gıcırdatarak açtığımda, Garrett'ı kapüşonlu tişörtü ve eşofmanlarıyla, elinde bir tabak tarçınlı çörekle görünce dilim boğazıma düğümlendi. Eğer lezzetli bir manzara olsaydı, bu olurdu. Çenesinde hafif bir gölge vardı ve saçları inanılmaz derecede sevimli bir şekilde karışmıştı.

"Hey."

"Günaydın."

Yarı gözleriyle iş kıyafetlerimi inceledikten sonra kendine baktı. "Çıkmak üzere miydin?"

Başımı salladım ve kapıyı onun geçebileceği kadar açtım. "Hayır, gitmem gerekmeden önce hâlâ birkaç dakikam var. Ne var ne yok? Bu arada, şu cennet kokulu lokmaların benim için olduğunu umuyorum."

Sırıtarak tabağı bana uzattı. "Sarah onları bu sabah yaptı. Sen gitmeden önce, yemek için bir teşekkür olarak bunları sana getirmem için beni neredeyse evimden kovdu. Acı biberin yanına tarçınlı çörekten daha iyi giden bir şey olmadığını söylememi istedi."

Yarı güldüm, yarı çığlık attım. "Bu kıyıda başka kimse bunu yapmıyor! Tanrım, Harry kavgaya hazır olsa iyi olur çünkü karısını çalabilirim."

"Çok eşlilik hayranı mısın?" diye dürttü, ben bir ruloyu temiz bir tabağa koyup mikrodalgaya atarken güzel poposunu bir bar taburesine dayadı.

"Pek sayılmaz. Sadece Layla'nın yerine onu koyacaktım. Dün geceden sonra eminim nedenini anlayabilirsin." Kağıt havlu almakla meşguldüm, önceki geceyi gündeme getirdiğim için içimden kendimi tokatlıyordum.

"Çok alıngan biri."

"Öyledir."

Ödülümü mikrodalgadan çıkarırken, ağzımı yapışkan, kahvaltılık mükemmellikle doldururken bir izleyicim olduğunu umursamadım bile.

Gözleri parladı, derinliklerinde bir kahkaha saklıydı ama döndü ve oturma odasını darmadağın eden eşyalarını işaret . "Uyuman gereken zamanlarda yaptığın şey bu mu yani?"

"Kıskandın mı?" Başparmağımı ağzıma sokup obur biriymişim gibi krema emerek sordum.

Göz kapaklarını indirdi, "Evet." Boğazını temizleyerek ayağa kalktı, kanepeye doğru yürüdü ve poposunu kenarda dengeledi. "Boş zamanlarınız son derece keyifli görünüyor."

Ona katıldım, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve oturabilmesi için önünden çektim. "Deneyene kadar eleştirme."

Gözlerini tavana kaldırdı, dudakları ya sabır için dua ediyormuş ya da patlamış mısırla konuşuyormuş gibi hareket ediyordu.

"Görüyorum ki tek tavancı ben değilim."

Başını geriye attı, kaşları iyice çatılmıştı, "Ne?" "Uh..." Bu adamla

konuşmadan önce neden hiç düşünmedim? Yemin ederim O etraftayken sosyal işaretler tamamen kayboluyordu. "Bir şey yok." Tığ kancamı elime alıp ucuyla oynadım.

Bir an daha bana baktı, muhtemelen gerçekten tuhaf olduğum gerçeğini çalışıyordu. Gölge yok. Öyleydim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Pembe ve beyaz ipliklerden oluşan yumuşak demete baktım, kendimden emin hissediyordum. "Bir bebek battaniyesi."

"Sen teyze misin?"

"Hayır. Bir erkek kardeşim var ama onun çocuğu yok. Bağışlamak için battaniye yapıyorum."

O sessiz haliyle beni izlemeye devam etti, aslında sormadan sorular soruyordu. İçimi çektim, bunun için bir neden olmadığını biliyordum.

beni utandıracak bir konu.

"Genç annelere yardım eden harika bir yerel kuruluş var. Onlara bebek battaniyeleri bağışlıyorum."

Çenesi çalıştı ve gözleri battaniyeye kayd, onu katlayıp dikkatlice kanvas bir çantaya yerleştirirken ellerimi izledi.

"Aslında bir gün çalışmak, hatta başında olmak istediğim türden bir kuruluş. Birçok genç anne stresle başa çıkmak için uyuşturucu veya alkole yöneliyor. Onları temiz tutmaya adanmış bir program çok işe yarayabilir." Dudağımı ısırdım, henüz Layla'ya ya da aileme bile bir şeyi ona söylediğimi fark ettim.

"Her neyse, genelde kaç tane yaptığımın gerisindeyim..." İlgisini çekmeyen bir konuda neden saçmaladığımdan emin olamadan konuyu kapattım. Hangi yetişkin adam tığ işi hakkında konuşmak ister ki?

"Hiçbir insan hakkında senin hakkında yanıldığım kadar yanılmadım," dedi.

Gülümseyerek başımı kaldırdım, "Bilmiyorum. Eğer zengin, yaşlı bir adam ayda birkaç meme çekimi karşılığında bana bir ev almayı teklif etseydi, evet diyebilirdim."

Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama gözleri karardı ve tekrar yukarı gelmeden önce bluzumun yüksek yakasına indi. "Tüm gereken bu mu?"

Nefes alışım hızlandı. Bana o şekilde bakmayı kesmesi gerekiyordu. Bana öyle baktığında ağzımı ya da uzuvlarımı nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Televizyonun yanında duran saate bakarak dudaklarımı yaladım. "Yani, faturalarımın ödenmesini de isterdim. Bildiğiniz gibi, çalışmak zorunda kalmaktansa alışverişe çıkıp şarap içmeyi tercih ederim."

Hışırtilı kıkırdaması tenimi okşadı, içimi dışımı aydınlattı. Bakışlarımı saate kadar takip etti ve ayağa kalktı. "Utanç verici. Tek sunabileceğim tarçınlı çörekler."

Eşofmanının kışının üzerinde kayışını hayranlıkla izleyerek uzaklaşmasını izledim. "Onları sen yapmadın bile."

Kapıyı açarak omzunun üzerinden göz kırptı, "Ve çenendeki tüm buzlanmayı temizlememişsin."

* * *

Jamie onu işten aldığımdan beri bırakmamıştı ama ben her bir parçasını içime çekiyordum. Bir gecelik ebeveyn molası vermek ne kadar güzel olsa da onu özlemiştim.

"Fare zehirinin bu kadar etkili olduğunu biliyor muydunuz, çünkü kemirgenler kusamazlar."

"Huh. Bu mantıklı sanırım."

"Evet, yine de biraz acımasız. Tembel hayvanların bazen kollarını ağacın bir parçası zannedip düşerek öldüklerini biliyor muydunuz?"

Gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım, ama tek görebildiğim alınının havada duran hayvan kitabının üzerinde durduğıuydu. "Tüm bu gerçeklerin ölümle ilgili olmasının bir nedeni var mı?"

"Sıçanlardan sonraki gerçek dişi koalaların birden fazla vajinaya sahip olmasıydı ama tembel hayvanı daha çok seveceğinizi düşündüm."

Gözlerimi kırıştıtırarak yola baktım. "Bunu kulaklarımdan bir gerçekle yıkamaktan çekinme dostum."

"Hayır, sanırım bunu sana bırakacağım." Aracımıza döndüğümüzde kıkırdadı, ama Jeep'ten atlayıp sağımızda Garrett'ı gördüğünde kahkahası kesildi, kulağında telefonuyla iş kamyonuna yaslanmıştı.

Garrett Jamie'yi görür görmez hızlıca, "Seni sonra ararım," dedi ve kapattı. "Hey, J-man, büyükanne ve büyükbabanın evinde iyi vakit geçirdin mi?"

Tam zamanında aracın yanına geldim ve Jamie'nin başı eğik, kolları kitabına sıkıca sarılmış bir şekilde gevşek çakılları tekmelediğini gördüm. İstese de daha utangaç görünemezdi. "Evet."

Bu durum Garrett'ı şaşırtmadı ve çocuğuma gülümsemesi midemde hazımsızlık gibi bir his uyandırdı.

Jamie ağzını açtı. Sonra kapattı. Sonra bu hareketi ikinci kez tekrarladı. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve neredeyse kendi kendine başını salladı. Kitabını bana uzattı ve komşumuza doğru yürüdü, elini ona doğru uzattı.

"Sana bağırdığım için özür dilerim. Annem bana onun arkadaşı olduğunu ve sadece ona yardım etmeye çalıştığını söyledi."

Garrett çocuğumun elini sıkarken yüzü yumuşadı ve eğildi, "Annemi savunduğun için asla ama *asla* özür dileme. Bana bağırmakta haklıydın."

Gerçekten araya girip fikrimi söylemek istediğimde kendimi sessiz kalmaya ve tartışmalarına izin vermeye zorladım. Jamie orada durup yetişkin bir adamın gözlerinin içine bakarken sekiz yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

"İyi miyiz, J-man?"

Ciddi bir şekilde başını salladı, "Arkadaş olmak benim için sorun olmazdı."

"Öyle mi?" Garrett'ın gülümsemesi kalbimi aydınlattı ve o hazımsızlık hissini sert bir şekilde bastırdı.

"Evet." Jamie elini bıraktı ve kitabını almak için bana doğru bir adım attı. "Ama onu bir daha ağlatmayacağına söz verersen."

Garrett'ın gülümsemesi düştü, gözlerini bana kilitlediğinde yüzü taşa döndü. "Söz veriyorum."

Sözleri kalbime doğru sürüklendi ve onu dürttü, giriş aradı. Uzun zamandır bir erkeğe güvenmemiştim. Birine güvenmek, kendini ona açmak demekti.

ve bunu bana bir ömür boyu yetecek kadar yapmıştım. Ama ona inandım ve bunun bilgisi beni terletti.

"Güzel. Gelecek Pazar futbol maıma gelmek ister misin?"

Parmaklarımı göz kapaklarıma bastırarak bir kahkaha attım.  ocuk ne kadar korumacı olsa da, aynı zamanda tamamen kurnazdı.

Garrett'ın dili yanağının i tarafını dürttü ve dudaklarında eğlenceli bir sırıtış oldu. "Eğer oyun oynadığının yarısı kadar bile futbol , orada olacağım."

"Evet, ben en iyisiyim."

Güldüm, omzundan yakaladım ve kapıya doğru döndürdüm. "Pekâlâ, ateşli ocuk, içeri girme zamanı."

Sinirli bir şekilde, "Peki," diye homurdandı ve ekledi, "Gitmek istersen annem sana yeri ve zamanı mesaj atacak." Kafasının arkasına hedeflediğim şakacı şaplaktan kaçarak uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Garrett'a verdim ve aramızdaki mesafeyi kısaltıp cipimin yan tarafına yaslandığında nabzımın hızlandığını hissettim. "Seni suçlamasına izin verme, Pazar günü gitmek zorunda değilsin."

Ellerini ceplerine sokup başımın üzerinden eve doğru bakarken yüzü düşünceli . "alışıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi indirdim ve çantamın kayışını omzumda düzelttim. "Evet, sabah saat on birde, yani vardiyamın tam ortasında."

"Ben giderim."

"zorunda değilsin-"

Tekrar sözümü kesti, boyuna göre düzeldi ve göz temasını sürdürebilmek için başımı geriye eğmek zorunda kalana kadar kişisel alanıma girdi.

"Bana adresi mesaj at. Ben giderim. Hatta daha sonra onu eve getiririm. Yolumun dışında değil ya." Yavaşça gülümsedi ve bu g nahk rcaydı.

Ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu ve cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Numaran bende yok."

"Telefonunu ver."

Yapmam gereken şey burnumu kıvrırmak ve ona üzerimde yükselen erkeklerden emir almadığımı söylemekti. Yapmamam gereken şey, onun temiz erkek kokusunu içime çekmek ve tek kelime etmeden telefonumu ona vermekti.

Birkaç saniye sonra kot pantolonunun arka cebinden bir ses geldi ve gülümsedi. Telefonumu geri almak için uzandım, ama beni görmezden geldi, öne doğru eğildi ve çantamın içine itti. Parmakları cihazı çantamın kayışlarının açık aralığından geçirirken yüzünün benimkinin üzerinde gezinme şekli, kalçalarını birbirine sıkıştırmama neden olmamalıydı, ama vücudumun resmen kendi aklı vardı.

Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı ve aniden soğuk bir duşa ihtiyaç duyduğumu hissederek yan adım attım ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz bir mesafe koydum. "Gidip Jamie'yi kontrol etsem iyi olacak, muhtemelen atıştırmalıklarla karnını doyurup akşam yemeğini mahvediyordur."

Gözleri boynuma daldı, sonra kulaklarıma gitti ve tekrar gözlerimin üzerinde durdu. Birkaç adım daha geri çekildim, aniden düşüncelerim yüzümden okunuyordu.

"İyi geceler, Madison."

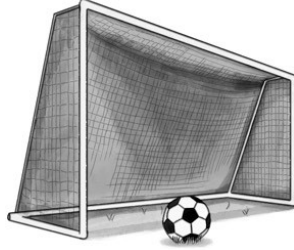
"Evet, sen de." Kapıyı kapatıp onun acımasız bakışlarını kesene kadar gerekenden daha hızlı yürüyerek oradan . Yere düştüm, nabzım düzensizdi.

Bir vızılı sesi dikkatimi çekti ve aptal, salak kalbim hızlandı. Telefonumu elime almak, onun telefonla ilgili düşüncelerinden sonra bana nedense samimi ve kirli gelmişti.

Ekran kilidimi açtım ve beni karşılamaya gelen köpekleri ürküterek hemen kahkahayı patlattım. Jamie kafasını odasından çıkardı ama ben uzun zamandır olmadığı kadar geniş bir şekilde telefonuma bakıp gülümsemeye devam ettim. Başımın büyük bir belada olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Kendini telefonuma Şeker Baba olarak kaydetmiş.

On Beşinci Bölüm

FOLYOYA SARILMIŞ İKİ SOSISLI SANDVIÇ VE DUMANI TÜTEN İKİ STRAFOR

Bardaklar, tribün basamaklarını çıkarken tüm konsantrasyonumu eteğime ve topuklu ayakkabılarıma takılmamaya odakladım. Bugün burada olacağımı bilseydim, lanet olası bir pantolon takım giyerdim. Ya da yanıma kot pantolon ve fazladan bir kazak alırdım. Geçmiş görmek kötü bir şeydi.

Jamie'nin ilk maçının ilk yarısının tamamını kaçırmıştım ama en azından ikinci yarı için zamanında gelmiştim. Patronum benimle bir anlaşma yaptı. Maaş bordromu bitirir bitirmez sıvışmama izin verdi ve birkaç hafta içinde torununa ücretsiz bakıcılık yapacağım sözüyle bana tam gün için ödeme yaptı.

Etik miydi? Muhtemelen değildi ama gözümü kırpmadan kabul ederdim. Jamie'ye sürpriz yapacağım için çok heyecanlıyım.

Burada bir yerlerde olacaklarını bildiğim için etrafı tarayıp ailemi aradım ve onları sahaya yakın bir yerde katlanabilir kamp sandalyelerinde otururken buldum. Ama lanet bir gezegenin beni kendi çekim alanına çekmesi gibi, gözlerim tribünlere doğru çekildi.

Birkaç sıra yukarıda, tanıdığım bir grup okul annesinin hemen üzerinde oturan tanıdık bir siyah kapüşonlu, denesem de gözden kaçıramayacağım bir vücudu sarıyordu. Önündeki kadınların arkaya bakışlarına bakılırsa, onlar da gözden kaçırmamışlardı.

Başına gri bir bere geçirmişti ve öne doğru eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, ısınmak için ellerini birbirine sürtüyordu. Onu görmeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ben de

Geçen hafta onu sadece kısa bir süre görebilmişim ve ona sahanın yerini söylediğimde mesajıma cevap vermemişti.

Onu görünce içime bir güneş doğmuş gibi hissettim. Adamın burada olacağımdan haberi yoktu ama yine . Jamie için. Elimdeki eşyaları göğsüme bastırdım, oradaki rahatsız edici baskıyı azaltmaya çalıştım ve tırmanmaya başladım.

Onun sırasına vardığımda, topuklarımı ayak parmaklarıma batırmamaya ya da içecekleri devirmemeye çalışarak birkaç uzun bacağın ve topal dizin yanından geçtim. Bir rüzgâr beni itti ve yüzümdeki gevşek bukleleri çekip kopardı. Ellerim dolu olduğu için başımı sallamakla ve küfrederken burnumdan birkaç parça koparmakla yetindim.

Garrett'ın başı bana doğru döndü ve yarı ayakta durdu, dudaklarında yavaş, külot eriten bir gülümseme oluşurken gözleri parladı, gamzeleri tam olarak sergilendi.

Onu gerçek çocukları gibi değil de maç izler gibi izleyen anneler ağzı açık kalmıştı. Bir yanım tamamen anlayış gösterirken, diğer mantıksız yanım onları tribünden aşağı itmek istiyordu.

Ona doğru ilerlediğimde Garrett oduncu gibi dikleşti, 1.80 boyundaydı. Gözleri topuklu ayakkabılarımdan kalem eteğime, oradan da leylak rengi kazağıma kaydı.

Ya ikinci el dükkânlardan bulduklarını değerlendiren gizli bir moda uzmanıydı ya da kazağımın yarım santimlik görünen göğüs dekoltesini takdir ediyordu.

Gözlerinin kararmasından ikincisi olduğundan oldukça emindim. Bu düşüncenin bende yarattığı heyecanı bastırdım. İlle de beni süzmüyordu, dedim kendi kendime. Garrett Rowe sadece bir göğüs adamıydı. Başkasınınkilerden hoşlanıyor olabileceği fikri beni rahatsız etti ama onu da bastırdım. Tüm aptalca düşüncelerim midemin çukurunda lanet bir parti verebilirdi.

"Hediyelerle geldim."

Gözleri bir kez daha aşağı indi ve dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Bir an için hediyelerimin ne olduğuyla ilgili edepsiz bir şaka yapacağına yemin edebilirdim ama bundan kaçındı. Bunun yerine tekrar yerine oturdu ve fincanları benden alıp diğer tarafına koydu.

"Sıcak çikolata ve sosisli sandviç?" Kaşlarını çatı, ben de kıkırdadım ve popomu nazik olmayan bir şekilde onun yanına yerleştirdim.

"Kahveleri bitmişti ve sen de üşümüş görünüyordun." Folyo yemeğimi açtım ve Jamie'nin yerini tespit etmek için sahaya baktım.

Bir süre sessizlik oldu, sonra omzuma vurarak "Teşekkür ederim" dedi.

Ben de kendi sosisli sandviçimin ucuyla onun sosisli sandviçini kızartmak için uzanarak karşılık verdim. Lastik gibi, ılık yiyecekten kocaman bir ısırık aldığımda, umutsuzca onu içinde boğmak için biraz hardalım ve çeşnim olmasını diledim.

Minyatür insanların bir topun peşinden koşmasını izleyerek çiğnedim. Kuralların ne olduğu ya da kimin kazandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, sporla hiç ilgilenmiyordum. Büyürken sadece okulun dans takımına katılmışımdı ve ağabeyim de kros yapıyordu, yani futbol benim bilgi balonumun dışındaydı.

"Gerçekten iyi iş çıkardı."

"Hm?"

"Jamie. Şu ana kadar oyunun neredeyse tamamında oynadı ve iyi iş çıkardı. İyi bir takım oyuncusu, ki bu yaşta bunun yaygın olduğundan şüpheliyim."

Yemeğimin etrafında gülümsedim, memnun oldum ama bu his uzun sürmedi.

"Jamie'nin ilk maçına gelebilmene sevindim Madison. Neredeyse kaçıırıyordun."

Yorum, önümüzdeki anne üçlüsünün ortasında oturan Tristan'dan geldi. Onlarla daha önce birkaç kez karşılaşmışım ve benim hayranım değillerdi.

Onlar, dinlerini ilgi ve cazibe için kullanmaktan hoşlanan, ancak işlerine geldiğinde inandıklarını iddia ettikleri her şeyi görmezden gelen ve yok sayan türden insanlardı.

Pasif-agresif tonunu bir kenara bırakıp, sanki lanet bir nehir taşıymışım gibi yanımdan akıp gitmesine izin vererek, ona cevap vermek için gözümü alandan ayırdım. "Teşekkürler Tristan, ben de gelebildiğime sevindim."

Tristan'ın yaşını tam olarak bilmiyordum ama otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu biliyordum. Küçük bir kasaba yarışmasını kazanacak kadar güzeldi. Dalgalı, hacimli sarı saçları, mavi gözleri ve parlak, abartılı makyajı vardı. Düz, kare dişleri olan zayıf bir yüzü vardı ve paltosundan ayakkabılarına kadar her zaman marka giysiler giyerdi.

Garrett'a kirpiklerini kırıştırarak gülümsedi, "Sonunda seninle tanışmak güzel. Bir süre hepimiz senin hayali olduğunu düşündük." Kıkırdadı ve içkimi kafasına dökmek için kötü bir istek duydum.

Gözlerini indirdi ve ona daha önce kişisel kurbanı olduğum o düz, ilgisiz bakışı attı. "Kim olduğuna bilmeli miyim?"

Öksürdüm, yarım çiğnediğim lokma boğazımda kaldı ve hemen eğilip bana sıcak çikolatalardan birini uzatırken Tristan'a bakmaya devam etti. Eğer taş gibi soğuk granit bir insan olsaydı, bu Garrett Rowe olurdu. Kızgınlıkla gözlerini geri çekildi. "Oğlunuzun okulunda PTO'yu ben yönetiyorum. Bu yıl erkeklerin futbol formalarını bile ben tasarladım." Dudaklarını büzdü, sanki ikinci sınıf formaları iyi bir hayatın özeti gibiydi-yaşadı.

"Huh," dedi onu kovmadan ve tekrar sahaya bakmadan önce. Açıklama yok, inkar yok, "o benim çocuğum değil" yok. Hiçbir şey. Şaşkınlıkla ona baktım. Güzel bir kadını ebeveynlik durumu hakkında düzeltmeyecek tek bir erkek tanıyıordum.

Kaşlarını çattı, ya da en azından ben öyle sandım. Mükemmel, botokslu yüzünden bunu anlamak zordu. "Şehirde ne kadar kalacaksınız?"

Gözlerini tarladan ayırmak için acele etmedi ve kadının sözünü kestiğini açıkça belli etti. "Ben burada yaşıyorum."

Dudakları mükemmel bir "oh" çekti ve gözleri hesaplayarak bana dikildi. İçimi çektim, fincanımı yere bıraktım ve omurgamı sertleştirdim. Bu kadından hoşlanmama nedenlerimle koca bir defteri doldurabilirdim.

"Tristan, bu benim komşum Garrett. Jamie onu maça davet etti." İşte bu yüzden izlemeye çalışıyoruz, seni dedikoducu fahişe, diye ekledim sessizce.

Zil sesiyle attığı kahkaha kulaklarıma çarptı, kulak zarıma kadar çarptı ve irkilmeme neden oldu. Yanlış hatırlamıyorsam diğer iki kadın da -Carolyn ve Lara- sanki hepsi bir şekilde aynı espriyi biliyormuş gibi onunla birlikte gülüyorlardı. Anında alarm zilleri çalmaya başladı ve kahkahasının hâlâ çınlayan sesine katıldı.

"Özür dilerim, Garrett. Bu çok daha mantıklı."

Dudaklarımı ağzımın içine çekerek yorumun geçmesine izin vermeye çalıştım. Aynı bok, farklı gün. Sadece birkaç kez konuşmuştuk ama her seferinde tek ebeveynli durumuma hakaret etmenin bir yolunu buluyordu. Nefes al, nefes ver. Onun yorumları önemli değildi. Önemi yoktu. Ben lanet olası bir nehir taşıydım ve Jamie için buradaydım.

"Peki neden?" Soru yanımdaki geniş göğüsten gürlledi ve başımı ona doğru çevirdim ama bana bakmıyordu. Eğer Tristan onun tüm dikkatini çekmek istediye, şimdi bunu başarmıştı.

Kirpiklerini tekrar kırıştırdı ve biraz daha uzun olsalar uçup gideceğini hayal ettim. Arkasını döndüğünde elini adamın dizine koyma cüretini gösterdi. Çoktan evlenmiş olduğu elini.

"Bunu bir iltifat olarak söyledim. Bir çocuktan çocuk yapacak bir adama benzemiyorsun." Tekrar güldü, "Ama varsayımlarımın karşılığı bu."

El altından yapılan hakaret içime işledi ve strafor bardağımı ikiye bölüp gülümseyen yüzüne fırlatmamak için yere bıraktım.

Cevabını duymak için bekledim, onu yere sermesini ya da etkilenmemiş bir ifade takınmasını. Ama vermedi. Sadece dizinin üzerindeki eline baktı, çenesindeki kaslar esnedi.

Midemdeki soğuk, dibe çökme hissi kesinlikle hayal kırıklığı ya da utanç değildi. Hayır. Muhtemelen ani bir grip vakası geçiriyordum.

Adını koymadığım bu duyguyu bastırarak, yüzüme en iyi müşteri hizmetleri gülümsememi yapıştırdım ve bunu bir parça küçümseme ile sıraladım.

"Teşekkür ederim, Tristan."

Kaşlarını kaldırarak baktı ve eli hâlâ Garrett'in dizinin üzerinde duruyordu. "Ne için?"

"Bana her zaman doğum yaptığımda ne kadar genç olduğumu hatırlattığın için. On dört saat boyunca orada yatan ve onun bedenini vajinamdan dışarı iten ben olduğum için hatırlayabileceğimi düşünürsünüz ama bazen çok zor oluyor. Muhtemelen beynim henüz tam olarak gelişmediği içindir. O yüzden teşekkür ederim."

Gülümsememi bir kademe daha yükselttim, köşelerden tatlılık sızıyordu. Umarım içinde boğulurdu.

Alay etti ve sonunda elini komşumdan çekerek uzun, manikürlü bir tırnağını bana doğrulttu. "Kaba ve çocukça yorumuna şaşırdığımı söyleyebilirim ama yalan söylemek günahtır."

"Ah, evet, İsa'nın sizin dik duran bir Hristiyan kadından başka bir şey olduğunuzu düşünmesini istemeyiz."

Çenesi dışarı çıktı ve yüksek sesle homurdandı. "Hepimiz değerlerimizin ve inançlarımızın üzerine tükürürken senin kadar rahat değiliz *Madison*."

Gözle görülür bir şekilde titremelerini engellemek için yumruklarımı sıktım. Kalbim hızla çarparken, boynum ve kulaklarım kızarıırken yüzümü nötr tutmak fiziksel olarak acı vericiydi.

"Arkanı dön ve oğlunu izle, Tristan. Ben de benimkini izlemek istiyorum çünkü senin de nezaketle belirttiğin gibi ilk yarıyı kaçırdım bile."

Küçümseme gözlerini doldurdu, dudakları kıvrıldı ve kusmak üzere olduğunu hissedebildiğim zehri oluşturmak için büküldü. "Bizim gibi ebeveynlerin ödediği okul harçları olmasaydı oğlunuz burada bile olamazdı." Kendisini ve iki yanındaki anneleri işaret etti.

Pek çok şeyi görmezden gelebilirdim ama oğlumun eğitim hakkı olmadığını ima etmek çok ağır bir cümleydi. Çenemi konuşacak kadar gevşetmeye zorlayarak, "Ben de seninle aynı harcı ödüyorum," dedim.

Çan sesi gibi bir kahkaha patladı, ama artık kaygısız değil, lekeli bir kahkahaydı. "Lütfen. Mali yardım alıyorsunuz ve buradaki herkes bunu biliyor. Oğlunuz takıma nasıl katılabildi sanıyorsunuz? *Bedava* olduğunu mu düşündünüz?"

Yüzüm düştü ve o da alay etti. "Senin gibi insanlar sistemle çalışmayı seviyor ve minnettar olmak yerine açgözlü kıcını dönüp buraya aйтmışsin gibi sosyal çevremize burnunu sokuyorsun."

Sesinin şiddeti artmıştı ve etrafımızda oturan insanlar çürüyen bir leşin etrafını saran akbabalar gibi aşağıılanmamı salyalarını akıtarak izliyorlardı. Kulaklarımda nabzımın attığını duyabiliyordum ve gözlerim yanmaya başlamıştı.

Burnumu çektim, hızla gözlerimi kırıştırdım, tek bir damlanın bile düşmesine izin vermedim. Buna . Bununla başa çıkabilirdim. Sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

"Haklısın, Tristan. Jamie'nin takımda yer alması için para ödemedim ama ödemek istemediğim için değil. Ancak buradaki her aile gibi ben de aynı ücreti ödüyorum ve bunu kendi başıma yapıyorum. Oğluma burada bir yer kazandırmak için her gün kalkıp işe gidiyorum. Ve kocası çocuğunun yerini ödemek için çalışan işsiz bir anne olarak, bu konuda yorum yapmaya hakkınız yok."

"Evde oturan bir anne olduğum için beni yargılayacak olan siz misiniz? Ne kadar da ikiyüzlüsün."

Terli ellerimi kalçalarımın altına kaydırdım ve dizlerimi kavradım. Herkesin gözlerindeki sıcaklığı hissedebiliyordum ve içimi bir bulantı kapladı.

"Kelimeleri ağzıma tıkıyorsun, böylece kurban olma yolunda manipölasyon yapabiliyorsun. Seninle bu oyunu oynamayacağım. Oğlum burada çünkü bunu hak ediyor ve ben bunun için çalışıyorum. Hikayenin sonu."

Carolyn ve Lara omuzlarına vurarak ona vazgeçmesini söylüyorlardı ama o bir orman yangınıydı ve kimi ya da neyi yaktığına aldırmadan alev alev yanıyordu. "Orada ikinci el sekreter kostümünle istediğin kadar oturabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki nitelikli olduğun tek iş kıyafet gerektirmiyor."

İrkildim, kalkanım onun zehri ve devam eden bakışlarının birleşimi altında parçalandı. Tek bir gözyaşı sızdı ve ben onu sadece

bir saniyeliğine hızlıca takip etmek için. Ayağa kalktım, aracımın mahremiyetinde ağlamak için kaçmaya niyetlendim, ancak bileğimdeki sıkı bir tutuş beni durdurdu.

Yere baktım, gözlerimdeki bulanıklığı görmek için gözlerimi kırptırdım. Garrett eliyle beni sarmıştı ama bana bakmıyordu. Tristan'a bakıyordu ve öfke saçıyordu.

"Çocuklarınızın keyif aldıkları bir şeyi yapmalarını izlemek umurunuzda olmayabilir ama biz buraya maçı izlemeye geldik. Çekilin ki biz de izleyebilelim."

Geri çekildi, sanki ona gerçekten gitmesini söylediğine inanamıyormuş gibi sözlü olarak nefes verdi. Ama Garrett'ın umurunda bile değildi. Aksine, öne doğru eğilirken bakışları daha da sertleşti. "Şimdi."

Salak hâlâ dövüşmeye hazır görünüyordu ama Carolyn aniden omzunu itti ve kulağına kim bilir neler mırıldandı. Tristan bana son bir kınama bakışı atmayı ihmal etmedi ama Carolyn dinledi, ayağa kalktı ve burnunu havaya kaldırarak uzaklaştı.

Gidip gitmemesi benim için önemli değildi. Artık orada olmak istemiyordum ama bileğimi saran el gevşemeyi reddederek beni tekrar tribüne çekti.

"Özür dilerim, Maddie."

Ona doğru o kadar hızlı döndüm ki, kırbaçlanmadığıma şaşırdım. Kimse bana Maddie demezdi. Ortaokuldayken ailemden Mads demelerini istemiştim çünkü Maddie'nin kulağa çocuk ismi gibi geldiğini düşünmüştüm. Peki neden Garrett'ın ağzından çıkınca kulağa sopa üzerinde seks gibi geliyordu?

"Ne," diye yutkundum ve gözyaşlarımı sildim. "Özür dilemen gereken ne olabilir ki? Seni utandıran bendim."

Elini bileğimden avucuma doğru kaydırды ve parmaklarını benimkilerin etrafında kenetledi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme bakarken gözleri hâlâ öfkeyle doluydu.

"İşler bu kadar çirkinleşmeden durdurmalıydım." Elini daha sıkı tutarak küfretti, "O kadına geri alamayacağım bir şey söylemekten korktum ve daha da korktuğum şey senin ya da Jamie'nin okulla arasını bozacak bir şey yapmaktı."

O sırada zar zor nefes alıyordum, gözlerinin içine bakıyor ve benim adıma böyle hissettiğini bildiğim için kendimi kaybediyordum. Birinin -özellikle de onun- yanımda olması fikri beni sarhoş ediyordu.

"Ona ne yapmaktan korkuyordun?" Fısıldadım.

Neredeyse aynı nefesi alacak kadar eğildi, "Dürüst olmak gerekirse? Sosisimle suratına bir tokat atmak istedim."

Boştaki elini yavaşça kaldırına kadar gözümü kırıştırdım, nutkum tutulmuştu. Hala kızarmış sosisli sandviçi görmek için aşağıya baktım, sanki onu çok sevdiği için sıkılmış gibi yassılaşmıştı ve kendimi kaybettim. O kadar çok güldüm ki tiz bir domuz homurtusu çıktı ve mide kaslarım protesto için çığlık attı. Sonra Garrett'ın bariton kahkahası bana katıldı.

Orada oturmuş, kim bilir kaç kişi bizi izlerken, bir kadını yumruklamamak için sosisiyle boğulduğu gerçeğini düşünerek ölüyorduk.

Yüzümden daha fazla gözyaşı damladı ve iyi hissettim. Kahkahanın neden olduğu her gözyaşıyla birlikte ciğerlerim daha da genişledi ve kalbim duruldu. Bu adama bakarken, her birimiz kendimizi kontrol etmek için savaşıırken, en son ne zaman ağlayacak kadar güldüğümü hatırlayamıyordum.

Omuz omuza oturduk, maçın son çeyreğini izlerken hâlâ el ele tutuşuyorduk. Garip ya da romantik değil, sadece rahat hissettiriyordu ve kafamın arkasındaki rahatsız edici bir fısıltı bana buna alışabileceğimi söylüyordu.

"Seni sık sık rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. İş programım nedeniyle okul etkinliklerine hiç katılamıyorum, bu nedenle onu veya diğer velileri nadiren görüyorum. Ama eminim sormak istediğiniz soruya cevap vermek gerekirse, evet, görüştüğümde hep böyle davranıyor. Gerçi genelde pasif agresif yorumlarla yetiniyor. Bugün közü biraz dürtmüş olabilirim."

"Hepsi senin yaşını onaylamadığı için mi? Burası dini bir okul değil mi?"

"Hem evet hem hayır. Hamile yaş, tanıştığım tüm ebeveynleri rahatsız ediyor ama

Sadece bekâr değil, hem bekâr hem de boşanmış olmamla birleşti. Üç vuruşta eleniyorsun, bu yüzden oryantasyonu bile tamamlayamadım." Omuz silktim.

Sekiz yıl sonra hala bazen insanların yargılayıcı yorumlarına katlanmakta zorlanıyordum ama aynı zamanda onların çevrelerinden dışlanarak bir şey kaçırmadığımı da biliyordum. Zaten öyle insanlarla arkadaşlık etmek gibi bir arzum da yoktu.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Az önce bana bir bayanı sosisle kırbaçlamak istediğini söyledin. Sanırım soru sormak için izin almamız gereken noktayı geçtik."

Derin ve dolgun bir kahkaha attı ve kelebekler her yöne doğru havalandırarak başımı döndürdü. "Anlaşıldı." Sobering, sordu,

"Jamie'nin babasıyla boşanmanıza ne sebep oldu?"

Gerildim, ilk tepkim gemiden atlamak ve cevap vermemek oldu. Ama aslında az önce hayali arkadaşlık bileziklerini takas etmiştik, bu yüzden gerçeği hak ediyordu. Elimi çektim, parmaklarının boş havayı sıkma şeklinden çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım.

"Eski kocam Aaron, hani şu tanıştığın? O Jamie'nin babası değil."

Kaşları havaya kalktı, şoktan ziyade hafif bir şaşkınlık yaşamasını bekliyordum. Zaten daha önce de ikisinin aynı kişi olduğunu düşündüğünü ima etmişti.

"On altı yaşındayken benden dört yaş büyük bir adamla çıktım. Ayrılmadan önce bir yıldan az bir süre beraberdik ve sonra dokuz haftalık hamile olduğumu öğrendim. Doğum yaptığımda on yedi yaşındaydım. O yirmi bir yaşındaydı. Kansas eyaletinde yasal olarak rıza gösterecek yaşıydım ama belli ki ailemle aram pek iyi değildi."

Oğlumun topu kovalamasını ve rakibinden başarılı bir şekilde çalmasını izlerken mizahsızca güldüm.

"Her zaman kontrolcüydü, bana ne giyeceğimi, nasıl davranacağımı söyler, saçımı düzeltmemi ve belirli makyajları yapmamı isterdi. Ama hamileliğim sırasında çirkinleşti ve beni takip etmeye ve takıntılı bir şekilde telefonumu aramaya başladı." Yere baktım, tırnak etlerimi geriye iterek dikkatimi dağıttım.

"Sonunda ailem onu uzaklaştırma emri çıkartmakla tehdit etti ve hastanede isimsiz bir isimle indüklendim. Ebeveynlik haklarının elinden alınmasını bile denedik. Bu talebimiz reddedildi ama mahkeme Jamie ile gözetim altında olmayan bir ziyaret yapabilmesi için ebeveynlik derslerine ve öfke kontrolüne katılması gerektiğine karar verdi."

"Peki öldü mü?" diye sordu, ses tonu cevabı zaten bildiğini gösteriyordu.

"Hayır. Kısa bir süre sonra üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını fark edince ortadan kayboldu.

Ben ya da Jamie. O zamandan beri ondan haber almadım. Hiçbirinden pişman değilim çünkü bana Jamie'yi verdi, ama adam sadece isimsiz bir sperm donörüydü. Başka bir şey değildi. Ve nihayet hayatımda bunu kabullenebileceğim bir noktaya geldim."

"Bu kadar genç bir yaşta bunu yaşamak çok zor."

Dalgınca başımı salladım, dudağımın içini çiğniyor ve kendimi rahatsız hissediyordum. "Her neyse, tüm olurken eski kocamı ortak arkadaşlarımız aracılığıyla zaten tanıyordum ve sonunda evlendik.

18. Gerisini biliyorsun."

"Kahretsin."

"Evet," diye kabul ettim. "Dediğim gibi, uçağım tıka basa dolu." Ayağa kalktım, çantamı ve çöpümü topladım. "Gidelim, oyun bitti gibi görünüyor."

Aslında ne kadar az dikkat ettiğim için kendimi kötü hissettim. Skor tabelası olmasaydı, kazandıklarını bile bilemeyecektim. Ama her şey söylenip bittiğinde, bunun bir önemi yoktu. Garrett'la beni sahanın yanında gördüğünde Jamie'nin yüzündeki ifade hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Bana öyle bir sarıldı ki neredeyse yumurtalıklarım patlayacaktı ama ben de ona sarıldım ve takımın galibiyetini kutladım.

Döndüğümde Garrett aileme yaklaşmış ve babamın elini sıkarak kendini tanıtıyordu. Uygun zamanlanmış hazımsızlığım bu manzara karşısında başını kaldırdı.

Kolumdan çekti, "Büyükbabam maçtan sonra donmuş yoğurt alabileceğimizi söyledi."

"Şimdi mi?"

Hayır demeliyim. Bugün hiçbirimiz sağlıklı yiyeceklere benzer bir şey tüketmemiştik ama ya büyük oyna ya da eve git diye düşündüm, değil mi? Ne de olsa Jamie oyunu kazanmıştı. Dikkat etmemiş olabilirdim ama galibiyet galibiyetti ve bunu kutlayabilirdik.

Hem babamın hem de Garrett'ın bize baktığını görmek için döndüğümde, aptalca bir gülümseme sundum. "Görünüşe göre donmuş yoğurt yemeye gidiyoruz, bize katılmak ister misin Garrett?"

Ellerini ceplerine sokarak gülümsedi. "Donmuş yoğurda hayır diyen var mı?"

"Hayır," dedim kelimeyi telaffuz ederek. "Retorik bir soruydu. Kaldır kışını da gidelim."

On Altıncı Bölüm

VERANDAMDA DURMUŞ JAMIE'NİN GARRETT'I KOVALAMASINI IZLIYORDUM. bahçede, bağırarak. İlk maçının ertesi günü eve geldiğimizde verandada onu bekleyen yepyeni bir futbol topu bulmuştuk. Jamie çantasını hemen betona bırakıp topu kapmış ve okyanusun kalbini bulmuş gibi ellerini üzerinde gezdirmişti.

Garrett'i görmeden önce hissetmiştim, ensemde o tanıdık karıncalanma vardı. Ama beni endişelendiren göğsümden geçen duyguydu.

Nihayet dükkândan çıkmış olan Nova'sına yaslanmış, adını koyamadığım bir ifadeyle bizi izliyordu. Kafasında aşağıya doğru çekilmiş bir şapka ve kapüşonunun üzerinde duran deri ceketiyse, en cazip şekilde sınırların dışında görünüyordu.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde kalbimin hızla çarpması, arkadaşlığımızı sürdürmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamama neden oldu. Ne yanıma geldi ne de tek kelime etti. Sadece bana göz kırptı, titreyen kalbimin atışını midemden daha aşağıya gönderdi ve iterek evine doğru yol aldı.

Şimdi birkaç gün sonra buradaydık. Jamie ve ben eve geldiğimizde Garrett dışarıdaydı ve çocuk ondan yeni topa vurmasını istediğinde gözünü bile kırpmamıştı. Garrett alaycı bir tavırla onu yerden yere vurmakla ilgili şakacı bir yorum yaptı ve teke tek rekabetçi bir oyuna başladılar.

Arkamdan gelen aralıksız sızlanmalar dikkatimi çekti ve tekrar içeri girdim. İki köpek de kapıdaydı, gitmek için can atıyorlardı.

Oyna. Layla akşam için dışarıdaydı ve ikisi de yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu.

Mutfakta sakladığımız ikram çantasını çıkarıp her birine birer tane attım ve akşam yemeği için buzdolabını karıştırmadan önce onları kovaladım.

Kapının açılma sesini duymadan önce Jamie'nin kahkahasını duydum ve bu dünyadaki en güzel seslerden biriydi. Garrett'a karşı büyüyen duygularım hakkında ne kadar endişelensem de, çocuğuma hak ettiği zamanı ve şefkati verecek fazladan bir kişiye sahip olduğum için asla pişman olamazdım.

Kafamı barın etrafında dolaştırdım ve kızarmış yüzlerine burnumu kıvırdım. "Terli ve pis olmasanız iyi olur."

Garrett'ın yüzünde bir sırıtma belirdi ve cevap vermesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. "Boş ver, buna cevap verme. Git elini yüzünü yıka dostum, patatesler hazır olur olmaz yemek de hazır olur."

"Tamam!" Havalandı, memnuniyet dalgalar halinde ondan sızıyordu, gülümsemekten kendimi alamadım.

"Garrett, fırınlanmış patates mi istersin yoksa tatlı patates mi? İkisinden de pişiriyorum ve ikisini de yiyebilirim."

Diz çökmüş, Sadie'nin karnını okşuyordu ama sorum üzerine başını kaldırdı. Akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğini bile sormadığımı, sadece kalacağını varsaydığımı fark ettim.

"zorunda değilsin-"

"Tatlı patates." Ceketini yavaşça omuzlarından aşağı indirirken gözlerini benden ayırmadan durdu. Altında iki kat daha vardı ama bu hareket istemeden de olsa baştan çıkarıcıydı ve boynuma yayılan sıcaklığı gizlemek için sobaya doğru dönmek zorunda kaldım.

Bir saat sonra kanepeye kıvrılmıştım. Hâlâ bitmemiş bebek battaniyesi kucağında duruyordu ve tığ işi kancam avucumda sıkılıydı ama hiçbirine odaklanmamıştım. Gözlerim, Garrett mutfağında dolaşp akşam yemeğini temizlerken beyaz gömleğimin altındaki sırt kaslarımın esnemesini ve kaymasını izlemekle meşguldü.

Hepimiz yemeklerimizi mideye indirdikten sonra, masadan kalkıp her birimizin tabağını kaptı ve bana defolup gitmemi söyledi. Misafirim olduğunu ve kendi tabaklarımı kendim temizleyebileceğimi söyleyerek karşı çıktım ama o yoğun, gözünü kırpmadan bakan bakışlarını ben pes edene kadar üzerimde gezdirdi.

"Git rahatla, Maddie. Ciddiyim. Ödev yok. Temizlik yok. Git pijamalarını giy ve kıvrıl. Tuttum seni."

Bir adam temizlik işleriyle ilgilenirken ben kanepeye kıvrılmış "dinleniyordum". Bu bana ailemi hatırlattı. Kendimi bildim bileli babam, annem yemek yaparsa kendisinin de temizlik yapacağını söylerdi. Garrett'in da aynı şeyi yapmasını izlemek bana ev işi gibi geldi. Ama bundan da öte, normal ve *doğru geliyordu*. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Çalışma formuna ne kadar süre baktığımdan emin değildim ama sonunda dönüp bana baktı, omzuna bir havlu asmıştı. "Bunun üzerinde ne kadar çalışacağını düşünüyorsun?"

Kucağımdaki dokunulmamış projeye kaşlarımı çattım. "Emin değilim. Muhtemelen Jamie yatana kadar, çünkü bana fazla seçenek bırakmadın." İşaret edencesine bir kaşımı kaldırdım. "O zaman çalışmam gerekecek. Bu hafta bir sınavım var."

Başını salladı, havluyu her mükemmeliyetçinin takdir edeceği bir dikdörtgen şeklinde katladı ve ocağın kolunun üzerine koydu. Kanepede daha fazla yer açmak için yana kaydım ama bana doğru gelmedi. Kapıya gitti ve ayaklarını bağcıkları çözülmüş botlarının içine soktu.

"Bekle... Gidiyor musun?" Sesimde neden bir aksaklık vardı? Adamın kalması için bir neden yoktu, o kadar uzun süre kalıp temizliğe yardım ettiği için şanslıyım.

"Bir şeyler alacağım. Hemen dönerim." Ve bu sözlerle kapıdan dışarı fırladı, gidişi oturma odasına soğuk bir hava dalgası gönderdi ve beni ürpertti.

Jamie'nin kapısı anında açıldı. "Garrett gitti mi?" Soğukkanlılıkla sormaya çalıştı ama ses tonundaki hafif hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Hayır, gidip bir şeyler alması gerektiğini söyledi. Odanı temizlemeyi bitirdin mi?"

Bana baktı, iç geçirdi ve tek kelime etmeden odasına geri döndü. Garrett elinde bir market poşetiyle ön kapıdan içeri daldığında ve tüylü güvenlik alarmımı çalıştırdığında hâlâ kıkırdıyordum.

Rugpant'a ayağıyla küçük bir hareket vererek bana doğru ilerledi ve eğer daha iyi bilmeseydim, gergin olduğunu söyleyebilirdim.

"Lütfen bana bunun tatlı olduğunu söyle."

Elindeki çantaya bakarak dondu kaldı. "İstersen gidip tatlı alabilirim."

"Hayır, teşekkürler, sahip olduğun şeyle daha çok ilgileniyorum." Ona gülümsedim ve yanakları kızardı, bu da beni daha da gülümsetti. "Hadi, göster bana."

Yanımdaki mindere vurdum ve beni zıplatacak kadar sert bir şekilde minderlerin üzerine düştü. Çenesini kaşıdı, tırnakları kirli sakalına sürtünüyordu. "Mükemmel değil."

"Pekala."

"İkincisi daha iyi oluyor."

Omzunu ittim, bu onu hareket ettirmek yerine beni geriye doğru salladı. "Aman Tanrım, Garrett, göster bana."

Bana doğru bir bakış daha fırlatarak plastik kulpları çözdü ve içeri uzanarak mavi bir bohça çıkarıp bana uzattı.

"Bu... bir bebek battaniyesi mi?" Kucağımda düz bir şekilde kendi üzerime serdim. Orta sıralardaki birkaç ilmek hatasından dolayı mükemmel bir şekli olmasa da, kesinlikle bir battaniyeydi.

Boynunun arkasını ovuşturdu, "Sana kötü olduğunu söylemiştim."

Battaniyeyi göğsümde kavradım, gözlerim kocaman olmuştu. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını salladı ve aynı renkte, kısmen bitmiş ikinci bir tane çıkardı. "Bu daha iyi çıkıyor. Göründüğünden çok daha zor."

İlkini daha sıkı sıktım, göğüs kafesimdeki kaotik vuruşa karşı ittim, haydut organı sakinleştirmeye çalıştım. "Tığ işi öğrenmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Kendi diziyle dizimi dürttü, yarım bir gülümseme belirdi. "Organizasyon senin için önemli ve her zamanki miktarından daha az bağış yaptığın için üzgün görünüyordun. Yardım edebileceğimi düşündüm."

"Nasıl bekarsın?" Soru içimden öyle bir güçle fırladı ki, bağırmağıma şaşırdım. Ama yine de, denesem bile sorma dürtümü durduramazdım. Bu adamın olması hiç mantıklı değildi. Hem de hiç.

İlk başta cevap vermedi, arkasına yaslanıp minderlere yaslandı ve çantadan bağlı çile ve kancayı çıkardı. İplik kuyruğunu parmaklarının etrafına doladı ve bir ilmek çekerek yavaş, biraz kararsız, tek sıra tığ işine başladı.

Parmaklarının kancayı dikişlerin içine sokup çıkarışını izlemek pornografikti ve salyalarımın akmadığından emin olmak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım.

"Nişanlıydım."

Ona bakma ve yüzündeki ince değişiklikleri görme arzusu neredeyse beni güçten düşürüyordu ama bir yandan da geçmiş konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Biri seni incelemiş.

Kendimi projemi toparlamaya zorlayarak, "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," dedim.

"İstiyorum." Sesi hırçın ve sertti ama yoğun bir odaklanmayla yumuşak battaniye üzerinde çalışmaya devam etti. "Evlenme teklif ettiğimde sadece altı aydır birlikteydik. Hızlı ve sert bir şekilde düşmüştüm ve konuşlanmak üzereydim. Beni özleyecek birine sahip olma arzum, onun bu rolü yerine getirebileceğini düşünmeme neden oldu."

Bu hikayeyi ya da en azından benzerlerini biliyordum. Askeri bir üste yaşarken, sırf görevde oldukları için çok az tanıdıkları kızlarla evlenen birkaç erkek görmüştüm. Bu senaryolar nadiren uzun vadede işe yarıyordu.

"Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı, ilmeklerinin iki kat daha küçük olacağından emin olana kadar iplik kuyruğunu sıktı. "On sekiz aylık görevimin birkaç haftasında, telefon görüşmelerimizden birinde bana üç aylık hamile olduğunu söyledi."

Yutkundum, bu hikâyenin nereye gittiğine dair mide bulandırıcı bir endişe dalgası beni vurdu. Garrett'in yalnız olduğu ve bir çocuktan hiç bahsetmediği düşünülürse, iyi bir şey olamazdı. Ama o devam ederken sessizce dinledim.

"Üzgündüm. Hamile olduğu için değil, ben gitmeden önce ikimiz de fark etmediğimiz için ve tüm bunları kaçıracağım için. Her zaman baba olmak istemiştım, sevdiğim kadının çocuğumla şiştiğini görmek istemiştım."

Boğazını temizledi. "Mümkün olduğunca sık kontrol ettim, randevularını ve gelişmeleri sordum, ihtiyacı olan her şeyi alması için bol miktarda parası olduğundan emin oldum.

"Görevlendirilmek, anlamak için deneyimlemeniz gereken bir şey. Sefil bir durum. Ama yalnız yaşamının, yanında olmayan ve nadiren arayabilen bir adamın bebeğini taşımanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezdim. Kendimi hep suçlu hissettim. Her ay, her hafta, her lanet gün."

Battaniyeyi bıraktı, yumruklarını battaniyenin üzerinde sıktı ve kalbim atmaya ara verdi. Ellerini tutmak ya da eğilip başımı omzuna yaslamak istedim. Bir şey yapmak istedim. Herhangi bir şey.

"Eve döndüğümde nişanlımı neredeyse bir yaşında bir oğluyla bulmayı bekliyordum. Devin." Durdu, ellerine baktı.

"Hiç hamile kalmamış mıydı?" Ben sordum.

Güldü ve bu kuru, çirkin bir sestti. "Hayır, hamileydi. Meğer benim değilmiş."

O mide bulandırıcı his arttı, boğazıma doğru baskı yaptı. Projemi bir kenara bırakıp vücudumu ona doğru çevirdim. Artık ona bakamazdım, yüzünü bozan o parçalanmış ifadeyle değil. "Çok üzgünüm Garrett."

"Evlenme teklif ettiğimde zaten başka birinin çocuğuna hamileydi." Alay etti, "Onunla daha önce hiç sevişmediğim için bu daha mantıklı geliyordu, ama daha önce bunu göremeyecek kadar kördüm. En kötüsü de bunu rahatça itiraf etmesiydi. Utanmıyordu bile."

Tırnaklarım pijama pantolonuma battı ve tüm hıznır kalbimle, tırmaladığım şeyin bu meçhul serserinin yüzü olmasını diledim. "Başka biriyle birlikteyken neden evet desin ki?"

"Para."

Bu tek kelime odanın içinde çınladı, her duvara çarptı, tavana ve zemine sıçradı, her santimi iğrenç bir filmle kapladı.

"Adı neydi?" Ben sordum.

Gözlerimin içine bakmak için döndü ve saklamaya zahmet etmediğim öfkenin her zerresini görebildiğini biliyordum. "Neden?"

"Çünkü o değersiz suratına bir tokat atmak istiyorum."

Burun delikleri alevlendi, gözleri ağzıma kayd, sonra başka tarafa baktı, yanağında bir kas seğirdi. "Adı Courtney'di, ama sakın uykunu kaçırmayın, bu olay yıllar önce oldu. Çocuğun benden olmadığından emin olmak için babalık testi yaptırdım ve sonra ona benim için öldüğünü söyledim."

İsmi tanıdım. Bir keresinde onunla telefonda konuşurken kulak misafiri olmuşum, uzun zaman önce gibi görünüyordu. Ona defolup gitmesini ne kadar canlı bir şekilde söylediğini hatırladığımda içime bir tatmin duygusu yayıldı. "Seninle sık sık görüşüyor mu?"

Başını salladı, "Hayır, ayrıldığımdan beri beni sadece bir kez aradı, o da eski sigorta belgelerini karıştırmamı istemek içindi. Reddettim ve bir daha aramadı."

Elimi onun elinin üzerine koydum ve parmaklarımı yumruğunun etrafına doladım. "Özür dilerim."

"Olma. O senin zamanına ya da kızgınlığına değmez Maddie."

"Bu ifadeye kesinlikle katılmasam da, üzgün olduğum şey bu değil."

Elini çevirdi ve parmaklarımın onunkilerle birleşmesi için elini açtı. "O zaman ne için özür diliyorsun?"

"İlk tanıştığımızda kulak misafiri olduğun konuşma için. Erkekleri para için kullanmakla ilgili bir şaka yaptığım için özür dilerim. Umarım bunu asla kastetmediğimi biliyordursun."

Elimi sıktı. "Yapmadığımı biliyorum."

Gülümsedim, elimi geri çektim ve ona kişisel alanını vermek için eski yerime geçtim. Yüzünde bir şey belirdi ama bir anda kayboldu ve ben onu gördüğümde bile emin değildim.

Battaniyemi tekrar kaldırarak, "Dubleks eve o zaman mı taşındınız?" diye sordum.

Beni taklit ederek projesini aldı ve minderlere geri yerleşti. "Evet, yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı ve kardeşim bana bir iş bağlantısı bulması için buradaydı. Oldukça basit."

"Harry'nin buraya taşınmasına ne sebep oldu?" Homurdandı. "Sarah."

Bu beni şaşırtmadı. Gözleri olan herkes bu adamın ona sırılsıklam aşık olduğunu görebilirdi. Kız istese Antarktika'ya taşınacakmış gibi bir his vardı içimde.

"Sen ve Harry annenizi ne sıklıkla görüyorsunuz? Sormamın sakıncası yoksa."

Hemen cevap vermedi, kancasını dudaklarının arasına yerleştirirken yeniden yapmak için birkaç dikiş attı. "Genellikle yaz aylarında bir ya da iki haftalığına onu görmek için Cali'ye uçarız."

Ona daha fazlasını soracaktım ama Jamie'nin kapısı arkamızdan gıcırdayarak açılınca ağzımı kapattım. İkimiz de döndük ve dışarı fırlayan dağınık kafaya baktık.

"Artık dışarı çıkabilir miyim?"

"Odanı bitirdin mi?" "Odan bitti mi?"

İkimiz de aynı anda konuşurken Jamie'nin gözleri büyüdü ve ikimiz arasında gidip geldi. Garrett'a baktığımda dudaklarında bir sırıtiş gördüm.

Çocuğun mutsuz köpek yavrusu suratına boyun eğdim. "Tamam, gel biraz takıl ama yatmadan önce bitirmeni bekliyorum."

"Anlaştık." Koşarak dışarı çıktı, neredeyse Sadie'nin yerde uyuyan bedenine takılıyordu. Televizyonun yanında durup ellerini birbirine vurarak gülümsedi

yaramazca.

"Peki, ilk kim oynamak ister?"

"Az önce ne dedin sen?"

"Dövüş yeteneklerinin futbol yeteneklerinden daha kötü olduğunu söyledim!"

Garrett kumandasını bırakıp Jamie'nin üzerine atladığında, onu yere yapıştırıp sümküldüğünde ciyaklayarak yolumdan çekildim. "Geri al onu."

"Hayır!"

Yüce Tanrım. Ayağa kalktım, neredeyse tamamlanmış battaniyeyi katlayıp çantasına geri koydum ve köşeye bıraktım. Onların gülüşmelerini izlemek acı verici olduğu kadar eğlenceliydi de. Jamie'nin mahrum kaldığı şey tam olarak buydu.

Onun için her şey olmaya çalıştım, bir annede olduğu kadar bir babada da sıklıkla görülen nitelikler, ama asla yapamayacağım bazı şeyler vardı. Geçmişimize baktığımda, onun asla kendini bırakıp beni yere sermeyeceğini biliyordum. Ve bir yanım Garrett'ın bunu bir şekilde bilip bilmediğini merak ediyordu.

Birkaç dakika daha bağırarak boğuşular ve sonunda yorulup yere sarkık erişte gibi uzandılar.

", sizi çılgınlar, yatma vakti."

Garrett ile oturma odasında dolaşmak, Jamie üstünü değiştirip dişlerini fırçalarken temizlik yapmak gerçeküstü bir şeydi. Jamie kitabını getirdiğinde ve Garrett yere uzanmış, gözleri kapalı ve elleri başının arkasında dinlerken o ve ben kanepede kitap okuduğumuzda daha da gerçeküstüydü.

Bir bölüm ve duygusal çırpınışlarla dolu bir kalpten sonra Jamie, Sadie'yle birlikte geceyi geçirmek üzere odasına kapanmıştı.

Garrett banyoya girmişti, ben de odama gidip ders kitaplarımı ve dizüstü bilgisayarımı gece için hazırladım. Kapıma hafifçe vurulduğunda ajandamı okuyordum.

"Hey, ben çıkıyorum."

Arkamı dönmek zorunda kalmamak için bir şeyler not ediyormuş gibi yaparak ajandamdaki sözcüklerin izini sürmekle meşguldüm. Odamın mahremiyetinde onun sesini duymak mahrem hissettiriyordu ve ona bakarsam düşüncelerimi gizleyebileceğimden emin değildim. Kendimi ne kadar kızarmış hissettiğim yüzümden okunuyordu.

"Pekala."

Kapıda dikilip başka bir şey söylememi beklediğini hissedebiliyordum ve bu kadar saçma davranmamdan nefret ediyordum. Korkakça davranıyordum ve ona daha önce söylemek istediğim şeyi söylemeden gitmesini istemiyordum. Duyması gereken şeyi.

Tam odadan çıkarken arkamı döndüm, "Garrett, bekle."

Durakladı; parmakları kapı çerçevesinin etrafında kıvrıldı.

"Sadece bilmeni istiyorum, eski sevgilin bir aptaldı. Aptalın teki. Çoğu kadının böyle olmadığını düşünmek istiyorum. Bunun seni mutlu olmaktan alıkoymasına izin verme. Sen harika bir adamsın ve bir gün şanslı bir kadını yaşayan en mutlu insan yapacaksın."

Geniş omuzlarını yerleştirmek için kapıyı iterek açtı ve ben bakışlarımı indirerek ayaklarının tam önümde durana kadar yerden geçişini izledim. Bir adım daha atsa bana dokunacaktı.

Donup kalmıştım, çoraplı ayaklarına bakıyor ve seçeneklerimi düşünüyordum ki başımın yan tarafına hızlı, iffetli bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler Maddie. Sadece bunun için değil."

Tüylerim diken diken oldu ve ne diyeceğimi bilemedim. Bir şey değil mi? Odama girdiği anda beynim devre dışı kalmıştı ve ağzının dokunuşuyla resmen Görev Dışı tabelası dikilmişti. Kafamı kaldırdığımda çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ön kapının kapandığını duyduktan çok sonra, yatakta oturmuş bir saattir elimde tuttuğum ders kitabına bakıyordum. Hâlâ başımda dudaklarının izini hissederken, kendime bile itiraf etmekten korktuğum şeyi sonunda kabul ettim.

Garrett Rowe'u bir arkadaştan çok daha fazla önemsiyordum. Çok, çok daha fazla.

On Yedinci Bölüm

JAMIE'YE HAMİLEYKEN GÜNDE DEFALARCA KUSTUM.

İlk beş ay boyunca. Kilo verdim ve sık sık hastalandığım için okula gitmekte zorlandım. Hiç hoş değildi. Hamilelik ışıltısına sahip tek bir şeyim bile yoktu.

Bu da öyle bir şey gibi geldi.

Sabahın üçü civarında uyandım ve alevler göğsümden ağzıma doğru yükseldiğinde tuvalete koşmak zorunda kaldım, gitmek için durmadım.

Layla'nın alarmı yerde, lavabonun altından çıkardığım bir temizlik kovanının etrafına kıvrılmışım. Saat altı olmuştu. Saatlerdir yerdeydim ve yakın zamanda da geçecek gibi görünmüyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Geçen hafta sonu gece vardiyamdan izin almıştım. Layla'nın yardımıyla bile birkaç günden fazla izin alamazdım.

Ayağa kalkarken karnım sıkıştı ve kovanın üzerinde kuru bir şekilde sallandım. Hayatımı sikeyim, içeri girebilmemin imkânı yoktu. Kovayı göğsüme bastırarak odamdan çıktım ve Layla'nın kapısını çaldım.

Üzerinde sadece bir şort ve sütyen vardı, elinde bir saç maşası sallanıyordu. Darmadağınık halimi görünce gözleri büyüdü.

"Ne oluyor Mads?"

"Sanırım gıda zehirlenmesi geçiriyorum."

"Yok artık. Sana o taco salatasının şüpheli görüldüğünü söylemiştim. Ölümün kıyısındaymışsın gibi görünüyorsun. Gerçekten berbat görünüyorsun."

Yeni plastik en iyi arkadaşımın eski en iyi arkadaşına baktım ve toplayabildiğim tüm güçle ters ters baktım. "Teşekkürler."

Saç maşasını yan sehpa koydu ve üzerine örtmek için bir üstlük aldı. "İşten arıyorsun, değil mi?"

"Belli ki," diye inledim, gözlerimi sıkarak ve yüzüne karşı öğürmemeye çalışarak. "Jamie'yi işe giderken okula bırakabilir misin?"

"Evet, ben hallederim bebeğim, sen yatağına dön."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Bedenimi yatağımda cenin pozisyonuna getirdim ve Evaline'i arayarak gelemeyeceğimi bildirdim.

Midemin nihayet dışarı çıkabilecek kadar yatışması neredeyse iki saat sürmüştü. Ya bir kusma şölenu daha başlatma riskini alacaktım ya da şiddetli susuzluktan ölecektim. Ben ilk seçeneği seçtim. Tüm ağzım bir pamuk kolonisi tarafından istila edilmiş gibi hissediyordum.

Elimde su, kendimi desteklemek için kanepeye doğru yürüdüm, televizyonun boş ekranına baktım ve tüm kalbimle kablolu yayınımız olmasını diledim.

Rap, rap, rap.

Öne doğru fırladım, neyse ki boş olan kovamı yere düşürdüm ve su bardağıma neredeyse kucağıma atıyordum. Ani hareketin etkisiyle görüş alanımda noktalar dans ediyordu ve bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Başımı dizlerimin arasına bayılma hissini engellemeye çalıştım.

Rap, rap, rap.

"Madison?" Tahtanın arkasında boğuklaşan bir ses sordu.

Boynum hala bacaklarımın arasında bükülü, kendime bir an feryat etmek için izin verdim. Neden ben? Buraya son gelişinden bu yana günler geçmişti. Neden o kadar gün arasından bugünü seçmişti? Onu görmezden gelip burada değilmişim gibi davranabilirdim ama cipim ön tarafa park edilmişti. Hay sikeyim.

Kendimi kanepeden acı verici bir yavaşlıkla çekerek ayaklarımı kapıya doğru sürükledim. Başım dönüyordu ama sakın bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Tek yapmam gereken o gidene kadar kendimi toparlamaktı. Bunu yapabilirdim. Doğum yapmıştım, bu adamın yanında kusma isteğimi kontrol edebilirdim.

"Madison?"

"Garrett."

"Yola çıkmaya hazırlanırken cipinin hâlâ burada olduğunu fark ettim. Her şey yolunda mı?"

Başını eğdi, izin verdiğim iki inçlik aralıktan beni görmeye çalıştı. İş için giyinmişti ve verandada bir yemek kovası vardı.

onun yanında. Karnım daha sert yuvarlandı.

"Evet." Tek kelimelik cevaplar. Tek kelimelik cevaplarla başa çıkabilirim. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Bana dik dik baktı ve aradaki boşluktan bile derime işledi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Yediğim bir şey yüzünden. Önemli bir şey değil." Bir elimi ortama koydum, nefes alıp verdim.

Gözleri kısıldı ve tekrar yüzüme dikilmeden önce aşağıya indi. Kapıyı itti, ben de tepki olarak geri ittim ve içeri girmesini engellemeye çalıştım. Yaptığım yanlış bir şeydi.

Ona baktım, gözlerim irileşmiş ve ağzım dehşet içinde açılmıştı, sonra hızla banyoya doğru koştum.

Ağır ayak sesleri hayatın bana kolay davranmayacağına dair tek uyarımdı. Tabii ki Garrett kendini içeri davet etmişti. Tabii ki, kafamı tualete gömdüğümde ve saçlarım yüzüme yapıştığında oturma odasında kalmadı.

Tam olarak çıkaramadığım birkaç kayma sesi ve ardından daha fazla ayak sesi duydum.

"Bunları giy ve duşa gir."

"Ne?" Bir gözümü kırarak açtım ve yüzüne odaklanmaya çalışarak mırıldandım.

"Beni duydun." Kalçalarım yumuşak bir şey düştü ve bir çift giysi görmek için aşağı baktım. *Benim*. Tam olarak siyah bir atlet ve pamuklu bir külot.

"Şifonyerimi mi karıştırdın?"

"Ya öyleydi ya da seni çıplak gördüm. Bu yolu tercih edeceğini düşündüm." "Affedersiniz-"

"Maddie, şu anda bana küstahlık edersen, yemin ederim seni soyar ve hala buz gibi soğukken oraya atarım."

Aynı anda hem mide bulandırıcı hem de kuşkulu hissetmek mümkün müydü? "Sırtından aşağı kusacağım," diye tehdit ettim, sesim istediğim kadar güçlü çıkmıyordu.

"Hayır, yapmayacaksın. bakılırsa, depoda hiçbir şey kalmamış.

Sadece öğürürsün ve sana söylemeliyim ki bebeğim, öğürmek beni rahatsız etmiyor."

Ona baktım, sözleri mevcut koşullar altında hissetmemem gereken bir ağırlıkla aramıza yerleşti.

Banyoya doğru yürüdü, perdeyi geri çekti ve duşu açtı. Ellerini kalçalarına koyarak bana baktı ve sordu: "Peki ne ? Benimle yarı yolda buluşacak yoksa seni içeri mi atacağım?"

Gözlerimi kısarak başımı klozet kapağından kaldırdım ve kucağımdaki giysileri kavradım. "En azından gidecek misin?"

"Bayılmana iki saniye kalmışken mi? Hiç şansın yok. Sen üstünü değiştirirken ben koridora bakacağım ama sakın yardım almadan küvetin kenarından tırmanmaya kalkma."

Sırtına, omuzlarının gerilmesine neden olan bir küfür savurdum ama dediğini yaptım. Kabul etmek istediğimden daha uzun sürdü ama hiç şikâyet etmedi ya da bakmadı.

"Tamam." Bir yanım banyomda sadece iç çamaşırı ve ince bir atletle durduğumu anlıyordu ama umursayacak enerjiyi toplayamıyordum. Bileğini alnıma koyduğunda ters ters bakma zahmetine bile girmedim.

"Kahretsin, ." "Sanırım..."

taco salatası."

"Ne? Biliyor musun, boş ver. Hadi seni içeri alalım." Küvetin kenarındaki küçük adımın beni yüzüstü duş duvarına çarptırabileceğini düşünmüş gibi belimi kavradı ve perdeyi arkamdan kısmen kapattı.

Gözlerim kapalı bir şekilde spreyn altında durdum, ılık suyun vücudumdan aşağı akmasına ve giysilerimi ıslatmasına izin verdim. Başboş buklelerimi yüzümden uzaklaştırmak için kollarımı kaldırdım ama parmaklarım sert bir şeye değince donup kaldım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzımdan çatlak bir gıcırta çıktı.

Garrett birkaç santim ötemde duruyordu, üzerinde sadece tişörtü ve boxer'ı vardı, çıplak ayakları neredeyse benimkilere değiyordu. Bırakın içeri adım atmasını, soyunduğunu bile duymamıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım

ediyorum." "Ben-"

"Ağzından 'iyi' kelimesi çıkmasa iyi olur."

Dudaklarımı birbirine vurdum, kabul etmek istemiyordum ama aynı zamanda apaçık bir gerçeği tartışamayacağımı da biliyordum. İçimi çektim, yenilgiyi kabul ettim ve gözlerimi tekrar kapattım. Eğer ona bakmazsam, belki zihnimi onun orada olmadığına inandırabilirdim. Ama bir dakika geçmeden elleri omuzlarıma dolandı.

"Arkanı dön de saçını yıkayayım."

Beni döndürme çabasına karşı koydum, "Bu-" diye kestirip attım. Harika, o lanet kelimeyi bir daha asla kullanamayacaktım. "Saçımın yıkanmasına gerek yok."

"Yüzünün yanındaki tellere yapışmış kusmuklar aynı fikirde değil." Gözleri aşağıya kaydı ama bakışlarını takip etmeyi reddettim. Eğer üzerimde bir parça bile kusmuk görseydim, her şeyi yeniden kaybederdim.

"Kendi saçımı kendim yıkayabilirim, Garrett. Buklelerim çok seçicidir ve bir rutinim var ve... Neden bana gülümsüyorsun?"

Beni tekrar döndürdü, hazırlıksız yakaladı ve omuzlarımin arkası göğsünü sıyrana kadar beni döndürdü. "Kapa çeneni ve seninle ilgilenmeme izin ver. Ne yaptığımı biliyorum."

Köşedeki raftan kakasız şampuan şişemi almak için kolunun önümde yılan gibi kıvrılmasını izledim.

"Sen... biliyor musun?"

"Annemin saçları sarı ve seninki kadar kıvrıcık değil ama benzer. Büyükbabam bu yüzden ona Shirley Temple derdi."

Benden yorgun bir kıkırdama kaçtı. "Babam da bana aynı şeyi söylerdi."

Onu göremiyordum ama bir şekilde gülümsediğini biliyordum ve arkama bakarsam gamzelerinin bir ipucunu görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Şişenin açılma sesini duydum, şişeyi geri verirken kolunun fırçasını hissettim ve sonra parmakları saçlarımda gezindi.

Boğazını temizledi, "Gençken anneme internetteki saç eğitimlerinin bolluğundan bahsetmek gibi bir hata yapmıştım."

Eğer enerjim olsaydı, bir sonraki söyleyeceği şeyi bildiğim için gülerdim. Ama sonra parmakları kafa derimde daireler çizmeye başladı ve bunun yerine ağzımdan derin, kontrolsüz bir inilti çıktı.

Elleri bakımlarına ara verdi, tırnakları yollarına devam etmeden önce kısa bir an için kazdı.

"Beni oturttu ve onun için video üzerine video oynattı, tüm ipuçlarını ve püf noktalarını yazdı."

Başımı ona bakmak için yukarı kaldırdım, sırtımı göğsüne yasladım ve nostaljik bir gülümsemenin kuyruk ucunu yakaladım.

"Her neyse, demek istediğim ananas ve plopping hakkında her şeyi biliyorum." Ellerini başımın iki yanında gezdirirken yere baktı ve bakışlarını karşıladı.

Parmaklarının kulaklarımın tepesine değmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve gözlerimi kapatıp kendime bir anlık zayıflığın tadını çıkarma izni verdim.

"Teşekkür ederim, Garrett."

"Bana teşekkür etme, bebeğim. Seni yakaladım."

Bilinç yavaşça, nazikçe, ağır göz kapaklarımın ve sıcak uzuvlarımın sükûnetini ikna ederek içeri girdi. Rahattım ve şaşırtıcı derecede iyi dinlenmiş hissediyordum. Bir gözümü araladım, uykuyu kırıştırarak uzaklaştırdım ve karşımdaki duvara odaklandım.

Yatak odamda olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Yatakta. Günün ortasında. Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve yüzümü ovuşturdum. Başıma dolanan tişörtün nemli kenarı sabahki aktiviteleri zihnimin önüne getirdi.

Kusma. Garrett. Daha fazla kusma. *Duş*. Vay anasını. Yapış yapış tenim bana iki şey söylüyordu. Birincisi, en azından uyurken ateşim düşmüştü ve ikincisi, yeniden gerçek bir *duş* almam gerekecekti.

Garrett başımı spreye doğru eğip tüm ürünü masaj yaparak çıkarırken çıkardığım sesleri hatırlayarak kızardım. Bunu benim için daha önce kimse yapmamıştı. Açık ara başıma gelen en ateşli şeylerden biriydi ve eğer kusmuk nefesim ve ateşim olmasaydı, ona bir ağaç gibi tırmanabilirdim.

Tüm bu süre boyunca bir beyefendi gibi davranmış, sırlıslıkla atletimin içinden görüldüğünü bildiğim meme uçlarıma bir kez bile bakmamıştı. Pijamalarımı giymeme izin vermek için ortadan kaybolmadan ve saçımdaki fazla suyu sıkmak için bir tişörtle geri dönmeden önce bana yardım etti ve beni bir havluyla sardı.

Islak saçlarımı boynumdan yukarı sardı, beni yatağa yatırdı, kaşıkla çocuk asetaminofeni verdi ve hatta komodinin üzerine koymak için kovayı aldı. Tüm bu süre boyunca onu izledim, art niyetinin ne olduğunu merak ediyordum. Eğer varsa.

Elimde değildi; karşılığında bir şey beklemeden üzerime titreyen bir erkek hiç olmamıştı. Ama bugün işe gelmemesi gerektiği halde hiçbir şey ima etmemiş ya da sinirlenmiş gibi davranmamıştı. Aslında, neredeyse

Sanki inançsızlığım onu rahatsız ediyormuş gibi, iri gözlü bakışlarımı her yakaladığında sinirleniyordu.

Sonuna kadar doğruldum, yastıklarına yaslandım ve odanın öbür ucuna baktım ama yatağımın ucunda oturan kambur figürü fark edince geri sıçradım. Bir elimi kalbime bastırdım, onu ait olduğu yerde tutmayı umuyordum.

"Tanrım, beni korkuttun."

Sesimi duyunca omuzları gerildi ama başını kaldırmadı. Ellerini dizlerinin arasından sarkıtmış, boynunu eğmiş ve gözlerini kapatmış bir şekilde kenarda oturuyordu.

"Garrett? var?"

O zaman güldü, ya da buna gülmek denebilirdi. Daha çok öfkeli bir huff gibiydi. Boynunu kırarak döndürdü ve elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Bacaklarının arkasını pek göremiyordum ama bir yığın kâğıda benziyordu.

"Layla seni kontrol etmek için uğradı. Jamie'yi alıp akşam yemeği yemeye götürecekti. Nasıl hissediyorsun?" Hâlâ bana bakmamıştı.

Bütün gün uyudum mu? Dinlenmiş hissetmeme şaşmamalı. "Daha iyi hissediyorum. Ateşimin düştüğüne eminim."

Neden bana bakmıyordu? Kimi kandırıyordum ki, beni yalnız bırakmaktan korktuğu için bütün bir iş gününü kaçırmıştı. Tabii ki sinirlenmişti.

"Tüm bunları görmek ve burada olmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Elindeki sayfalar kırışarak ağır bir nefes verişine eşlik etti. "Biliyor musun, daha önce eve gitmeyi düşündüm ama yine hastalanmandan korktum. Bu yüzden seni dinlenmen için bıraktım ve oturma odasında bir film izledim. Telefonunu kanepenin yanında yerde buldum. Sanırım ben geldiğimde düşürmüşsün."

Kâğıtları biraz daha karıştırdı. "Uyandığında yanında olsun diye buraya getirdim ama şarj aletini bulamadım."

Kucağına baktım, kaşlarım çatılmıştı, elinde ne tuttuğunu ve neden üzgün olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Kullanmadığım zamanlarda komodininde tutuyorum çünkü dizüstü bilgisayarım için de aynı prizi kullanmak zorundayım."

"Biliyorum," diye tersledi, "Onu buldum."

Neden bu kadar kızgındı...oh. Oh. Elindeki sayfalara tekrar baktım, ekran görüntülerini, mesajları, fotoğrafları ve tıbbi raporları içeren yığına

Ziyaretler.

Vücudumdaki kan çekildi, onun yerine damarlarıma buz doldu. "Garrett -"

"Bunlar da ne Madison?"

Aman Tanrım. Hiperventilasyon geçirecektim. O asla görmemeliydi Şunlar. Tanrım, neden hâlâ bende duruyorlardı ki? Artık onlara ihtiyacım olmadığını fark ettiğim gün onları atmalıyım.

"Bunlar plak."

Sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi nefes aldı. "Madison *Walsh*," diye tükürdü ve bana vurmuş gibi irkildim. "Bu o piçin adı. Aaron Walsh." Kelimeler o kadar nefretle doluydu ki, eğer kelimeler öldürebilseydi Aaron'ın bir yerlerde kan kaybından ölüyor olacağından emindim.

"Evet."

"Bana bunların neden bazılarının birlikte olduğunuz dönemden, bazılarının ise sadece birkaç yıllık olduğunu açıklayın. Çünkü gerçekten kafamda oturtmakta zorlanıyorum."

Bacak bacak üstüne attım, yorganı geçici bir kalkan olarak üzerime çektim. Garrett'tan değil ama konudan. Garrett'ın öfkesinin bana değil geçmişime yönelik olduğunu biliyordum ama geçmişimi ortaya çıkarmak acı vericiydi.

"Aaron boşanma sonuçlandığında bana bıraktığım bazı şeyleri verme bahanesiyle buluşmak istedi. Jamie'nin bebeklik fotoğrafları gibi yerine koyamayacağım duygusal eşyalardı, ben de kabul ettim. Ama o zil zurna sarhoş geldi. Bunu bilmeliydim."

Kucağıma baktım. Aaron beni yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapmaya ilk kez ikna etmiyordu ama kesinlikle sonuncusu olmuştu.

"Jamie'nin sana karşı bu kadar savunmacı olmasının, o gün beni itip kakmasının nedeni bu. Bu boku gördü, değil mi?"

Gözlerinden bana bakan saf zehir karşısında tüylerim diken diken oldu. Ağzımdan kelimeler çıkmıyordu, ben de başımı salladım.

Başını eğip bir elini ensesinde kavuşturarak küfretti. "Onu öldüreceğim."

Bir elimi uzatıp yatağın üzerine koyarak öne doğru atıldım. "Bana zarar veren Aaron olabilir Garrett, ama nasıl biri olduğunu bildiğim için onu çocuğumun kaldığı daireye davet eden bendim. Ben

Olanların benim hatam olduğunu söylemiyorum. Bunu kabullenmem uzun zaman aldı ama değildi. Ama bu beni tamamen masum da yapmaz."

"O pislik nerede yaşadığını biliyor."

Elimi geri çektim ve "Farkındayım" diye tersledim.

Bükülmüş kâğıtları uzattı, "Bunlar neden basılı, lanet olası komodininin içinde yatmadan önce okunacak şeyler gibi duruyor?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sorusunun yüzeye çıkardığı gözyaşlarına karşı savaştım. Beni kıcımdan tutup çırılçıplak soyabilirdi ve ben kendimi o anki kadar çıplak hissetmezdim.

"Birlikteyken olayları kaydetmeye ve bir şeyler yazdırmaya başladım. Ayrılacak cesareti bulamıyordum, bunun yerine korkumu manipüle ederek cesareti zorlamaya çalıştım." Sesim titredi ve derin bir nefes alarak serbest kalan bir damla gözyaşını sildim.

"Ne zaman kendimi sorgulasam, onları çıkarıp kendime neden gitmem gerektiğini hatırlatıyordum. Çünkü çok zordu Garrett. Onu terk etmek hayatımda yaptığım en zor, en korkunç şeylerden biriydi."

Cevap vermedi ama yüzü sertliğini kaybetmişti. Bana bakarken neredeyse kaybolmuş gibiydi ve annesini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Açıklanamaz bir durumu açıklamaya kararlı bir şekilde ilerledim.

"İşler kötüyken, gerçekten kötüydü. Ama iyi olduğu zamanlar inanılmazdı. Zamanla kötü zamanlara o kadar alışmıştım ki, iyi zamanlar neredeyse coşkulu geliyordu." Bir sonraki sözlerimi düşünerek boşluğa baktım.

"Manipülatif bir partnerle birlikte olmak bir bağımlılık gibidir. Ama uyuşturucu yerine, *onlara* bağımlısinizdir, onları mutlu etmeye bağımlısinizdir çünkü mutlu *olabileceğiniz* tek zaman budur. Uyuşana kadar davranışlarına her seferinde biraz daha alışsınız. Ta ki o gün yaşadığınız en kötü gün olmaktan çıkıp, sadece Pazartesi olana kadar.

"Sonra bir gün sana ilaç vermeyi kesiyorlar. Sizi yerde kıvranırken, boşluğa doğru çılgılık atarken bırakırlar, tüm bu acıya rağmen uyanacağınızı ve her şeyi yeniden yapacağınızı bilirsiniz. Sonsuza dek onları mutlu etmenin peşinde koşacaksınız."

Gözyaşlarım artık yüzümden aşağı akıyordu. Duygularım üzerindeki dizginlerim tamamen kaybolmuştu. Sabahki itirafın beni ne kadar kırdığını saklayamayacak kadar duygusal olarak tükenmiş ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm.

Garrett yatağın karşı tarafına geçip oturdu ve omuz omuza gelene kadar arkasına yaslandı. Kağıtları aramıza koydu, parmakları neredeyse elime uzanacakmış gibi bana doğru seğiriyordu.

Geçmişimi belgeleyen sayfalara baktım. Acılarım. Aşağılanmamı. "Hiçbir anlam ifade etmeyebileceğini biliyorum. Yaşamadığınız sürece anlayabileceğiniz bir şey değil. Aaron gibi adamlar sizi manipüle eder, gaz verir ve o kadar yavaş yıpratır ki bunu göremezsiniz. Çıtanızın düştüğünün farkına bile varmazsınız, ta ki çıtanız yok olana kadar."

"Neden hala sende?"

İçimi çektim, parmak uçlarımı kâğıtların köşesinde aşağı yukarı gezdirdim. "Çünkü bazı günler vardı, genellikle bir hamam böceği ya da EBT kullandığım için markette biri beni aşağıladığında o kadar depresyona giriyordum ki ona geri dönmeyi düşünüyordum. Temiz bir mahalledeki güzel bir eve geri dönmeyi."

"Peki ya şimdi?"

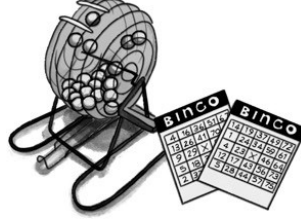
Başımı omzuna yasladım, arkadaşımın rahatlığını ve sıcaklığını içime çekmek istiyordum. "Artık yok. Çekmecemde duruyordu çünkü geldiği gün çıkardım ama bakmadım. Bakmam gerekmediğini fark ettim."

Garrett başını benimkinin üzerine koydu ve sonunda uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın Maddie."

Burnumdan bir nefes çektim ama o sadece yüzünü eğdi ve alnımdan öptü.

". Dünyada senin gibi biri daha yok."

On Sekizinci Bölüm

BİR ŞEYİN BENİ DÜRTMESİYLE UYANDIM.

Homurdandım, tahrişe tokat attım. Tekrar geldi, daha ısrarcıydı, omzumun etine saplanıyordu. Kendimi diğer tarafıma atarak onu görmezden gelmeye çalıştım ama yine geldi, bu sefer sırtımdaydı.

"Anne!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatağımın başında kabuslarımdan fırlamış bir sahne gibi duran çocuğa bakmak için ayağa fırladım. "Kutsal olan her şeyin adına, dostum." Gözlerimi ovuşturdum, saate baktım ve hangi yılda olduğumuzu hatırlamaya çalıştım. "Neden uyanıksın? Neyin var?"

"Ön kapımızda biri var."

Gözlerimi kırptırdım ve söylediklerine daha fazla odaklanmaya çalıştım. "Ne?" "Biri kapımıza vuruyor. Beni uyandırdı."

Bacaklarımı ayak bileklerimin yanında uyuyan işe yaramaz köpeğin etrafında dolaştırdım ve ayaklarımı yere indirdim. Layla olamazdı. Sadie'yi alıp bu gece Rick'in evine gitmişti ve gitmemiş olsa bile anahtarı olduğu belliydi. Belki biri yanlış eve gitmiştir?

Sonra duydum. Jamie haklıydı, kapı çalmıyordu. Birisi durmadan kapımıza vuruyordu. Bu yanlışlıkla yanlış eve gelen birinin kapıyı çalması değildi.

Rugpant's'ı harekete geçirmemiş olması şaşırtıcı değildi, ses o kadar sertti ki, kapıdaki birinden çok yol inşaatına benziyordu. Orada her kim varsa, yolun aşağısındaki mezarlıktan ölüleri uyandırmaya kararlıydı.

"Tamam, gidip kontrol edeceğim. Odana geri dön."

Kirli giysi sepetimden bir kazak aldım, uyku tulumumun üzerine attım ve koridora yöneldim. Gürültüler yeniden başladı, neredeyse benim adımlarımla senkronize bir şekilde.

"Belki de Garrett'ı aramalısın?"

Kanepenin yanında durdum ve kesinlikle odasına gitmemiş olan Jamie'ye bakmak için döndüm.

"Garrett'ı uyandırmayacağım. Bu onun evi ya da sorunu değil, dostum." Son bir haftadır onu pek görmemiştim ama hâlâ o olma ihtimali vardı. Daha önce hiç kapımı kırmaya çalışıyormuş gibi bir sesi olmamıştı ama kesinlikle sessiz bir kapı çalıcı da değildi.

Belki Sarah'ya bir şey olmuştu, içki içmişti ve araba kullanamıyordu, belki evi yanıyordu ya da gece yarısı havuç doğrarken parmağını kesmişti. Birden daha hızlı yürümeye başladım. İyi olduğundan emin olmak için aceleyle kapıyı çekip açmadan önce pencereden dışarı bakma zahmetine bile girmedim.

O değildi.

Ve o Garrett değildi.

Aaron önümde duruyordu, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Zıyan olmuştu. Gömleğinin ortası sıırıslılandı ve kumral saçlarından oluşan karmakarışık bir hale başını çevreliyordu. Şaşkınlıkla bana göz kırptı, gözleri daha çok cam bilyelere benziyordu.

"İşte . Beni uzun burada bekletiyorsun." Nefesinin ekşi tadı duyularıma çarptı ve beni safra benzeri bir aromayla kapladı.

Kapıyı kavradım, elimden geldiğince sert bir şekilde kapattım ama o kendini ileri attı, omzunu tahtaya çarptı ve bana doğru geri gönderdi. Yüzüme çarpan *parçanın çitirtisi* vücudumdan aşağıya ve yukarıya doğru titreşerek kulaklarımda bir çınlama bıraktı.

Başım geriye doğru sarsıldı ve geri çekilmeye çalıştım ama telaşımdan ayaklarıma takılıp düşmekten başka bir şey yapamadım. Sert, nemli bir kavrama kolumu sardı, çırpınışıımı durdurdu ve beni dik tuttu.

"Şimdi, bak, ne yaptığına bak. Kendine zarar verdin, tatlım. Kaba davranırsan böyle olur."

Konuşması bulanıktı ve beni daha yakına çekmeye çalıştı ama sarhoşken uzamsal farkındalığı çöp gibiydi. Tek yapmam gereken çılgınca bir çekişti ve ben de onu merkezden uzaklaştırdım.

"Bu yaptığın çok şirretçe bir şeydi."

Başımın zonklamasına aldırmadan, titremelerini gizlemek için kollarımı kavuşturdum. "Gitmeniz gerekiyor. Evime girmeye hakkın yok." Sözlerim güçlü çıkmıştı ama içim titriyordu.

Bir elini dudaklarına götürdü ve kan çanağına dönmüş gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu rol yapma oyunu gittikçe iğrençleşiyor. Bu küçük oyun evi senin evin değil."

Bana aç gözlerle baktı, sanki beni alıp götürmek ve tekrar evine kilitlemek niyetindeydi. Jamie'ye göz ucuyla bile bakmamıştı ve eğer bu onun nasıl bir adam olduğunun açık bir göstergesi değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Bir elimi eşofmanımın cebine attım ve orada olmayan bir telefonu aradım. Tanrım, neden çıkarken onu almamıştım? Dersimi almadan önce hayatımda kaç kez aptalca kararlar vermek zorunda kalmıştım? Kabul ediyorum, çok fazla karar vermiştim ama gece yarısı yanımda telefon olmadan kapıya cevap vermek aptallık sıralamasında oldukça üst sıralardaydı.

Geri adım attım ve sırtım mutfak bar taburelerine dönük olacak şekilde döndüm. Gözlerimi aynı anda solumdaki Aaron'dan ve sağımdaki Jamie'den ayırmamak istiyordum.

Jamie kanepe ile koridor arasındaki yerinden kıpırdamamıştı ve ona bakarsam kalbimin göğsümden sökülüp bir engerek yuvasına atılacağını biliyordum. Gözlerimi Aaron'dan ayırmadım, ne kadar sarhoş olsa da benden çok daha güçlü olduğunu biliyordum.

"Jamie, neden odama gidip Rugpants ile oturmuyorsun, tamam mı?" Aaron'un sesi havaya karıştığı andan itibaren deli gibi havlamaya başlamıştı ve bu sadece benim endişe seviyemi artırıyordu.

"Hayır."

Gözlerimi eski sevgilimden ayırmaya cesaret edip, oğluma o güne kadarki en sert bakışlarımı yönelttim: "Odama gir ve kapıyı kapat. İstemiyorum."

Hemen arkamı dönüp barın uzak tarafına yaslanmış olan tehdide baktım ve Jamie'nin geri çekilen adımlarının sesini duyduğumda ruhumdaki gerginlik bir nebze olsun azaldı. Eğer onu korumak zorunda kalmazsam küçük de olsa bir şansım olabilirdi. Bunu yapabiliyordum.

Bu sefer karşı koyabiliyordum.

"Seni affedeceğim, Madison. Söz veriyorum. Son birkaç yılın hepsini affedeceğim. Sadece eve gel."

"Oyun oynamıyorum. Gitmeni istiyorum."

Kaşlarını indirdi, "Hayır. Seninle konuşmak istiyorum. Neden sürekli kavga çıkarmaya çalışıyorsun?"

Nefes al. Nefes ver. "Gitmiyorum. Senden gitmeni istiyorum."

Tökezleyerek yaklaştı ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Onu hayal kırıklığına uğrattığım son seferden sonra iyileşir iyileşmez bir savunma dersi almıştım ama aslında Garrett'a yaptığım temel şeylerden daha fazlasını bilmiyordum. Bir ders beni bu işten yara almadan kurtarmayacaktı.

Korkmuştum. O kadar korkmuştum ki zihnimdeki güvenli yeri bile hissedemiyordum ama yine de pençelerim vardı. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

Karşılık vereceğim.

Yaklaşmaya devam etti, sendeleyerek bir bar taburesine çarptığında küfretti. Telefonuma koşmayı düşünerek koridora baktım ama Jamie'nin olduğu ve tek çıkışlı bir odada köşeye sıkıştırma düşüncesi sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalmama neden oldu.

"Lütfen Aaron, geç oldu. Söz veriyorum yarın konuşabiliriz."

"Yalan söylüyorsun." Artık sadece bir adım uzağımdaydı, beni iki taburenin arasına sıkıştırmış, bir yandan da nefesinin altında tutarsız sözler mırıldanmaya devam ediyordu.

"Ben değilim." Öyleydim. "Her ne hakkında konuşmak istiyorsan, söz veriyorum yarın ikimiz de kendimizi daha iyi hissettiğimizde konuşabiliriz."

"Yalancı," diyerek kelimeyi uzattı ve parmağını ileri geri salladı. "Sarhoş olduğumu düşünüyorsun. Sadece bir sürtük gibi beni kapı dışarı etmek istiyorsun."

Parmaklarını boynuma dolayarak hamle yaptı ve sırtım barın üzerine eğilene kadar nefes boruma bastırdı. Basıncın artması için yeterince sıkı ve ben de aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Yüzüne tükürdüm.

Geri çekilerek bağırdı ve ben de şansımı denedim. Ellerimi havaya kaldırarak gözlerine nişan aldım ama daha temas edemeden öne doğru düşerek vücudunu benimkine çarptı. Bar taburelerinden biri yere düştü ve barın kenarı omurgama saplanırken sırtım çığlık attı. Denedim ama ağzımdan kaçan çığlığı tutamadım.

Aaron boşa kalan elini bir bar taburesiyle sabitlemek için kullanarak eğildi, sıcak, asidik nefesi yanağıma değdi ve dokunulmaması gereken anıları canlandırdı. Beni kavrayan eli çenemi sıkıştırmak için hareket ettiğinde panik boğazıma doğru tırmandı.

"Seni küçük cu-"

Ön kapım hızla açıldı, menteşeler protesto için gıcırdadı ve dondurucu bir hava odayı doldurarak eşikte duran bir metre boyundaki erkeği ortaya çıkardı. Neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece bir çift kareli boxer vardı ve geniş göğsü sanki yatağından fırlamış gibi inip kalkıyordu. Gözleri bana, daha doğrusu hâlâ beni tutan elime odaklandı ve yüz hatları vahşileşti.

Aaron hemen Garrett'a küfretmeye ve bana mümkün olan her sarhoş ve yaratıcılıktan uzak şekilde fahişe demeye başladı. Patlamaya çalışan ama kimseyi etkisiz hale getiremeyen arızalı bir bomba gibiydi. Sözleri Garrett'ın heykel formundan sekerek yere yuvarlandı.

Aaron çenemdeki tutuşunu bırakıp ona doğru döndüğü anda Garrett harekete geçti. Durmak yok, duraklamak yok, göz kırpmak için bir an bile beklemek yok. Bir saniye önce kapıdaydı, bir saniye sonra ise eski sevgilimin suratına yumruğu indiriyordu.

Aaron'un kafası öyle bir güçle geriye düştü ki boynunu kırmadığına şaşırdım. Ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yere yığıldı, inliyor ve elinin tersini burun deliklerinden akan kana bulaştırıyordu.

Garrett eğilerek onu yakasından yakaladı ve yüzüne ikinci kez yumruk atmak için ayağa kaldırdı. Bağırdım ve hareket etmeye çalışırken yanımdaki tek ayaklı tabureye çarptım.

"Garrett, dur!"

Öfkesinin sisi içinde bile sesimi duyunca dondu kaldı, Aaron uzanmış kolundan bir bez bebek gibi sallanırken benimle göz göze geldi. Gözlerinde öfke, acı ve umutsuzluk fırtınaları dönüyordu. Gözleri benden uzaklaştı ve omzumun üzerinden bir şeye bakarken yüzünü buruşturdu.

Bakışlarını takip ettiğimde Jamie'nin koridorda gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde durduğunu gördüm. Sırtı duvara yapışmış, iki eliyle telefonunu göğsüne bastırıyordu.

Garrett elindeki baygın bedenin yere düşmesine izin verdi ve konuştuğunda kelimeler boğuk çıkıyordu. "İyi misin, J-man?"

Jamie'nin başı aşağı yukarı sallandı ama yerinden kıpırdamaya çalışmadı.

"Seninle gurur duyuyorum."

Garrett'ın övgü dolu sözleri karşısında çocuğumun yüzünün aydınlanma şekli aynı anda hem şaşırtıcı hem de yıkıcıydı.

Garrett'ın bana bakıp iyi olup olmadığını ya da ne olduğunu sormasını bekledim ama sormadı. Bana bakmadı bile. Kollarını kıvırdı.

Aaron'ın omuzlarının altına aldı ve cesedini bir ceset gibi sürüklemeye başladı.

Öne doğru sıçradım, gözlerim önümdeki ürkütücü manzaradan Jamie'ye kaydı. "Ne yapıyorsun sen? Garrett!"

Beni görmezden gelmeye devam etti, açık ön kapıdan geçip verandamdan aşağı indi, Aaron'un vücudu gümbürdüyordu. İçimde öfke alevlendi ve onu kovaladım, Jamie takip etmesin diye kapıyı arkamdan kapattım.

Dışarısı zifiri karanlık ve buz gibiydi; bir ayağımdan diğerine zıpladım ve kazağımı daha sıkı bir şekilde üzerime çektim.

"Aman Tanrım, *ne yapıyorsun sen?*!" Aaron'u çürümüş bir çöp çuvalı gibi Nova'sının arka koltuğuna fırlatıp kapıyı çarparken seslendim.

"Garrett, konuş benimle."

İki avucunu arabasının üzerine koydu ve öne doğru eğilerek başını avuçlarının arasına aldı. Bu şekilde durduğunda, sırtındaki ve bacaklarındaki tüm çıplak kasları sergilediğinde, kanatlarını kaybetmiş bir meleğe benziyordu. İçimi parçaladı. "Yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm-"

Düz elleri yumruklara dönüştü ve omuzları gerildi ve kaydı. "Orada durup beni onunla kıyaslama Maddie. Ben o değilim."

Kollarımı açtım, "Neden bahsediyorsun, ben değilim!"

"Sana her yardım ettiğimde içgüdüsel tepkin özür dilemek oluyorsa, beni onunla kıyaslıyorsun demektir. Nasıl tepki vereceğimi tahmin ediyor ve onayımı almak için yalvarma ihtiyacı hissediyorsan, kıyaslıyorsun demektir. Özür dilemeyi kes."

Dudaklarımı ağzımın içine çektim ve dişlerim kesilecekmiş gibi hissedene kadar bastırdım. Arabasından başını kaldırmamıştı ama beni yere sermiş de olabilirdi. Sözleri bir kırbaç gibi üzerime indi, her şeyimi deşti ve tüm çatlakları gösterdi.

Aşırı düşünmeyi ve ikinci kez tahmin etmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Nasıl farklı olacağımı bilmiyordum.

"Bu bulaşık makinemi tamir etmekten ya da çitlerimi temizlemekten biraz daha fazlası Garrett. Arabanın arkasında bir ceset var ve belli ki bana kızgınsın. Yüzüme bile bakmıyorsun."

İlerledi, mümkün görünmeyen bir hızla bana doğru döndü. Sadece birkaç adımda bana doğru yaklaştı, karnının derisi üzerime bastırıyordu.

kazağıma karşı. Parmakları saçlarıma daldı, başımın arkasını kavrayıp geriye doğru yatırırken buklelerime dolandı.

"Sana neden bakamadığımı bilmek ister misin? Çünkü sana bakmak bana geçen hafta bana söylediklerini hatırlatıyor. O orospu çocuğunu arabamdan çıkarıp başladığım işi bitirmek istiyorum.

"Onun parmak izlerinin hayaletini görmeden ve sende nasıl göründüklerini hatırlamadan, korkudan gözlerin buğulandığında nasıl görüldüğünü hatırlamadan yüzüne bakamam. Öleceğim güne kadar zihnime kazınacak."

Bilinçsizce uzandım ve ellerimi göğsüne koydum. Kavrayışı sıkılaştı, ensemdeki tüyleri çekti ama ben fark etmedim bile. Zar zor nefes alıyordum.

"O bok parçası bana bir kol mesafesinde olduğu sürece sana bakmaya devam edemem, yoksa bu gecenin hikayesi tamamen farklı bir sonla bitecek."

Benden uzaklaşırken kalbim tekledi ve durdu, ellerim yanlarımda işe yaramaz bir şekilde asılı kaldı. "Ona ne yapacaksın?"

"O seni ilgilendirmez." Döndü, evine doğru koştu ve gözden kayboldu. O dönene kadar hareket etmedim. Anahtarlar elindeydi, sadece bir kot pantolon giymiş ve botlarının bağlarını çözüp arabasına tırmanmıştı.

"İçeri dön ve oğluna sarıl Maddie. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacı var." Ve bununla birlikte kapısını kapatıp geri geri giderek arabadan çıktı.

O içerideyken bagajında kürek olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Evime adım attığımda, duyularım saf mutluluk saldırıya uğradı. Kanepeye doğru yürüdüm, üzerine atılmış bir battaniyeyi aldım ve mutfığa girmeden önce yumuşak yüne sarındım. Jamie iki fincan taze karıştırılmış sıcak çikolatanın önünde duruyordu.

"Henüz içine buz koymadım, yüzden içmeyin."

Belli belirsiz bir sırtış attım, zaten bu gerçeği ima eden devasa buhar dalgalarına işaret etmemeye karar verdim. Bunun yerine dondurucuyu açtım, tepsiyi döndürdüm ve her birine dikkatlice birkaç küp attım.

"Bu harika bir fikirdi, teşekkür ederim. Benimle bir şeyler izlemek ister misin?"

Başını salladı, iki bardağı da aldı ve dikkatlice sehpaye doğru taşıdı. Fazladan bir battaniye alacak kadar uzun süre odasında kayboldu ve sonra yanıma oturdu.

Konuşmaya ihtiyacı vardı. Hangi çocuk istemez ki? Telefonumu bana uzattığında hâlâ bir şey söylemeli miyim yoksa zamanla bana açılmasına izin mi vermeliyim diye düşünüyordum.

"Garrett'ı aradığım için kızgın mısın?" "Hayır, tabii ki kızmadım."

Battaniyesinin saçaklarıyla oynadı, "911'i aramam gerektiğini biliyorum ama aklıma gelen ilk kişi Garrett oldu. Yemin ederim, o cevap vermeseydi 911'i arayacaktım."

Elimi onunkinin üzerine koyarak hareketlerini durdurdum. "Ben üzgün değilim. Seni rahat ettiren şeyi yaptın ve seninle gurur duyuyorum. Seni asla böyle bir seçim yapmanı gerektirecek bir duruma sokmamalıydım. Kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açmamam gerektiğini biliyordum. Bu güvenli değildi."

"Evet, oldukça aptalcaydı."

Ona alaycı bir bakış gönderdim. "Hangi numaranın Garrett'a ait olduğunu nereden biliyorsun ki?" İletişim adını Şeker Baba'dan değiştirme zahmetine hiç girmemiştim.

"Sen ve Layla çok konuşuyorsunuz. Dikkat ediyorum."

Güldüm, yüzünde beliren gülümsemenin verdiği rahatlamanın tadını çıkarıyordum.

Korktuğumdan daha iyi idare ediyordu, en azından şimdilik.

Kupasını aldı, bacaklarını altına kıvrırdı ve buharı üfledi. "Sanırım Garrett seni seviyor."

Tıkandım, Garrett'ın az önceki sözleri hâlâ kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu. "Neden böyle düşündün ki, seni ucube?"

Omuz silkti, yüzünü buruşturup çikolatayı geri koymadan önce hâlâ çok sıcak olan çikolatayı nazıkçe yudumladı. "Geldi ve seni kurtardı. Önce kıyafetlerini bile giymedi anne."

"Ve gözbebeklerim bunu takdir etti," dedim kaşlarımı oynatarak. Öğürüyormuş gibi yaparak kucağının üzerinde öne eğildi ve bu dudaklarıma oldukça iyi hissettiren bir kahkaha daha getirdi.

"O sadece gerçekten iyi bir arkadaş, işin içinde kalpler ve çiçekler yok." Ama bunu söylerken bile kelimelerin tadı biraz kül gibiydi.

Jamie bir an beni düşündü ama cevabımı kabul etmiş görünüyordu. Rastgele bir film seçtik ve içeceklerimiz ve battaniyelerimizle kıvrıldık. Bir saat sonra, ağzı açık bir şekilde yere yığılmıştı.

Kanepeden kayarak telefonumu aldım ve Garrett'ı aradım. Kapının yanındaki küçük pencereye doğru yürüdüm ve telefon çalıp dururken dışarı baktım.

Kulağım.

"Garrett'a ulaştınız..."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, telesekreter mesajının geri kalanını dinlerken. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ve yüzde elli dehşete kapılmış, yüzde elli kararsızdım.

"Hey, Garrett, benim. Hâlâ uyanığım." Elimi yüzümden aşağıya kaydırdım ve ırkıldım. Elbette uyanıktım, onu arıyordum. "Jamie şimdi uyuyor, ben de biraz kitap falan okuyacağım. Uyuyamıyorum. Her neyse, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Hoşça kal bile demeden aramayı sonlandırdım, zihinsel olarak kafamı duvara vurdum. Nasıl oluyordu da haftanın her günü iş görüşmesi yapabiliyordum ama sesli mesaj bırakmak basit bir cümleyi bile kekeleyerek söylememe neden oluyordu?

Cihazı cebime sokup ön kapıya baktım. Kilidi açmak son derece aptalca olurdu ve Jamie burada mahsur kalmışken bunu riske atamazdım ama Garrett'ın kapıyı çalıp onu korkutmasını da istemiyordum.

Ama bu Garrett'ın uğradığını ya da geri döndüğünü varsayarsak geçerliydi. Yanağımın içini çiğnedim, yine ne halt ettiğini düşünerek endişelendim.

Telefonumun kalçamda titreştiğini hissettiğimde yerimden sıçradım. Telefonumu cebimden çıkarmaya çalışarak pantolonumun kumaşıyla mücadele ettim.

"Alo?"

"Benim. Kapıyı aç."

Sanki onu kapıdan görebilecekmişim gibi başım tekrar kapıya döndü. Kilidi olabildiğince sessizce çevirerek açtım ve bir parmağımı dudaklarıma bastırdım. Rugsy konuşursa patlayacaktı ve istediğim son şey Jamie'yi tekrar uyandırmaktı.

Anlayışla başını salladı ve içeri girdi. Buraya gelmeden önce eve gidip kapüşonunu ve eşofmanlarını değiştirmek için zaman ayırmıştı ve benim hayal gücüm kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalmış olabileceği tüm nedenlerle çılgına döndü.

Takip edeceğini bildiğim için odama gittim. Yatağıma doğru süründüm, tembel bekçi köpeğimi ortaya çıkarmak için kollarımı yorganın altına soktum, havlamasın diye Garrett'ı görmesine izin verirken başını okşadım.

Bir kolunu geriye uzatıp kapüşonlu tişörtünü başından çekti ve altındaki düz beyaz gömleği ortaya çıkardı. Yanıma oturmadan önce onu yatağın altına fırlattı ve kibarca Rug'a biraz çizik attı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Ona yan gözle baktım. "Bu bana ne söylemek üzere olduğuna bağlı." Yüz ifadesi düzleşti ve ben de yastığa yaslanarak iç çektim. "Biz iyiyiz."

Çenesini ovuşturarak secdedeki halime baktı. "Buna sevindim. Onun için endişeleniyordum."

"İçimden seni endişelendirdiğim için özür dilemek geliyor ama dilemeyeceğim." Başını salladı ve cevap vermemeyi tercih etti. "Bana aramak için aklına gelen ilk kişinin sen olduğunu söyledi."

Boğazını temizledi ve gözlerini duvara dikti. "Bana arayacak kadar güvendiği için mutluyum ama bu beni mahvetmediyse ne olayım. Seni kurtarmam için bana yalvarırken o çocuğun sesinin nasıl titrediğini hayatım boyunca unutmayacağım."

Tanrım. Yanımdaki yeri okşadım, uzanabileceği bir yer olsun diye yana kaydım. Yerleşip yüzünü bana döndüğünde dizlerimiz birbirine sürtündü ve bir kolunu başının altına kıvrıldı.

"Seni nasıl bulacağım diye çok korkuyordum Maddie." "Şimdi özür dileyebilir miyim?" Yastığıma daha da gömülerek sordum.

Kafamı kaldırdığımda bana ters ters bakıyordu. "O zaman bana nereye gittiğini söyleyecek misin?"

"Sana onun seni ilgilendirmediğini söylemiştim Madison."

Madison'a dönmüştük, değil mi? Birileri bu konuyu açmamı *gerçekten* istemiyordu. "En azından sana bir mazeret göstermem gerekip gerekmediğini söyler misin? Baskı altında pek iyi bir yalancı sayılmam. İfadem üzerinde çalışmam gerekecek."

Burnuma bir fiske vurdu. "Peki onlara gece yarısı ne yapmakla meşgul olduğumuzu söyleyeceksin?"

Nabzım hızlandı ve dilimi dudaklarımı yalamak için dışarı uzattım, aniden kavrulmuş hissettim. Gözlerini indirdi ve bakışları doğrudan içime yöneldi, düğmeyi AÇIK konuma getirdi.

Tanrım, çok uzun zaman olmuştu. Bana o şekilde bakmayı bırakması gerekiyordu yoksa bu iş gerçekten çok hızlı bir şekilde garipleşecekti.

"Bingo oynuyorum."

"En sevdiğim gece aktivitesi."

Kıkırdadım, sırt üstü döndüm ve tavana baktım. yatan ona bakmaya devam edemezdim. Kalbime aptalca şeyler yaptırıyordu. Mesela bana onu her gün orada görmek istediğini söylüyor, nefesim koksa ve sabahları yelem kıvırcık olsa bile bana sırtıyordu.

Daha rahat etmek ve işe gitmeden önceki birkaç saatin tadını çıkarmak için ayaklarımı yorganın altına soktum. Kelimelerin arasından esneyerek gözlerimi kapattım ve "Peki, bir mazerete ihtiyacın *var mı*?" diye sordum.

Homurdandı. "Sabah bana sor."

On Dokuzuncu Bölüm

BİR ŞEYİN BENİ DÜRTMESİYLE UYANDIM. TEKRAR. İNLEDİM.

gözümü açtım, sonra hızla tekrar kapattım. Hava hâlâ karanlıktı, yani alarmım henüz çalmaya yakın olmamalıydı.

İçimi çektim, uykunun son birkaç dakikasının tadını çıkarmaya kararlıyım ama aynı his beni tekrar dürttü.

Sırtıma bir şey batıyordu. Rugsy sık sık bana yaslanırdı ama genellikle bacaklarımı hedef alırdı ve bu ona göre değildi. Yavaşça kolumu geriye uzattım, acaba yine dizüstü bilgisayarım yataktayken uyuyakalmış olabilir miyim diye düşündüm.

Elim sıcak ve sert bir şeye çarptı. Ve hafif yuvarlak? Bu da ne böyle? Neredeyse üzerinde uyuyakaldığım şeyin ne olduğunu anlamak için elimi yukarı doğru kaydırarak döndüm.

"Özellikle aradığımız bir şey var mı?" Kaba, hırıltılı bir ses, uykunun yoğunluğuyla sordu.

Tırnaklarımı tuttuğum *uzva* geçirdim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir bacak. Bir bacağa dokunuyordum. Tam olarak bir diz ve bana ait değildi.

Sertçe nefes alırken, önceki saatler dayanılmaz derecede canlı renklerle gözümün önüne geldi. Aaron'ın gelmesi, Garrett'ın ondan kurtulması ya da kim bilir ne yapması ve birlikte yatağa uzanmamız.

Sabah bana sor.

Vay canına, gece kalmıştı. Bilerek ve isteyerek kalmıştı. Aslında daha çok birkaç saat kalmıştı ama yine de uykuya dalmak niyetiyle gelmişti.

Tanrım, yavaşlamam gerekiyordu. O sadece bir arkadaşı. Bana yardım etmek ve benimle birlikte olmak için bütün gecesini feda eden bir arkadaş, ama yine de. Sadece bir arkadaş.

Karşımdaki omzuma yaslandım, her sabah uyandığımda ne kadar zombi gibi görüldüğümün acı bir şekilde farkındaydım. Yakında kuyruğunu kıştırıp kaçacağından emindi. Yine de beni kaygan yüzlü ve kusarken görmüştü, yani kim bilir.

Salyangoz gibi dönüşümü tamamladığımda gördüğüm ilk şey, benimkinden bir santim ötede yorganın üstünde duran bir kol oldu. Hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir duyguyla hâlâ tişörtünü giydiğini fark ettim.

İncelemeye devam ettim, beni karşılayan pasaklı çene ve tembel sırtıta durdum. Merhaba demek için dışarı fırlayan gamzeler kalbimi yerinden oynattı ama beni öldürecek olan, yüzümün her çizgisini takip eden yoğun bakışlardı.

"Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldadım. "kaç?" "Beş civarı."

Güzel, işe gitmek için hazırlanmadan önce hâlâ bir saatim vardı. Tanrıya şükür az uykuyla çalışmaya alışmışım. Daha iyi düşünmeden önce, yanaklarımı şişirerek bir iç çektim.

Hava ağzımdan çıktığı anda dehşet içinde donakaldım ve yüzümü örtmek için yorganı yukarı çektim. Sabah nefesi iyi bir günde kimsenin arkadaşı değildi ama dişlerimi bile fırçalamadan uykuya dalmışım.

Oh, hayır.

Ayağa fırladım, bükülmüş dizlerine vurdum ve kenara ulaşıp için neredeyse üzerine tırmandım. "Hemen döneceğim," demekten başka bir şey yapmadan banyoya daldım ve cevap veren kıkırdaması üzerine kapıyı kapattım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissederek saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Garrett yatağımdaydı. Jamie onu görebilir ve burada kaldığını anlayabilirdi. Ellerimle yüzümü kapattım, kendimi neyin içine sokmuştum?

Yüzüme su sıçrattım ve kendime zihinsel bir moral konuşması yaptım. Bunu başarabilirdim. Jamie kalkmadan önce ondan kurtulmam gerekiyordu. Kapıyı açtım, kendimi Garrett'ın yatağımda uzanırkenki göz alıcı görüntüsüne hazırladım ama onun bulunduğu yer boştu.

"Daha iyi misin?"

Sıçradım ve yatağın kenarında elinde telefonuyla durduğunu görmek için döndüm. Kırmızının on tonunda kızararak bir evet mırıldandım ve temiz bir kazak bulmak için yanından geçtim.

Yanından geçerken bileğimi tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. Parmakları çenemin kıvrımında gezindi ve gözlerim büyüdü, nabzım kulaklarımda . Eğildi ve ağzını kulağımın kabuğunun üzerine yerleştirdi. "O zaman seni şimdi öpebilir miyim?"

Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi ona baktım, çenem düştü ve tamamen hazırlıksız yakalandım. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

"Gözlerimi açtığım anda seni öpmek istedim ve yanımda horladığını görmek için vahşi saçlarını yüzümden uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Ama neden? Az önce söylediği hiçbir şey çekici değildi. Başını yana eğdi, dili yanağının içine doğru itildi ve sorumu yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettim.

"Senin kadar güzel ve şaşırtıcı bir kadının kendini nasıl bu kadar kötü görebildiği beni şaşırtıyor."

Kaşlarımı çattım. Kendimi iyi bir anne olarak görmeyi seviyordum ve kesinlikle çok çalışıyordum, ama güzel ve harika biraz zorluyordu.

Bakışları yoğunlaştı, yüzümde gördüğü şeyin yanlış olduğunu kanıtlama kararlılığıyla sertleşti. "Hiç dudaklarını seninkilere bastırmak için sabırsızlanan bir adamın yanında uyanmadın mı? Yanında seni görmek bile onu çılgına çevirmiyor muydu?"

"Hayır. Sen eski sevgilim dışında yanında uyandığım ilk erkeksin."

Dili alt dudağını ıslattı ve göğsünün biraz daha hızlı hareket ettiğine yemin ettim. "Gerçekten de bir erkek sana dokunmayalı beş yıl mı oldu? Seni öpmeyeli?"

Gömleğimin eteklerini kavradım ve başımı salladım, gözlerinin ruhumu tüketmek istercesine kararmasını izledim. Bacaklarımın arasında ısı alevlendi ve meme uçlarımla gömleğime karşı sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Bunca zamandır hiç birini eve götürmek istemedin mi? Her gün omuzlarında gördüğüm tüm o stres ve gerginlikten kurtulmak için sadece bir gece?"

İstemedim bir kahkaha attım ve o da kaşlarını çatarak cevabımı bekledi. "Seks..." Bunu nasıl açıkladım? "Seks benim için hiçbir zaman stres giderici olmadı. Yani hayır, hiçbir zaman birini eve götürmek istemedim."

Yine de, bana bakış şeklinden, bu düşünce sürecini ikinci kez sorguluyordum.

Karnı sivri uçlarıma değene kadar bir adım daha yaklaştı ve ciğerlerim iki kat çalışmaya başladı. "Kendini hiç serbest bırakılmaya ihtiyaç duyarken bulmuyor musun? O tatlı noktayı bulmana ve tekrar tekrar bastırmana yardım edecek birine ihtiyaç duymuyor musun?"

Bacaklarım artık tamamen titriyordu ve kafamdaki her düşünceyi ele geçiren zonklamayı kontrol etmek için uyluklarımı birbirine sıkmak zorunda kaldım. Dudaklarındaki sırtış, bunu fark etmediğini anlamamı sağladı.

Fark etmedi, sesim zaten bir saniye sonra beni ele verdi. "Belki başka bir dünyada, eğer benden başka biri onu bulabilirse."

Başını geri çekti, gözlerinde kuşkulu bir bakış vardı. "Bekle, hiç mi demek istemiyorsun?"

Tenimin görünen her santimetresinin canlı kırmızı olduğunu bilerek başka tarafa baktım.

Buraya nasıl gelmiştik ki?

"Her zaman olduğu gibi. Sanırım vücudum doğru çalışmıyor. Seksten gayet keyif alıyordum ama daha sonra işleri kendim halletmek zorunda kaldım." Sanki tüm yetişkinlik hayatımı kırıkmişim gibi hissederek geçirmiş olmak beni rahatsız etmiyormuş gibi elimi salladım.

İçini çekti ve başparmağının ucuyla alt dudağına dokundu. "Bunun *seninle* ilgili bir şey olduğunu düşünmene neden olduğu için o piçi bulmaya mı gideyim, yoksa seni o yatağın üzerine serip ne kadar yanıldığını mı göstereyim, karar veremiyorum."

Sadece sözlü uyarılmayla orgazm olabilir misin? Çünkü eğer yapamazsan, ben ilk olmak üzereydim. Lanet olası rekorları kıradım. "Benimle seks yapmak ister misin?"

"Seninle pek çok şey yapmak istiyorum."

Ellerini belime dolamak için uzandı ama ben geri çekilerek gözlerinin hemen kapandığını izledim.

"Bir ilişkiye hazır mıyım bilmiyorum Garrett. O gün Layla'ya yalan söylemiyordum. Bir ilişkinin hak ettiği zamana sahip değilim."

Yüz hatları gevşedi. "Bu fikirde yeni olduğunu biliyorum ama birinin tenini hissetmekten zevk almak için bir ilişki içinde olmana gerek yok Maddie."

Kapıya doğru bakarak avuçlarımı uyluklarıma sürttüm. Ne zaman terlemeye başlamıştım? "Yani, çıkarları olan arkadaşlar demek istiyorsun. Duygu yok."

Bana tekrar yaklaşıp dudaklarını yanağımda gezdirirken gözleri parladı. "Eğer yapmazsan duygularını yakalamayacağıma söz veriyorum."

Ürperdim, tüylerim diken diken oldu, boynumu ve kollarımı kapladı. Vücudum daha önce hiç kimseye böyle bir tepki vermemişti ve bu adamın bana dokunduğu düşüncesi çatıya çıkıp avazım çıktığı kadar bağırarak istememe neden oldu.

Boğazımı temizledim, sonra yutkundum. Muhtemelen pişman olacağım bir şey söylemek için ağzımı açtım, ancak yatak odamın kapısına hafif, ritmik bir vuruş beni şimdiki zamana geri çekti.

Jamie. Çocuğum buradaydı. İşte bu yüzden biriyle çıkmak benim için yasaktı. Garrett'in göğsünü, kalçalarını ve hissettiğim sertliği düşünemezdim. Başım çok büyük beladaydı. Sese doğru dönerek bedenlerimiz arasında büyük bir boşluk bıraktım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, dostum?"

"Kanepede uyandım ve sen gitmiştin."

Kendi içime kapandım. Ve en benmerkezci ebeveynlik ödülü? "Seni endişelendirdiysem özür dilerim, ben duş alırken uyumana izin verecektim." En azından bu doğru sayılırdı.

"Tamam."

Bir an sessizlik oldu ve sonra kapısının sesini duydum. Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. Kafamı kaldırdığımda Garrett bana gülümsüyordu, gamzeleri ortaya çıkmıştı, sanki sözüm kesilmeden önce tam olarak ne söyleyeceğimi biliyormuş gibiydi.

"Pekâlâ, sen duşa gir ve hazırlan. Ben kahve yapacağım ve J-man için kahvaltı hazırlayacağım."

İri bir parmak dudaklarıma bastırarak cevabın ağzımdan çıkmasını engelledi. Parmağını geri çekerken acele etmeden banyoyu işaret etti. "Duş al. Ben de senin için bir şeyler hazırlayayım."

Sessizliğimden memnun bir şekilde yorganı yırttı ve o iri kollarını minyatür dachshund'uma dolayarak onu göğsüne bastırdı ve gitti.

Onun dışarı çıkmasını izledim ve bir elimi göğsüme bastırdım, bu rüya etrafımda parçalandığında ne kadar acı vereceğini merak ediyordum.

Yirminci Bölüm

CUMARTESİ GÜNÜYDÜ. BAŞKA BİR OYUN GÜNÜ. JAMIE ODASINDAN KOŞARAK ÇIKTI.

Üniforması, ellerinden sarkan kramponları. İnce, kısa kollu bluzunun üzerinden baktım ve yanaklarımı şişirdim.

"Dostum, bununla gidemezsin, donacaksın. Git sana aldığım uzun kollu atleti getir."

İnledi, başını arkaya attı ve vücudunu şişme bir tüp adam gibi oynattı. Ama dinledi, kramponlarını yere bıraktı ve yürümeye başladı.

Başımı salladım ve kapının yanında duran iki kişiye döndüm. Jamie bugün hem Garrett hem de Layla'dan gitmelerini istemişti, bu yüzden hep birlikte arabaya doluşup oraya gidiyorduk.

O gece olanları Layla'ya anlattığımda Aaron'ın hayatı için gerçekten endişelenmiştim. Telefonumu kapıp onu arama telaşıyla neredeyse kolumu koparacaktı. Yenilgiyi kabul etmeden önce onu yakalamak ve ıslak bir pipi vermekle tehdit etmek zorunda kalmıştım. Kadın deliydi ama bu yüzden onu seviyordum.

Şimdi eğilmiş, saçma sapan konuşuyor ve Sadie'nin sırtını sıvazlıyordu. Bu manzara karşısında dudaklarım uçukladı ama Garrett'a baktığımda onun bana baktığını görünce duraksadım. Yanında uyandığımdan beri birkaç gün geçmişti ve bu süre içinde bizimle iki kez akşam yemeği yemişti.

Bir gece ben yemek yaptım, ertesi gece o Çin yemeği getirdi. Teklifi odadaki bir fil gibi üzerimizde geziniyordu - stiletto giyen aşırı büyük bir fil. Adımı her söylediğinde ya da bana biraz fazla yaklaştığında, evet deme dürtüsü kulağıma fısıldıyordu.

Bu konuyu bir daha açmadı, ben de açmadım ama bana her baktığında beni soyuyormuş gibi hissediyordum. Etrafımızdaki hava dayanılmaz derecede yoğunlaşırken vücudum geriliyor, kalbim kafesinde çarpıyordu. Şu anda olan da tam olarak buydu ve çıldırtıcıydı.

"Keşke futbol maçı yerine Rick'in evine gitseydim dedirtiyorsunuz bana." Layla doğruldu, kendini yelpazeliyor ve aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Kutsal gizli gerilim."

"Oh, bu bir sır değil. O biliyor."

Eğer bir kaplumbağa olabilseydim, kafamı kabuğumun içine sokardım. İkisi de bana bakıyordu, Garrett kendinden memnun bir mizahla, Layla ise hınzır bir zevkle.

"Ben cipi ısıtmaya gidiyorum," diye mırıldanarak yanından geçip gittim. Garrett'in ikna çabalarına zar zor dayanabildim ama Layla otobüse atlarsa -ki atlayacaktı- hiç şansım olmazdı.

Yaklaşık beş dakika sonra, grubun geri kalanı benimle birlikte tırmandı, Garrett önde ve diğer ikisi arkada. Görünüşe bakılırsa Layla agresif bir moral konuşmasının ortasındaydı.

Gözlerimi devirip herkes kemerini bağladıktan sonra arabadan indim. Kadın inanılmaz derecede rekabetçiydi. Jamie oyun boyunca ayağa fırlayıp bağırmasa şanslı sayılırdı.

Layla'nın konuşmasını bitirdiğini duyunca dikiz aynasına baktım. "Hepsini anladın mı, dostum?"

"Sanırım."

Başparmağımı kaldırdım, "Harika. Şimdi hepsini pencereden dışarı at ve duymamış gibi yap çünkü eğer onun tavsiyelerine uyarsan kovulursun."

Yanımda Garrett kıkırdadı. "Belki biraz alabilirsin."

Dilimi ona doğru uzattım ve o da göz kırptı. Tabii ki onunla aynı fikirdeydi. Tekrar arkama baktığımda Jamie'nin hepimize sanki bir grup asi keseliymişiz gibi baktığını gördüm.

"Sadece eğlenebilir miyim?"

Ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalıştım. Son hafta içinde hava sıcaklığı düşmüştü, ama yemin ederim ki bu hafta daha da düşecekti.

son saat. Bir sonraki maça battaniye getirmeyi ya da en azından yeni bir palto satın almayı unutmamalıydım. Büyük bir termos kahvenin de zararı olmazdı.

Ellerimi yüzüme götürdüm, kavuşturdum ve aralarına sıcak hava üfledim. Bu oyun çok uzun sürüyordu, kafein aslında kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

"Hey, ben kahve almaya gidiyorum, siz de ister misiniz?"

"Bu retorik bir soru mu?" Layla bana bakma zahmetine bile girmedi, gözleri oyuna dikilmişti, kalçaları bankın üzerinde sürekli yarı çömelmiş durumdaydı.

Ayağa kalktım, Garrett'a baktım ve onu işaret ettim ama o başını salladı. "Ben iyiyim. Seninle oraya kadar yürümemi ister misin?"

"Hayır, değil. Oyunun tadını çıkarın, çabuk olacağım."

Tribünleri karıştırdım, bugün seyircilerin oldukça seyrek olmasına ve kimseyi sıkıştırmak zorunda kalmadığıma şükrettim. İmtiyazlar sahanın uzak tarafındaydı ama uzuvlarımı hareket ettirmek ve kan pompalamak iyi olacaktı.

Yaklaştığımda, aynı fikirde olan diğer ebeveynler çoktan bir sıra oluşturmuştu ama en azından sahayı görebiliyordum. Yerimi aldım ve bir o yana bir bu yana zıplarken beni izlemek için döndüm.

"Bugün soğuk bir oldu, değil mi?"

Kendi kendime başımı salladım, hâlâ maçı izliyordum ve konuşan kişiye katılıyordum.

"Bankta oturan çocuklar donuyor olmalı."

Dalgınca tekrar başımı salladım. Ben de zaten aynı şeyi düşünüyordum. Çocukların çoğu üniformalarının altına kat kat giyinmişti ama ben uzun kollu bir kazakla üşüyordum, o yüzden eminim ince atletleri de pek yardımcı olmuyordu.

"Sen Jamie'nin annesisin, değil mi?"

İrkilerek gözlerimi çevirdiğimde arkamda durmuş bana bakan bir adamla karşılaştım. "Tanrım, pardon, başka biriyle konuştuğunuzu sandım. Evet, o benim."

"Oh iyi, kendimi aptal durumuna düşürmediğime sevindim." Güldü ve gülümsemesi mükemmel bir şekilde düz, beyaz dişlerini gösterdi. "Maç başlamadan önce grubunuzun oraya gittiğini gördüm ve hanginizin ailesi olduğunu söylemek zordu."

Elimi ileri geri salladım, "Evet, bunu çok duyuyoruz. Diğer kadın onun teyzesi sayılır, yakın bir aile dostu."

Başını salladı, sıraya baktı ve benimle birlikte ilerledi. Onu daha önce hiç görmemiştim ama çekici bir adamdı. Garrett kadar uzun boylu değildi ama benden birkaç santim yukarıda duruyordu ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçları vardı. Rahat kaşları bir çift çarpıcı mavi gözün üzerine oturuyordu ve kesilmiş sakalı çenesini örtüyordu.

"Ben Michael." Elini uzattı, ben de neden bana dostça davrandığından emin olamayarak tereddütle elini tuttum. Okul etkinliklerinde hiç kimse bana dostça davranmazdı.

"Madison."

Elimi bir saniye daha tuttu ve gözlerini kırpıştırarak tekrar gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Madison. Oğlum Jamie hakkında iyi şeylerden başka bir şey söylemiyor. Harika bir çocuğa benziyor."

Bu benim buzlarımı çözdü ve gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. "Bunu duyduğuma sevindim. Önyargılı olsam da kesinlikle iyi bir çocuk." Yan tarafa baktım, sıranın ilerlediğini fark ettim ve öne doğru ilerledim.

"Bölgede ve okulda oldukça yeniyiz. Oğlum Ian inanılmaz utangaçtır ve kolay kolay arkadaş edinmez ama daha ilk günden eve gelip Jamie'den bahsetmeye başladı. Sanırım Jamie onu kanatları altına aldı."

Kalbim ısındı. "Biraz taşındık, o yüzden yeni olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. İyi anlaştıklarını duyduğuma sevindim."

"Belki bir ara çocukları bir araya getirebiliriz, böylece ders dışında da takılabilirler."

Jamie'nin okul dışında bir arkadaşı olması fikrine kesinlikle karşı değildim. Kabul etmek için ağzımı açmışım ki yüzüme bir şey çarptı. Sarsıldım, geriye savruldu ve sert bir şeye çarptım.

Eller kollarımda gezindi ve beni sarana kadar eşyayı daha da aşağı çekti. Kokusunu aldığımda dirseğimi fırlatmama iki saniye kalmıştı. Her yerde tanıyabileceğim o tanıdık, misk kokusu.

Hayatımda ikinci kez başım zorla bir adamın kapüşonunun boyun deliğinden sokuldu ve tekrar görebildim. Michael hâlâ oradaydı ve eğlenen bir sırıtışla bana bakıyordu.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüm ve nefesimi içime çektim. Garrett tam arkamda duruyordu, gözleri benimkilerle kilitlenirken sert ve ateşliydi.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Dolgun dudakları kıpırdadı. Michael'a bakarken ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum ama başıyla onu selamladı.

"Michael, bu komşum Garrett. Garrett, bu Michael. Oğlu Jamie ile aynı okula gidiyor."

Garrett'ın gözleri benimkilere kaydı ve elini Michael'a uzatmadan önce bana attığı bakış, yalana yakalanmış bir çocuk gibi dudaklarımı yuvarlamama neden oldu.

Uzattığı bacağı geri çekerek iki eliyle kollarımı sardı ve beni çevirerek öne doğru götürdü. Sıradaki ben olduğum için fark etmemiştim ve standda çalışan kadın bana bakıp bekliyordu.

"Tek şekerli ve üç kremalı bir kahve istiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım ama kollarımdaki elleri arkamı dönmemi engelledi. "Şunu iki yap lütfen."

Başını salladı, kadına parayı uzattı ve uzattığı elindeki fincanları aldı.

Bir tanesini bana uzattı ve ben de iki elimle etrafına sarılarak yoldan çekildim. Michael'a veda etmek için omzumun üzerinden baktım ama sırtımdaki sert baskı yüzünden hızlıca el sallayıp tribünlere doğru yürümek zorunda kaldım.

Gözlerimi yanımdaki adama diktim, elinin sıcaklığını belimde hissediyordum. "Onu bulduğumuz yere davet edebilirdik, burada kimseyi tanıdığını sanmıyorum."

"Yaşayacak." Ses tonundaki endişesizlikle, hava durumunu ya da hükümet organlarını tartışıyor da .

Homurdandım. Garrett'ın doğal olarak konuşkan olmadığını biliyordum, özellikle de yabancılara karşı, ama yeni olmak berbattı. Daha arkadaş canlısı olsa ölmezdi.

Garrett içini çekti ve parmaklarının sırtımda bir santim kadar kaydığına yemin ettim. "Özür dilerim, bir dahaki sefere onu ararım."

Beni koltuklarımıza kadar götürmesine izin verdim, Layla bana kaşlarını oynatıp Garrett'tan ikinci kahveyi kabul ettiğinde gözlerimi devirdim. Eminim Garrett'ın beni bir kapüşonla patates çuvalına koymasını izlemek gününün önemli anıydı.

Onun yanına yerleştim, fincanımı yüzüme yaklaştırdım ve buharın tadını çıkardım. Garrett yanıma çöktü ve bilmesem daha önce olduğundan biraz daha yakın oturduğunu söyleyebilirdim.

Çocuklar maçı kaybetti. Jamie'nin sırtını sıvazlamak ve "Çok yakındı!" gibi bir şey söylemek istedim. Ama olmadı. Yenildiler. Sekiz yaşındaydı, bu yüzden kimin kazandığı umurumda değildi. Sadece onu üzgün görmek istemedim.

Öte yandan Layla bu konuda hiç susmadı. Garrett ve ben şu anda sahanın kenarında durup çocukların dağılmasını beklerken Layla'nın söylenmelerinin sonunu dinliyorduk.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, eğer sadece-" Durdu ve kolumu dürttü. "Boş ver. Geliyor."

Jamie'yi görmeyi umarak şöyle bir baktım ama gördüğüm şey kendi kişisel cehennemimin itlerinin üzerimize doğru gelmekte olduğuydu. Diğer adıyla Tristan ve çetesi.

Yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruşmuştu ve Carolyn ile Lara -adlarının bunlar olduğundan hâlâ emin değildim- ikisi de rahatsız görünüyordu. Garrett'ın bedeni yarım adım daha yaklaşıp kadar Tristan doğrudan bana bakıyordu. Gözleri ona kaydı ve yutkundu, dönüp yüz hatlarını mega-watt bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Merhaba Madison. Nasılsın?"

Kaşlarımı çatma ve ona parmak sallama isteğimle savaştım. Bu kadın ne istiyordu? "İyi. Sen?"

"Bir buz küpü kadar üşüdüm ve çocuklar maçı kaybettiği için üzgünüm, ama çok iyiyim." Hızlı arkadaşmışız gibi bana gülümsemeye devam etti ve ben bir şekilde başka bir boyuta düşüp düşmediğimi merak ederek etrafıma bakındım.

"Her zaman çok meşgul olduğun için sana erkenden haber vermek istedim, birkaç hafta içinde takım için bir parti vereceğiz. Bir sonraki maçta küçük davetiyeler göndereceğim, ama umarım seni orada görürüm!"

Bön bön baktım, sadece başımı sallamayı başarabildim. Yanıttan memnun görünüyordu ve grubuyla birlikte çocuklarını beklemeye gitmeden önce elini salladı.

Yavaşça yoldaşlarımla yüzleştim. "Bu garipti, değil mi? Bunu çok tuhaf bulan başka biri var mı?"

Layla benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu ama Garrett sonunda sinir bozucu kanaryayı yakalamış bir kedi gibi görünüyordu. Yüzünde son derece memnun bir ifadeyle kadınların uzaklaşmasını izliyordu.

Tristan'ın grubuyla onun arasında bir ileri bir geri baktım, "Garrett Rowe."

"Hm?"

"Sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ama sadece çenemin altına bir parmağını dokundurup göz kırptı. Sonra yanımdan geçip nihayet sahadan çıkan Jamie' buluşmak üzere uzaklaştı.

Çocuğumun yüzünü aydınlatan bir şey söylemeden önce onu yumruklamak için eğilmesini ve hala durduğum yerden duyabileceğim kadar yüksek bir kahkaha atmasını izledim.

İkisinin de yüzünde muzip bakışlar vardı ve Layla arkamdan kıkırdamaya başladı. "Kızım, başın büyük belada."

Öyleydim. Gerçekten öyleydim. Çünkü o adama aşık olabileceğimden oldukça emindim.

Bölüm Yirmi Bir

ODA DÖNÜYOR, ETRAFIMDA BİR GÖRÜNTÜ KALEYDOSKOPU GIBİ DÖNÜYORDU. I insanların hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini söylediklerinde hissettiklerinin bu olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Etraflarında hızlı patlamalarla mı döndü, yoksa o anlarda zaman yavaşladı ve tadını çıkarmanıza izin verdi mi?

Gözlerimi kapattım ve tekrar uzaklaştım. Hayatımın gözlerimin önünden geçmesine izin vermeyebilirdim. Jamie dışında, ölmeden önce yeniden yaşamak isteyeceğim tek bir şey bile yoktu. Depresif ve stresli bir şekilde ölürdüm.

İç çekerek, ayağımı uzatıp sandalyenin hareketini durdurmadan önce kendime bir tur daha attım.

Masaüstümdeki saate baktım, homurdanmaktan ve masanın altına sürünmekten başka bir şey istemiyordum. İş yerinde yaşam ve ölümle ilgili hayaller kurduğunuzda uzun bir gece olacağını bilirsiniz. Bu çalışma programını çoktan aşmışım. Otuz beş yaşına geldiğimde ve başarılı olduğumda, geriye dönüp baktığımda bu saçmalıkla gurur duysam iyi olacaktı.

Zaman çizelgemi doldurmayı bitirdim ve monitörü uyku moduna geçirdim. "Bugünlük paydos etmek üzereyim, Evaline. Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, tatlım, hafta sonunun tadını çıkar."

Burnumu kıstım, programım, Jamie'nin oyunu ve çalışmam gereken vizeler düşünüldüğünde bu pek olası değildi ama yine de tatlı bir duyguydu. Sandalyemi geriye itip çantamı ve kıyafetlerimi alarak ofise doğru ilerledim.

Geçerken birkaç kişi gördüm, ama çoğu sadece hızlı bir gülümseme ya da yarım bir el sallama teklif etti. Rob'la yaşadığı fiyaskodan sonra işler değişmişti. O

pek sevilen biri değildi, bu yüzden kimse onun kovulmasından dolayı benden nefret ediyor gibi görünmüyordu, ama artık benimle sohbet de etmiyorlardı. Kimse ille de kaba değildi; sadece benim yanımda nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı.

Sanki yaşadığım cinsel taciz *onları* etkilemiş gibiydi. Beni görmek onlara sadece unutmayı tercih ettikleri bir şeyi hatırlatıyordu. Artık sadece bir insan değildim. Ben *o* kişiydim ve onlar bana ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

Banyoya girdim, ofis kıyafetlerimi garsonluk üniformamla değiştirdikten sonra tekrar dışarı çıktım ve lobiden geçerek aracıma doğru .

Jamie'yi içeri girmeden eve bırakabilmek için kıyafetlerimi burada değiştirmeye yeni başlamıştım. Başta bu konuda kendimi tuhaf hissetmişim ama bana zaman kazandırdığı için bunu çabuk atlatmıştım.

Restoranın birkaç dakika erken gelmemle ilgili bir sorunu yoktu ve tatil yaklaşırken alabileceğim her ekstra bahşişe ihtiyacım vardı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de fazladan birkaç nöbet tutmak istiyordum. Jim, tatil yaklaşırken diğer gardiyanlardan bazılarının hafta sonlarını aileleriyle birlikte geçirebilmeleri için daha fazla Cumartesi gününe bakıp bakamayacağımı ve müsait olup olmadığımı zaten sormuştu.

İroni gözümünden kaçmamıştı ve düşüneceğimi söyleyen bir yorum yapmadan önce ona bakakalmıştım. Hâlâ karar vermemiştim.

İçeri girdiğimde restoran sessizdi, sadece birkaç müşteri etrafa dağılmıştı. Ev sahibi standında tembellik eden yeni kızlardan birine el salladım ve eşyalarımı yerleştirmek için arka tarafa doğru ilerledim.

Sessizlik uzun sürmedi. Saat beşte evimiz dolmuştu. Super Bowl yoğunluğu yoktu ama zamanın hızla geçmesini sağlayacak kadar beni meşgul etti. Beş hızla altıya, altı da yediye döndü. Bunlar benim en sevdiğim vardiyalardı, hızlı olanları.

Masalarımından birinde mama sandalyesine bağlanmış, babasının kredi kartı için cüzdanını karıştırmasını beklerken sipariş defterimle ce-e oyunu oynayan yürümeye başlayan bir çocuğa gülümsedim.

Ellerini çırparak ve bana iki sıra minik dişini göstererek ciyaktı. Tombul yanakları ketçapla kaplanmıştı ama kucağında gördüğüm ketçap topaklarının yanında bu hiçbir şeydi. Kıkırdadım ve bir

Komşu masadan fazladan peçete alıp annesine uzattı, o da bana minnettar bir gülümseme verdi.

Diğer tüm masalarım yemeklerini almıştı ve onları kontrol etmem gerekmeden önce birkaç dakikalığına hazır olacaktı, yüzden küçük aileyi nakde çevirmeyi bitirdiğimde, yan görevlerime başlamak için arkaya yöneldim.

Bu gece, ranch şişelerini yeniden doldurmakla görevliydim ve bundan nefret ettim. Restoranlar hakkındaki üzücü gerçek -bu da dahil- kırılmadıkları sürece çeşni kaplarını asla değiştirmemeleriydi. Her gece dökme kapları kullanarak şişeleri doldurmamızı istiyorlardı. Durulama yok, yıkama yok, önce eskileri boşaltmak yok. Sadece yeniden dolduruluyor ve tekrar kullanılıyordu.

Yaltaklanma.

Nate kafasını sallanan kapıdan içeri soktuğunda beşincideydim. "Hey, Kıvırcık, on yedi yaşında iki topun var."

Başımı eğerek duyduğumu belirttim.

"Bira istedikleri için gidip içki siparişlerini aldım, giderken uğrayın ve alın."

"Tamam, teşekkürler, Nate."

"Ve belki yüzünü de biraz temizlersin."

Sertçe başımı kaldırdım, parmaklarımdan aşağı akıyordu. "Neden? Yüzümde ne var?" Bileğimin tersiyle alnımı silerek sordum.

"Hiçbir şey, seni spastik. Sadece içlerinden biri cızırtılı derecede ateşli demek istedim. Yani, teşekkür ederim diye bağırırken yanaklarımı mutlulukla açabileceğim türden bir ateş."

"Tanrım, dur. Bu görüntüyü asla temizleyemeyeceğim. Kıçını sık ve gidip içkilerimi hazırla," dedim ve onu el sallayarak gönderdim. Bana göz kırptı ama dediğimi yaptı.

Genelde çekici, bekâr bir erkeğin müşterim olması hoşuma giderdi. Ben de bir insandım ve sıradan flörtlerden en az bir sonraki yalnız insan kadar hoşlanıyordum, ama bu gece kendimi uzaktan bile ilgilenmiyor buldum. Aslında, oraya gitmekten korkuyordum.

İyi bir bahşiş isteseydim, ona fazladan birkaç gülümseme verirdim ve birkaç kez sohbet etmek için uğrardım, ama bu fikir ağzımda acı bir tat bıraktı. Bunu yapmak istediğim ateşli bir bekâr adam vardı ama o rastgele bir yabancı değildi.

Bir kâğıt havlu kaparak elimi sildim ve yüzümde bir gülümsemeyle yere geri dönmeden önce kendimi toparladım.

Neredeyse anında donan bir gülümseme.

Oh.

Nate yanılmamıştı, adam kesinlikle yanaklarını yaymaya değeri. Masa beni fark etmeden önce, sallanan kapıdan geri çekildim, restoranın arkasından dolanarak diğer tarafa geçtim ve doğruca banyoya daldım.

Dağınık topuzumu temizledikten -kötü dağınık, sevimli olanını değil- ve yanaklarımı birkaç kez şapırdattıktan sonra derin ve sakin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim.

"Merhaba çocuklar, ben Madison ve bu akşam size ben hizmet edeceğim." Elimdeki iki birayı masaya bıraktım ve iki elimi de kalçalarıma koydum.

"Yaka kartında Curly yazıyor."

Dudaklarımı büzdüm, "Burada lakapları seviyorlar. Bana ikisinden birini söyleyebilirsin.

Sipariş vermeye hazır mısınız yoksa birkaç dakikaya daha ihtiyacınız var mı?"

"Onu bilmem ama ben buraya sadece biraz içkinin ve kusursuz manzaranın tadını çıkarmaya geldim." Şişeyi ağzına götürdü, dudakları temas etmeden önce dili hafifçe dışarı fırladı ve gözlerini bana dikerek bir yudum aldı.

"Oh, um. Mükemmel. Tamam. Ya sen?"

Karşısındaki yaşlı beyefendi oturduğu yerde bok yemiş sırtışını menünün arkasına saklamaya çalışıyordu ve nedense bu beni güldürüyordu. İçimden bir ses bu ikisinin bu gece başlarına bela olacağını söylüyordu.

"Hayır, ama eminim daha sonra canım patates kızartması ya da başka bir şey çekecek," dedi sonunda.

"Tamamdır." Gitmek için döndüm ama parmaklarım bileğime dokununca durakladım. Omzumun üzerinden baktım, kalbime bir bıçak dayadım ve sakinleşmesi için onu tehdit ettim.

"Curly'nin sevimli olduğunu kabul ediyorum ama sanırım Maddie'yi daha çok seviyorum."

Dudaklarımı yalayarak yutkundum ve bakışlarına karşılık verdim: "Biliyor musun, bana böyle hitap eden tek kişi sensin."

Garrett'ın gözleri parladı ve elindeki şişeyi kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı, "O zaman kesinlikle daha çok sevdim."

Ağzım açıldı, ama içimde uçuşan kelekleri ele vermeyecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi fark edince, Harry'ye başımı sallayarak kapattım ve oradan hızla uzaklaştım.

Masalarımın geri kalanını kontrol ettim ve hemen barın uzak tarafında bir saklanma yeri belirledim.

Nate ıslık çaldı. "O adam sana günde üç kez yemek istediği bir atıştırmalıkmışsın gibi bakıyordu. Kızgınlığını buradan hissedebiliyordum."

Başımı kollarıma doğru eğerek inledim. Elbette Garrett sadece hazır olmadığım bir anda ortaya çıkmakla kalmayacak, aynı zamanda ona aşık olduğumu açıklamamın üzerinden tam bir hafta geçmeden ortalığı kızıştıracaktı.

Başımı yana eğip arkadaşşıma bakarak, "Onu gerçekten tanımadın mı?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı, buzlu bir kupa kaptı ve onu mükemmel miktarda bira-köpük oranıyla doldurdu. "Hayır, neden? Kim o?"

Nate'e ve onun tek bir yüzü ya da ismi bile hatırlamayan playboy alışkanlığına lanet okuyarak tekrar homurdandım. "Bir adamın birasını onun kucağında içtiğim geceyi hatırlıyor musun?"

"Hayır. Kapa çenenı. Bu aynı adam mı?"

Acınası bir şekilde başımı salladım, kafamı kaldırıp müşterilerimi kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyordum.

"Ve sen *hala* onun acısına son vermedin mi? Curly, o adam seni istiyor."

"Biliyorum," dedim, muhtemelen birinin ağzından düşmüş olan çubuk kraker kırıntılarını silkeleyerek. "Zaten benden yardım oyunu oynamamı istedi."

"*Ve sen de -tamam*, sen resmen, kesin olarak delisin, ama buna geri döneceğiz. O adam seni istiyor demek istedim, sonsuza dek seni istiyor."

Barı ittim, dengemdeki ani değişimden dolayı kendimi sabitledim. "Hayır, istemiyor Nate. Zaten yüzüme karşı bunun 'duygusuz' bir anlaşma olacağını söyledi."

Nate birkaç çalkalayıcıyı çevirerek lezzetli olduğu kesin olan rastgele bir karışım yaptı. "O zaman daha da iyi. Her zaman birileriyle çıkmak için zamanın olmadığından yakınırsın zaten. Peki, seni engelleyen ne?"

Ona aşık olmam ve ona dokunmamın yıkılmış kalbimden geriye kalanları öldüreceği gerçeği mi? Bu iyi bir sebep miydi?

İki şişenin daha kapağını açtı ve bana doğru uzattı, "Çılgınca bir şey yap Kıvırcık. Sen bir annesin ve harika bir annesin, ama aynı zamanda bir kadın olduğunu da unutma. Senin de ihtiyaçların var ve bu da önemli."

"Ne zamandan beri felsefe falan yapıyorsun?" diye sordum. Tokalaşmanın ortasında durdu, dişlerini emdi ve dilini tıkırdattı.

"Curly, benim her türlü farklı yönüm var. Sence başka nasıl

tüm randevularım?"

Gözlerimi devirmiştim. Çılgınca bir şey yap, ha? Tek gecelik ilişkilerden hoşlanan hiç kimseyi yargılamazdım. Nate bunu ikinci mesleği haline getirmişti ve ben onun yüzünü seviyordum. Ama Garrett'ın ve benim arkadaşlığımızı bu yönde ilerletip daha fazlasını istemeyebilir miydim? İşte bundan emin değildim.

Ama masasına yaklaştığımda ve gözleri vücudumda gezindiğinde, neredeyse "Lanet olsun, evet!" diye bağırıp onu yakasından tutarak tuvalete sürükleyecektim. Her nasılsa, kovulmanın Nate'in aklındaki çılgınlık seviyesi olduğunu sanmıyorum.

Garrett attığım her adımı ön sevişme gibi izliyordu ve ben birden nasıl konuşacağımı unuttum. Yeni şişeleri masaya koyup boş şişeyi almak için uzandım ama aynı anda elini uzattı ve parmaklarını benimkinin etrafına doladı. Şişeyi kendine doğru çekti ve neredeyse kucağına düşene kadar beni öne doğru itti.

Bir elimi omzuna koyup ağırlığımı destekledim ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. Bu pozisyon garip bir şekilde en son kucağında bira şişesi tuttuğum zamana benziyordu ve bana bakışından aynı şeyi düşündüğü anlaşıyordu.

Kıpkırmızı kesildim, geri çekildim ve avuçlarımı yanlarıma sildim. Bedenimi lanet güneşten uzaklaştırarak Harry'ye "Hâlâ iyi misin?" diye sordum.

Harry öne eğilmiş, çenesini ayı büyüklüğündeki eline dayamıştı, yüzünde kuşku uyandıracak kadar boş bir ifade vardı. "Evet, ben iyiyim."

Boğazımı temizledim ve sol tarafımda gözlerini dikmiş bana bakan adama bakmayı reddettim. "Pekâlâ o zaman, daha fazlası için hazır olduğunuzda beni işaretleyin."

"Bunu zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum ama duymak istediğin kadar söyleyebilirim Maddie."

Kulaklarım yanacak kadar kızarmıştı ve hayatımda hiçbir masadan bu kadar hızlı kalkmamıştım. Kardeşlerin kahkaha sesleri arkamda yankılanıyordu.

Her şey düşünüldüğünde gecenin geri kalanı oldukça iyi geçti. Büyük bir parti de dahil olmak üzere tam bir bölüme sahip olmam uzun sürmedi, bu yüzden Garrett'ın varlığını veya alaycı yorumlarını fazla düşünemeyecek kadar meşguldüm.

O da bunu anlamışa benziyordu, çünkü beni masadan masaya koşuştururken gördüğü anda çekim gücünü azalttı ve kardeşiyle sohbet ederek standında rahatladı.

Başka bir garsona yardımcı oluyordum ve sonunda kabinlerinden çıktıklarında kollarım dirseklerimden aşağı bulaşıklarla kaplıydı.

Garrett masanın üzerine para ve başka bir şey atarken odanın öbür ucunda gözlerimle karşılaştı. Sonra sessizce Harry'yi takip etti.

Kollarımı serbest bırakır bırakmaz oraya koştüğümü söylemek istemiyorum ama bu mümkündü. Topamları için çok fazla olan bir tomar paranın altına sıkıştırılmış, katlanmış, buruşuk görünümlü bir kağıt vardı. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi kaptım, okudum, sonra tekrar okudum.

İşten sonra görüşürüz.

Bu beş kelimenin nasıl olup da hem heyecan verici hem de sinir bozucu olabildiği kafa karıştırıcıydı. Sanki aynı anda hem tehdit ediyor hem de benimle alay ediyordu ve bu, tenimde karıncalar gezinirken karnımda bir ateş yanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Baş döndürücüydü.

Notu cebime koydum, pencereye baktım ve yarı yarıya onun orada durup bana sırtımasını bekledim, ama sırtıtmıyordu.

Hafif bir hayal kırıklığına uğramış olmam beni endişelendirmeliydi. Beni tahrik edebileceği gerçeği beni daha çok endişelendirmeliydi.

"Bu gece bir değişiklik yapacak mısın, Curly? Yoksa her zamanki gibi mi?"

Garrett'in notu arka cebimde bir delik açarken, düşünceli bir şekilde dilimin ucunu dışarı çıkardım. Gerçekten benim eve gelmemi mi bekleyecekti?

"Değiştir ama kullanmamı engelleyecek çılgınca bir şey olmasın."

"Tamamdır."

Nate'i barda bıraktım ve kullandığım süpürgeyi paspasla değiştirerek sakladım. Tam zamanında kapatmıştık ve bu da listemdeki son işti.

Müdürüm uzun zamandır kapanış görevlerimi kontrol etmeyi bırakmıştı, onları gerçekten yaptığımı güveniyordu, bu yüzden işim bittiğinde ofisine doğru bağırarak veda ettim ve Nate ile verandada buluştum.

"Zehriniz, leydim."

Onu aldım, yorgun popomu yanındaki sandalyeye bıraktım ve ayaklarımı masanın bacakları arasındaki parmaklıklara dayadım. "Aman Tanrım, bu da ne?"

Bu mu?"

"Sadece bir limon damlası."

"Tanrım, bu çok iyi." Birkaç yudum daha aldım, arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım, gecenin sessizliğine karışan tatlı ve ekşi tatların tadını çıkardım. Bazen sessizliğe kavuşana kadar çevrenizin ne kadar gürültülü olduğunun farkına varmazsınız.

"Uh-oh."

Gözlerim hâlâ kapalıydı, tembelce "Ne?" diye mırıldandım. "Erkek arkadaşının katil bir tip olduğunu söyleyebilir misin?"

Sorgulamasının nereye varacağını merak ederek bir gözümü araladım ama solgun yüzünü görünce ayağa fırladım ve bakışlarının nereye odaklandığını görmek için başımı çevirdim.

Garrett avlu çitinin diğer tarafında duruyordu, yüzü gece tarafından kısmen gizlenmişti ve yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

Hâlâ burada ne işi vardı? İçkimi yere bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Garrett?"

Gözlerini kırpıştırarak beni duyduğunu belli etti ama gözlerini Nate'ten ayırmadı. Dışarıdan soğukkanlı ve mesafeli görünüyordu ama ben daha iyisini biliyordum.

"İlgilenmiyor."

Nate'in kaşları alnına doğru fırladı, "Evet, eminim lanet olası Plüton bile bunu biliyordur."

"Güzel."

Nate'in saçmalamaya devam durdurmak için titrek bir elimi uzattım ve paniklememeye çalıştım. Neden kendimi az önce hile yaparken yakalanmış gibi hissediyordum? "Burada ne yapıyorsun?"

Bana bakarken gözlerinin etrafındaki deri seğirdi ve yüzünde bir şey parladı. Göz açıp kapayınca kadar geçti ama ben görmüştüm. Acı. "Sana burada olacağımı söylemiştim."

Aman Tanrım. Beni dubleks evde göreceğini söylediğini sanmıştım, gerçekten işten çıkmamı bekleyeceğini değil. Sanki mesajını dikkate almamışım gibi oturup bekledi ve beni başka bir adamla buluşurken buldu. Hay sikeyim. Sonraki kelimelerim kelime kusmuğu gibi ağzımdan döküldü.

"Nate işten bir arkadaşım."

"Bildiğim iyi oldu. Hadi gidelim."

Dudağımı çiğnedim. "Cipim burada," dedim beceriksizce.

"İçki içiyorsun, araba kullanmayacaksın."

"Bir içkiyi bile bitirmedim. Bu gece de içtin."

"Saatler önce. Sen sürmüyorsun. Harry ve ben daha sonra gelip alacağız." Başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı, "Arabaya bin, Madison."

Omzunun üzerinden atılmak istemediğim sürece fazla bir seçeneğim olmadığını fark ederek sertçe ayağa kalktım ve mırıldanarak veda ederek Nate'in sandalyesinin yanından geçtim.

"Onunla gidebilecek misin Curly?" diye sordu sessizce. "Evet, iyi olacağım. Teşekkürler, Nate."

Bana sempatik bir bakış attı ama ikimize de başka bir şey söylemedi.

Garrett bir adım arkamdan yürüdü ve bedenimin yanından uzanarak Nova'sının kapısını benim için açtı. İçeri süzıldüm ve ayaklarımın dibinde duran plastik torbaya baktım. Adam işten çıkmamı beklerken benim için bebek battaniyesi üzerinde çalışıyordu. Tanrım, tam bir pisliktim.

Direksiyona geçti, kemerini takıp otoparktan çıkarken ne konuştu ne de bana baktı. Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Onu incittiğim için özür dilemek istedim ama o özür dilememden nefret ederdi. Sadece bu hareket bile onu kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Garaj yoluna girer girmez emniyet kemerimi çözdüm, en azından bana bağırdığında dışarıda olmaya kararlıyım, ama sesinin alçak tonu beni durdurdu.

". "

"Kaçmıyorum, sadece çıkıyorum. Buradayız."

"Mutsuzsun."

Bekle, mutsuz olduğum için mi endişeleniyordu? Ön camıyla göz kamaştırıcı bir çekişmenin ortasında olan oydu. "Mutsuz değilim."

"Bana yalan söyleme. Sana kızdığımı düşündüğün için panikliyorsun. Yüzünden anlayabiliyorum."

"Belki de yüzümü sandığın kadar iyi tanımıyorsundur çünkü ben iyiyim." Harika, içimi görebilen bir kişi daha, tam da ihtiyacım olan şey.

Ellerini direksiyonun üzerinde sıkarak başını geriye attı, "Lanet olsun, neden bu kadar zorsun?"

"Bak, bana bağırma ama seni kızdırdığım için özür dilerim. Seni başka bir adam için terk etmiyordum ya da her neye benziyorsa. Notunun eve döndüğümde beni göreceğin anlamına geldiğini sanmıştım. Nate barda çalışıyor ve bazen kafamı dağıtmam için bana içki hazırlıyor, ama hepsi bu."

Sözlerim boğulmakta olan bir adama atılan cankurtaran simidi gibi hızla döküldü, sesim tam da onun beni suçladığı gibi paniklemişti. Ama elimde değildi, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlaması için çırpınıyordum. Ben öyle biri değildim.

Ama tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordlardı. Yüz hatları ve derin bir nefes aldı, birkaç saniye tuttuktan sonra ağır bir şekilde bıraktı. "Biliyor musun, sürekli seninle baş başa kalmayı bekliyorum, ama ne zaman arkamı dönsem, o hep burada bizimle."

Aptal gibi arabanın etrafına bakındım. "Kim hep burada?"

"Eski sevgilin."

İrkildim, "Peki ya o?"

"O orospu çocuğundan nasıl kurtulduğumu anlamaya çalışıyorum, mızımız kışını rastgele bir portatif tualete soktum ve yine de bir şekilde hala burada, omzunun üzerinde asılı duruyor."

"Bekle, ne yaptın?" "O

neden burada?" "Ne? Az

önce dedin ki-"

"Neden hala kafanın içinde Maddie?"

Sırtımı kapıya dayadım ve sanki kalbimi sabitleyebilecekmış gibi kapıya tutundum. Şu anda havaya maruz bıraktığı kalbimi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Yüzündeki o lanet bakıştan bahsediyorum. Sanki seni incitmemin an meselesi olduğunu düşünüyormuşsun gibi. Sanki canımı yaktığın için bu gece sana bağıracağımı düşünüyormuşsun gibi." İç çekti. "Ne zaman seni kabuğundan çıkardığımı düşünsem, onun seni geri koymasına izin veriyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Elimini arkamda dolaştırdım, kapının kolunu aradım ve bulduğumda çektim. Bu kapalı alandan çıkmam gerekiyordu.

Sadece bir santim açılmıştı ki bana doğru hamle yaptı, kapıyı çekip yüzüme doğru eğildi.

"Sen ne yapacağımı merak etmeden üzülemediğimde, onu buraya davet ediyorsun," diyerek parmağını alnıma doğru uzattı.

"Sana bağıracağımdan endişe etmeden burada oturup normal bir çift gibi konuşmadığımızda, o orospu çocuğunun bir sandalye çekip kalmasına izin veriyorsun. Benim hareketlerimi görüp *onunkilerle* kıyaslıyorsun."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, "Şunu söylemeyi kes. Onun gibi olmadığını biliyorum."

"O zaman onu."

"Attım."

"Hayır, . Tekmele. Onu. Dışarı."

"Son beş yıldır ne yaptığımı sanıyorsun?" Tersledim. "Bahane üretmeyi bırak ve onu kov Madison. Onu düşünmeyi bırak."

insanları onunla kıyaslamayı bırakın, o piç kurusuna zaman ayırma ayrıcalığını vermeyi bırakın."

"Lanet olsun, deniyorum!"

Yüzü benimkinin sadece bir santim üzerinde duruyordu, ikimiz de birbirimize bakıyorduk, göğüslerimiz kabarmıştı. Gözlerim acıdı ve titrek bir nefes aldım.

"Sana yüküm olduğunu söylemiştim. Rastgele bir metafor değildi. Senden hoşlanıyorum Garrett, olması gerekenden daha fazla ama-"

Vücudumdaki kolunu çekerek enseme kavradı, başımı yukarı kaldırdı ve gözlerinin yüzümde gezinmesine izin verdi. Gözlerini bir anlığına kapattı ve ardından açtı: "Siktir et."

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Yumuşak bir öpücük yoktu, tereddüt yoktu, sadece iki güç çarpışıyordu. Sanki dudaklarının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmeden bir saniye daha geçiremezmiş gibiydi. Sanki hayatı buna bağlıydı.

Şok içinde donup kalmıştım, ellerim arkamdaki kapıya yapışmıştı, ta ki dişlerinin alt dudağımı sıyrıp ağzına çektiğini hissedene kadar. Ve eridim, mum gibi ona yapıştım.

Kollarımı boynuna doladım ve vücudunun üst yarısı benimkini kaplayana kadar onu daha da yakınımaya çektim. Ağzımı eğerek dilinin içeri dalması için açtım. Bir alevdim, uzaydan gelen saf bir yıldız ateşi, patlamaya ve dünyayı da yanımda götürmeye hazırdım. Tırnaklarımı omuzlarındaki kaslara geçirdim, dilinin ve dolgun dudaklarının hissinde boğuldum.

Ağzını çenemden aşağıya doğru sürükleyecek kadar uzaklaştı, boynuma inmeden önce yolunda sıcak, yakıcı öpücükler bıraktı. Nefes nefese kalana kadar önce bir yanıma, sonra diğer yanıma ısırıldı ve emdi. Sonra tekrar ağzıma geldi, beni açtı ve ruhumun her bir parçasını çaldı.

Bu yeterli değildi. Onun tenini kendi tenime boyamak istiyordum, kulağımda inlediğini duymak ve nefesini tenimde hissetmek istiyordum. Ve bunu sadece şimdi istemiyordum. Bunu her gün istiyordum.

Bu düşünce aklımı başıma getirdi ve beni soğuk suya batırdı. Uzaklaşmaya çalıştım ama boynumdaki el sıkılaştı ve

beni yerime oturttu.

Ağızına karşı iç çektim, "Garrett."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı, sonra tekrar, her seferinde daha da yumuşayarak. Bir kez. İki kez. Dört kez. Sonunda elini boynumdan çekti, alnını benimkine dayadı ve ellerini omuzlarımla kırımlarında gezdirdi.

"Dudaklarının tadına bakmanın harika olacağını biliyordum, ama hayatımı değiştireceğini bilseydim, seni uzun zaman önce öperdim."

Ellerimi göğsünün üzerine bıraktım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez Garrett.

Geçmişimi ya da kafamı değiştirmiyor ya da aniden düzeldiğim anlamına gelmiyor." Gözleri bana odaklandı. "*Düzelme*ne gerek yok. Senden geçmişini hiç gibi bir kenara atmanı beklemiyorum. Sadece birlikte olduğumuzda bunun aklının bir köşesinde olmasını istemiyorum. Birlikte olduğumuzda benimle savaşmak için güvenli."

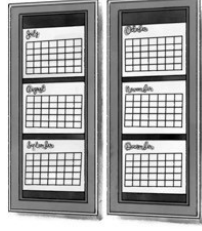
Başını salladı, göz temasını kesip ellerime baktı. "Sen lanet olası bir hazinesin Maddie. Lanet olası bir mücevher ve seninle tanışan herkes bunu görüyor, bar arkadaşın da dahil. Seni bu gece orada onunla otururken gördüm ve kıskançlığım beni ele geçirdi. Seni benim yapmadan önce başka bir adamın seni sahiplenmesi düşüncesine katlanamıyorum."

Kalbin göğsüne sığmayacak kadar büyüyebilir mi? Bir elimi kaldırdım ve parmaklarımı yanağına dayadım, şimdiden dudaklarını bana geri getirmek istiyordum.

"Başka bir adam yok, Garrett. Ne dün, ne bugün, ne de yarın. Sadece zamana ihtiyacım var."

Gözlerini kapadı ve iç çekerek avucumu öptü. "Hayatta kalacağıma söz veremem ama sen hazır olana kadar geri çekileceğim. Bana sadece ne zaman olacağını söyle bebeğim, burada olacağım."

Yirmi İkinci Bölüm

BANA BAKAKALDI. "ÖZÜR DILERİM, NE YAPTI?"

Hikâyeyi tekrarlamadım, bunun yerine şarabımı yudumlamak için başımı geriye attım. Yanındaki şişeyi kaparak bir kadeh daha doldurdum, şişeyi boşalttım ve boynundan akan damlaları yaladım.

Evet, paraya kıyıp ertesi sabah gerçek bir şişe satın almıştım. Ne diyebilirdim ki, bir kriz yaşıyordum.

"Sonra ne oldu?"

"İkimiz de eve gittik. Kendi evlerimize. Yalnız başımıza."

Layla gözlerini kırpmadan bana baktı. Onu suskun görmek nadir görülen bir şeydi. "Bütün bunları sana söyledi ve sen de öylece eve mi gittin?"

Kesinlikle en korkak anlarımdan biriydi. Bardağımı iki parmağımın arasında dengeleyip ileri geri çeviriyor, gerçekten yemek yemem gerekip gerekmediğini merak ediyordum. "Evet."

"Senin derdin ne be? O bir av. İyi biri, Mads. Jamie de onu seviyor. Sürekli ondan bahsediyor ve gelip gelmeyeceğini soruyor."

Bardağımı yere bıraktım ve kendimden uzağa ittim. Kendimi toparlamam ve bir yetişkin gibi davranmam gerekiyordu. Aşık olduğum adamı öptüm ve yemek yerine şarap içmeyi tercih ettim diye bu geceki mesaim ortadan kalkmayacaktı.

"Öyle olduğunu biliyorum ama işe yarayacağını bilmeden bu işe girişmem ne ona ne de Jamie'ye haksızlık olur."

"Kimse bir ilişkiye zaten yürüyeceğini bilerek girmez. Çıkmanın amacı tam anlamıyla budur."

Homurdandım, bardaki pozisyonunun yanından geçip kendimi yüzüstü kanepeye attım. "Biriyle çıkabilir miyim bilmiyorum, Layla. Berbat haldeyim."

O da onu takip etti ve kışımın üstüne oturdu. Her iki köpek de kucaklaşma partisi için heyecanla yerdeki pozisyonlarından sıçradı ama neyse ki yüzüm için onları aşağıya doğru salladı. İkisinin de hayal kırıklığı içinde oflayıp puflamalarına kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Kalçama vurdu, "Evet, berbat durumdasın. Tam olarak lanet olası bir dağınıklık. Ama bu senin buna değmeyeceğin ya da denemeyeceğin anlamına gelmiyor. Yıllardır bekârsın Mads. Şansını denemenin zamanı geldi."

"Düşünmem gereken sadece ben değilim. Kendin söyledin, Jamie onu seviyor. Bunu ona yapamam. Sonunda hayatında iki ebeveyn figürüne sahip olma fikriyle onu kızdıramam, ancak işler yolunda gitmezse bunu elinden alamam."

"Sadece suları test edelim o zaman."

Üstümdeki tüneğinden yüzümü göremese de ona doğru bir bakış gönderdim. "Onunla yatamam. Biz komşuyuz. Kimyamız uyuşmazsa ve o da vurup bırakmak isterse, bunu yapamaz. Sürekli yüzümü görmek zorunda kalacak. Bırakma kısmı olmadan vurma kısmı."

"Yani seni öptüğünde aranızda bir elektrik olmadığını mı söylüyorsun?"

Kanepeye yapışmış, yetişkin bir kadın beni yastık olarak kullanırken bile ayak parmaklarıma kadar kızarmış, Garrett'ın öpücüğünü o sabah milyonuncu kez tekrarlamıştım. Aramızda kimyadan daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Sadece bu konuda ne yapacağıma henüz karar verememiştim.

Garrett beni şu anda istiyordu, ama benimle birlikte olmanın heyecanı, sonunda beni becerdikten sonra azalacak mıydı? Ben duygusal olarak hazır olana kadar beklemeye istekli olduğunu iddia ediyordu, ama ilgisini kaybetmeden önce gerçekten ne kadar beklemeye istekli olacaktı? Kimya otomatik olarak uzun vadeli duygulara eşit değildi.

Benimle birlikte olmanın aynı zamanda çocuğumla da birlikte olmak anlamına geldiği gerçeğini gerçekten düşünmüş müydü? Bu herkes için büyük bir sorumluluktuktu.

Şu anda büyükbabasıyla sinemada olan tatlı, koruyucu, şımarık, tuhaf çocuğumu düşündüm. Onun etrafında olmasından hoşlanmayacak tek bir kişi bile hayal edemiyordum ama biraz önyargılıydım.

Garrett'ı her gün görmek istiyor muydum? Evet. Onu ve Jamie'yi video oyunları üzerine tartışırken ve Rugsy onlara havlarken yerde güreşirken izlemek istedim. Ben yemek pişirirken ya da kıyafetlerini katlarken arkamdan gelip beni tatlı tatlı öpmesini istedim. Onun üzerine titremek ve üzerine titrenmek istiyordum.

Ayrıca kıyafetlerini çıkarıp bana ilk kez yıldızları gösterme iddiasını destekleyip destekleyemeyeceğini görmek istiyor muydum? Kesinlikle. Kelime oyunu yaptım.

Ancak uzun zaman önce öğrendiğim gibi, hayat çoğu zaman hayal ettiğim kadar sorunsuz ilerlemiyordu. Aslında, bu süreçte tren genellikle birkaç kez raydan çıkıyordu.

Konuyu değiştirmenin benim için en iyisi olacağına karar vererek, Layla arkam yerine kalçama yaslanana kadar yana doğru yuvarlandım.

"Aaron'ı portatif tuvalette bıraktığını söyledi."

Başıma doğru öne doğru kayarak homurdanmama ve kanepenin içine daha da gömülmeme neden oldu. "Yani, onu üstüne oturttu ya da..."

"Ya da."

"Aman Tanrım, işte bu. Tam bir koca aday. Ciddiyim, sen almazsan ben alırım."

üzerimden ittim, güldüm ve üzerine bir yastık attım. "Bunu duymak Rick'in kalbini kırar."

"Ugh," diye inledi ve bir sümüklü böcek gibi yere yığıldı. Bunu resmi bir işaret olarak alan köpekler ayağa fırladı, sarılmak ve tırmalamak için üzerine atladılar.

Layla birkaç gündür Rick'le ilişkisini nazikçe bitirmeye ama zavallı adam ipucunu anlamıyordu. Layla ona değer veriyordu ve hem yatakta hem de yatak dışında müzik yapmaktan keyif alıyordu ama adam ruh eşini kontrol edemiyordu.

Rick, kızın sadece arkadaş olmayı ima ettiği son seferde aşkını ilan etmişti ve kız umutsuzca pençelerini kırıp onun aşk acısı çeken kalbini ömür boyu yaralamaktan kaçınmaya çalışıyordu.

Kıkırdadım, onun için en ufak bir üzüntü duymuyordum. Bunu kendi kendine yapmıştı ve bu sadece Garrett'la çıkmaya atlamamam gerektiğinin bir kanıtıydı. Çünkü eğer ilişkimizi bitirirse bir daha toparlanamayacağımı zaten biliyordum.

Gerçek şu ki, hayatım boyunca paramparça bir kalple yürümektense, ona her baktığımda ve ona sahip olamadığımda bir parça üzüntü hissetmeyi tercih ederdim.

Garrett'ın beni öpmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve hâlâ bu konu hakkında konuşmamıştık. Aslında, gerçekten hiç konuşmamıştık. Dışarıda birkaç kez karşılaştığımızda bana el sallamış ve günümün nasıl geçtiğini sormuştu ama hepsi o kadar.

Perşembe günü Jamie'nin bahçede gol çalışmasına bile yardım etmişti ama Jamie onu akşam yemeğine davet ettiğinde reddetmişti.

Arkadaşlığımızı kurtarmaya çalışırken onu çoktan mahvetmişim gibi hissediyordum. Geri çekileceğini söylemişti ama sanırım arkadaşlığımızı kastettiğini fark etmemiştim.

Tribünde kaykıldım, bilinçaltımda göğsümü ovuşturdum, yerleşen ve gitmeyen ağrıyı yatıştırmaya çalıştım. Sabahın geç saatleriydi ve Jamie'nin maçı her an başlayabilirdi. Tek başıma katılmak zorunda kaldığım ilk maçı ve kendim için biraz üzülüyordum.

Layla bu hafta sonu komşu kasabadaki bir çiftçi pazarında müzik çalmak için bir iş almıştı ve annemle babam da babamın işi için bir tür bağış toplama etkinliğindeydiler. Bu konuda Jamie'den daha çok mızızlanıyordum.

Daha sonra hep birlikte geç bir öğle yemeği yemek için plan yapmıştık, böylece onlara nasıl gittiğini anlatabilecekti. Bana iki kez Garrett'ın gelip gelmeyeceğini bilip bilmediğimi sormuştu. Ona bir cevap verememişim.

İnsanların duygularını kapatabildiği o fantastik dünyalardan birinde yaşamayı dileyerek daha sert ovuşturdum. Uçmak, süper güç ya da hız gibi güçlerle kıyaslandığında, her seferinde duygusal kontrolü seçerdim.

Sonunda yanıma almayı hatırladığım battaniyenin içine gömüldüm; ayaklarımı önümdeki tribüne dayadım ve başımı dizlerimin üzerine koydum. Gözlerimi kapattım ve kollarımı yüzümde kavuşturarak kendimi dünyadan soyutladım.

Bana bakan biri için muhtemelen yünlü bir kozaya benziyordum. Ne yazık ki dışarı çıktığımda da aynı bitkin kadın olacaktım.

Sol tarafımdan gelen kakhaha seslerini, oturduğum tribünde yürüyen birinin titreşimleri takip etti. "Oradaki sen misin Madison?"

Ayağa fırladım, neredeyse arkamdaki ayak boşluğuna doğru devriliyordum. Battaniyem belime dolandı ve Michael'ın bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Oh. Günaydın, Michael."

"Üşüdün mü?" Yaklaştı ve yanıma oturmak için alçaldı. Battaniyenin kenarlarından tuttum, zaten oturmak için fazlasıyla yeri olmasına rağmen yana doğru kaydım.

Hissettiğim kadar sahte olmamasını umduğum bir kahkaha attım. Havadan sudan konuşma fikri enerjimin son damlalarını da tüketmeye başlamıştı ve daha yeni başlamıştık.

"Birazcık. Sadece maçın başlamasını bekliyorum."

Sahada toplanmış çocukları işaret etti, "Görünüşe göre şimdi koşturmayla hazırlanıyorlar."

Başımı sallamakla yetindim.

"Burada oturmamın bir sakıncası var mı, yoksa birini mi bekliyorsunuz?"

Bariz bir şekilde balık tuttuğu için yanağımın içini ısırardım. Etrafta olta ve solucan da sallayabilirdi ama onu suçlayamazdım. En son konuştuğumuzda Garrett bir gelgit dalgası gibi gelip beni alıp götürmüştü.

"Bugün sadece ben varım." Dikkatimi sahaya çevirdim. Hâlâ bir spor hayranı olduğumu iddia edemezdim ama çocukların bir ya da iki saat boyunca bir sahada amaçsızca koşuşturmalarını izlemenin neredeyse sakinleştirici bir yanı vardı. Bir akvaryumu ya da karınca çiftliğini izlemek gibi.

Michael'ın birkaç kez bana doğru baktığını görebiliyordum. Belli ki bir şey söylemek ya da sormak istiyordu ama cesaretini toplayamamıştı. Bir yanım hiç sormamasını umuyordu, ne kadar boktan bir düşünce olsa da. Ne zaman biri bana böyle bir bakış atsa, genellikle bana kişisel bir şey sormak üzeredir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Lanet olsun.

Gözlerimi ona çevirdim ama o saatine bakıyor, kadrانlarla oynuyordu, ben de tekrar tarlaya baktım. "Elbette."

"Gelecek hafta sonu boş musun? Bugün Ian'ın doğum günü ve Jamie'yi pizza ve pasta yemeye davet etmek istiyor. Düşündüm de... belki biz..."

Kekelemesi kesildi ve kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Bir çocuğun doğum gününü soruyordu, akşam yemeği ve sinema değil, o zaman neden sesi bu kadar gergindi? Ne zaman diye sormak için ağzımı açtım ama başka bir ses benden önce davrandı.

"Hangi gün?"

Bir saniye sonra büyük bir el omzuma dolandı ve beni arkamda duran kot pantolonlu bacağa yasladı. Nasıl

Onun oduncu gibi vücudunun ben fark etmeden bu çürük bankları aşması bile başlı başına bir başarıydı. Adam çok sinsiydi.

Michael "Cumartesi öğleden sonra" diye cevap verirken acı bir şey yutmuş gibi görünüyordu.

Garrett'in elleri battaniyemin kenarından tutup omuzlarımın üzerine çekecek kadar kalktı, sonra pazularıma inip parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı ovuşturdu.

"Programlarımızı kontrol edebiliriz. Maddie Cumartesi akşamları çalışıyor, ama senin için de uygunsa Jamie'yi getirmemde bir sakınca yok," dedi ve son kısmı bana yöneltti.

Michael bana doğru baktı ama Garrett'in sözlerinin hâlâ sardığını hissederken ona odaklanmakta zorlandım. Biz. Kontrol edeceğimizi söyledi, sanki bir ekip, bir birim, oluşmakta olan bir aileymişiz gibi.

Ortamımda garip bir his vardı; ya kalbim Grinch numarası yapıyor ve büyüyordu ya da kusma ihtimalim vardı.

"Evet, eminim bunu ."

Michael tüm bu olanlardan pek memnun görünmüyordu. "Güzel. Bu iyi." Aniden ayağa kalktı ve tuvaleti kullanması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Gidişini izledim, onların tersi yönde yürüdüğüünün farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Vücudumu döndürerek Garrett'in kalın kalçasıyla yüz yüze geldim. Gözlerimi çerçevesinden yukarı kaydırdım ve sessiz bir soruyla kaşımı kaldırdım.

Sanki aylardır ayrıymışız gibi gözleri yüzümün her santimetresinde gezindi. Kolumdaki eli yanağıma gitti ve kısa bir an için yanağıma kavradıktan sonra geri çekilip ellerini kapüşonunun içine soktu. "Hey."

Tek kelimenin yüzüme getirdiği gülümsemeyi gizleyemedim. "Geleceğini düşünmemiştim."

Açık tribünün üzerinden geçip yanıma yerleşti. "Burada olmamın bir sakıncası var mı?"

Daha fazla düşünmeden elimi bacağına koydum. "Tabii ki öyle. Jamie bana gelip gelmeyeceğini sorup durdu. Çok mutlu olacak."

Gözleri elime takıldı ve yavaşça yukarıya doğru ilerledi, "Ya sen?"

"Ben de burada olduğun için mutluyum." Garip bir şekilde güldüm. "Sonunda aklının başına geldiğini ve benden kaçtığını sanıyordum."

Kaşları çatıldı, "Seni rahat bırakmaya çalışıyordum."

Bacağını bir kez sıktıktan sonra kendi aklını taşıyan uzvunu kucağıma geri ittim. "Seks gözlerinden uzak durmaya ihtiyacım vardı Garrett, *senden* değil."

Hiç hazırlıklı değilmiş gibi kahkahalar attı ve içimde parlayan küçük bir kor canlandı. Hayatımda duyduğum en güzel seslerden biriydi.

Çocuğuma baktım, elimde tuttuğum bıçak yarım dilimlenmiş bir domatesin üzerinde duruyordu. "Özür dilerim, ne yaptın?"

"Onu öğle yemeğine davet ettim."

Bıçağı dikkatlice yere bıraktım, ellerimi havluya sildim, oturma odasına ve o anda kanepede haberlerde okudukları bir şey hakkında sohbet eden annemle babama döndüm.

"İşte," diye onayladım, yeri göstererek.

Jamie ağzını açtı, ama tam o sırada kapı çalındı, annemle babamı ürküttü ve Rugsy'yi kızdırdı.

Başımı ellerimin arasına aldım, dişi taşaklarımı bulup oraya doğru yürümeden önce bir anlığına çıldırmama izin verdim. Garrett buradaydı. Ailemle öğle yemeği yemek için. Yüce Tanrım, daha sonra beni sorguya çekeceklerdi.

Kapıyı açarak, onun iri gövdesinin geçebileceği kadar geri çekildim. Gözleri omzumun üzerinden odadaki diğer sakinleri fark ettiğinde bana seksi bir sırıtişla davranmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Hey, Garrett," dedi Jamie, kutudan çıkan jack-in-the-box tarzı yanımda belirerek. "Hey, J-man, uzun zamandır görüşemedik."

Jamie kıkırdadı, gezegendeki en huysuz yüz ifadesiyle bana bakarak sessizce "*Gördün mü?*" dedi. *Sorun yok.*

İçimi çektim, elimi Garrett'ın dirseğine koydum ve onu evin içine doğru yönlendirdim. "Anne, baba, komşum Garrett'ı hatırlarsınız."

Çenesi gerildi, bir kası patladı ama hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve elini uzatmak için bir adım öne çıktı. "Sizi tekrar görmek güzel. Torununuz sizden sık sık bahsediyor."

Annemin erimesi için gereken tek şey buydu. "Gerçekten mi? Bu beni çok mutlu etti."

Babam onun uzattığı eli tuttu ve tekrar kanepeye uzanmadan önce sıkıca sıktı. "Garrett, sen de aynı dubleks dairedesin, değil mi?"

"Evet, efendim. Madison terminolojisine göre biz duvar komşusuyuz." Babam kıkırdadı, "Madison terminolojisi. Bunu sevdim."

Garrett yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde arkasını döndü ve bana göz kırparak uzaklaştı. Annem yanıma geldiğinde hâlâ arkasından bakıyor ve aptal gibi göz kırpyordum.

Birlikte Jamie'nin mutfığa geçip Garrett'la konuşmasını, Garrett'ın da masayı hazırlamak için dolaplardan tabakları toplamaya başlamasını izledik.

"Vay canına."

"Evet," diye kabul ettim.

"Biliyor musunuz, mutfağınızı bu kadar iyi bildiğine göre birkaç kez akşam yemeğine geldiğini düşünebilirsiniz."

Kıpkırmızı kesildim. "Dubleks simetrik. Mutfığı tamamen aynı anne."

"Bunu tecrübeyle , değil mi?"

Ağzım bir karış açık, arkamı döndüm ama o çoktan uzaklaşmış, babamı kanepeden sürükleyerek mutfığa götürüp yardım etmişti.

Öğle yemeği süslü bir şey değildi, sadece salata ile basit sürgüler, ama Garrett mağara adamı gibi davranmadığı sürece, bol miktarda olacaktı. Bir sandalyem eksikti, bu yüzden Jamie ve ben bir tanesini paylaştık, dirseklerimiz yer için tartışırken her birimiz bir kenarda dengede durduk.

"Bu sabah Brenden ile konuştum. Biz bağış gecesindeyken aradı."

"Öyle mi?" Bir ağız dolusu marulun etrafında konuşarak sordum. Kardeşim telefonda konuşmayı pek sevmezdi, bu yüzden annemin üzerinde çalıştığı bir nokta olduğunu biliyordum.

Cevap vermeden önce kaymağından bir ısırık daha aldı, parmaklarını ağzına götürdü ve bana şefin öpücüğü için evrensel bir işaret verdi.

"Noel için ziyarete gelecek."

Çatalım ağzımın yarısına kadar dondu, "Gerçekten mi? Onu buna nasıl ikna ettin?" Kardeşim bizden kaçmazdı ama programı akıcıydı ve genellikle tatillerde artardı, bu yüzden nadiren gelirdi.

Elini salladı. "Bir projesi iptal edilmişti, o da bunun sonunda buraya gelmek için bir işaret olduğuna karar verdi."

Ağızına yemek tıktırarak ve beni dikkatle dinleyen Garrett'a döndüm. "Brenden benim ağabeyim. Film endüstrisinde çalışıyor, bu yüzden programı aydan aya değişiyor. Bu da seyahat planlamayı zorlaştırıyor."

Annem irkildi. "Program değişikliklerinden bahsetmişken, tatlım, Layla yarın Jamie'yle takılabilir mi sence? Onu bu gece de ağırlayacağız elbette ama yarınki bağış gecesinde başka bir etkinliğe katılmamız istendi ve onu yanımızda götürmemiz zor olur."

Midem bulandı. "Gelemez, yine çiftçi pazarında sahne alacak." Kahretsin. O gün izin alamazdım, o vardiyada yerime bakacak kimse yoktu ve maaş bordrosu vardı. Bu yapılamazdı.

"Özür dilerim," dedi yüzümdeki ifadeye bakıp babama dönmeden önce, "Belki de-"

"Onu yakaladım."

Yanımdaki adama döndüm, ağızım açık kalmıştı. "Ne?" diye sordum. Açıkça konuşmasına ve cümlelerin her harfinin göğüs kafesimin içinde yankılandığını hissetmeme rağmen sordum.

"Onu yakaladım."

Başımı salladım, bir elimi pazusundaki kasların üzerine koydum ve parmaklarımın altında nasıl gerildiklerini hissettim. "Hayır, sorun değil. Bir yolunu."

"Eminim yapabilirsin, her zaman yaptığın gibi, ama ben istiyorum. O ve ben Layla eve gelene kadar rahatlayabilir ve bazı oyunlarda mücadele edebiliriz."

"Aman Tanrım, yapabilir miyim anne? Lütfen?" Jamie koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplayarak yalvardı.

"Bunu yapmana gerek yok Garrett," dedim, yardım etme konusundaki açık isteğini nasıl değerlendireceğimi bilemeden. Annemle babamın burada olması ve beni pür dikkat, nefeslerini tutmuş dinlemeleri umurunda bile değildi.

"Ben de istiyorum Maddie. Jamie tanıdığım en havalı insan, harika vakit geçireceğiz."

Onun sakın yüzünden Jamie'nin yavru köpek gözlerine baktım ve kırıldım. Elimi yüzüme sürerek, "Eminim buna pişman olacağım," diye mırıldandım. Garrett eğildi ve dizimi okşadı. "Sadece en iyi şekilde."

"Pekâlâ dostum, büyükannenini duydun, hemen bir duş al ve çantanı hazırla. İşe giderken seni bırakırım."

İnledi ve geriye doğru kanepeye düştü. "Neden şimdi onlarla birlikte gitmediğimi anlamıyorum."

"İki sebepten. Birincisi, futbol pisliğinden arınmak için duş alman gerekiyor, ikincisi de benimle daha uzun süre takılabilmek için. Eskiden benimle takılmak isterdin."

Bu fikri son derece iğrenç bulmuş gibi burnunu kıvrırdı. "Sanırım duş almayı tercih ederim."

Yüzüne bir yastık fırlattım, kıkırdamasına ve sıçrayarak banyoya koşmasına neden oldum.

"Seni sonra geri getireceğim, seni küçük ahmak."

Döndüğümde gözlerim Garrett'inkilerle buluştu. Bara yaslanmış, yüzünde dolu bir ifadeyle beni izliyordu. Bunun ne anlama geldiğinden yüzde yüz emin değildim, ama bir şey beni yutkunmaya itti, göğsümde eşit bir sinir ve sıcaklık karışımı oluştu.

Orada öylece durduk, odanın diğer ucundan birbirimize bakıyorduk, sessizliği sadece duşun açılma sesi ve Rugsy'nin altına kıvrıldığı battaniyeyi yeniden ayarlaması bozuyordu.

Öpüştüğümüz geceden beri yalnız kalmamıştık ve eğer yüzündeki ifade bir gösterge ise o da bunu düşünüyordu.

Sertçe nefes verdim, yanağımın içini ısırdım ve ondan uzaklaşarak oturma odasına doğru döndüm. masada oturduğumuz için ortalık dağınık değildi ama yine de etrafta yastıkları kabarttım ve kapının yanındaki ayakkabıları düzenledim. Havadaki gerginlik hakkında ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, içimden onu kulaklarından tutup yüzünü yemek geliyordu.

Annemle babam gittikten sonra kapıyı kilitlemediğimi fark edince gidip sürgüyü çevirdim ve kendime ağır sessizliği bozmak için bir şeyler söylemem gerektiğini söyledim.

Boyunmda bir baskı hissedince, bir laneti zar zor bastırarak arkamı döndüm. Garrett bir adım ötemde durmuş, aynı hararetleli bakışlarla bana bakıyordu. Ellerini başımın iki yanındaki kapıya dayadığında söyleyebileceğim tüm kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Aynı fikirde olmamız için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerektiğini hissediyorum."

Kapının soğukluğu onun vücudunun sıcaklığıyla çarpışırken, her tarafım etkili bir şekilde kafeslenmişti. Oksijen bulmak için mücadele ettim, her şeyin gittiğine ikna olmuşum.

odayı. Başını boynumun kıvrımına yaklaştırarak tenime doğru hava üfledi ve ardında tüylerim diken diken oldu.

"Yani, seni gözlerimle becermemem gerekiyor."

Başımı salladım, yanağım onun yanağına çarparken, vücudumun ihmal edilmiş bazı kısımları uçan pankartlar ve lanet olası boynuzlarla canlandı. O bana bu kadar yakinken, kokusu burnumu doldururken, bunu neden söylediğimi hatırlayamıyordum. İsterse beni yere serene kadar gözleriyle becersin, umurumda değildi.

"Ama beni yanında istiyorsun?"

Başım cevap olarak sallandı. Onu her gün yanımda istiyordum.

"Kelimelerini kullan Maddie."

"Evet," diye , "seni etrafımda istiyorum."

"Neden?"

"Sen benim arkadaşısın."

"Arkadaşlar." Boğazından alçak sesle mırıldandı. "Peki arkadaş olarak sana dokunmama izin var mı?" Kolları kapıdan aşağı kayarak vücuduma doğru yaklaştı. Tekrar başımı salladım, göz kapaklarım çırpınarak kapandı.

"Seni öpmeye ne dersin?" Tek yapmam gereken en ufak bir hareketti ve dudaklarımız birbirine değecekti. Nefesinin kendi nefesime karıştığını hissedebiliyordum ve bu sarhoş ediciydi.

Dudağımı ağzımın içine çekip ısırdım. Öpüşmemenin, dokunmamanın bir nedeni vardı. Ama lanet olsun, ne olduğunu hatırlayamıyordum.

"Kelimeler, Maddie."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bir baraj gibi yıkıldım. Öne doğru atıldım, vücudumu onunkine çarptım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. İki avuç dolusu kavrayarak, vahşi bir öpücükle ağzını kendime çektim.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, elleri sanki yeşil ışığı beklemek için tetikteymiş gibi kalçalarımı kavramaya başlamıştı bile.

Sanki kaybolacağımdan endişelenmiş gibi beni sıkıca kavradı ama buna gerek yoktu. Hiçbir yere gitmiyordum. Nefes almayı reddetmek bu adamı inkâr etmekten daha kolay olurdu. Vücudu doğal, ilkel bir şekilde benim her parçamı çağırıyordu ve buna karşı koyamazdım.

Dilimin ucunu dudaklarında gezdirdim ve bana açıldı, eşit ölçülerde döndürdü ve okşadı. Bu yeterli değildi. Bedenim çılglık atıyor ve zihnim hafızamda ilk kez sessizleşiyordu. Daha sert bastırdım, onu ruhuma işledim ve alt dudağını ağzıma çektim.

İnledi, bacağımlı kaldırıp beline doladı ve beni kapıya doğru itip içime girdi. Çıkarabildiğimi bile bilmediğim sesler, nefes nefese iç çekişler halinde ağzından dökölüyordu.

Saçlarını serbest bıraktım ve ellerimi vücudunda gezdirdim, merkezime sürünmeye devam ederken her bir kasını hissetmeme izin verdim.

Ağzıma dilini son bir kez soktuktan sonra geri çekildi, dişlerini çenemde ve boynumda gezdirdi, emdi ve yaladı.

Hayatımda ilk kez uçurumun kenarına geldiğimi, kendime ait olmayan bir dokunuşla milyonlarca parçaya bölünebileceğimi hissettim. Ve gerçek şu ki, bana neredeyse dokunmuyordu bile, yine de kendimi sıkışmış, bir yay gibi kıvrılmış hissedebiliyordum.

Beni oturma odamın ortasında, ışıklar açıkken, soğuk bir kapıya karşı kuru kuru beceriyordu ve ben hala onun adını haykırdığımı hayal edebiliyordum.

Omuzlarını kavradım, diğer bacağımlı da kaldırıp koala tarzında üzerine binmeye niyetliydim. Beni odama götürmesine ihtiyacım vardı ve buna şimdi ihtiyacım vardı. Sonuçlara lanet olsun. Ama parmaklarım onun seksi kışındaki trapezius kaslarına dolandığı anda banyonun kapısı açıldı.

Olduğum yerde kalmak, Garrett'ı geri itmek ya da kelimenin tam anlamıyla başka bir şey yapmak yerine beynim Z seçeneğini seçti.

Kapana kısılmış bir fare gibi gıcırdayarak, Jamie koridora adımını atamaz doğruca Garrett'ın ayaklarının dibine düştüm. Kışım yere çarptı, çarpmanın etkisi kuyruk kemiğimden omurgama kadar yankılandı. İrkildim ve başımı kaldırıp Garrett'ın kalçalarını ve oradaki devasa şişkinliği görebildim.

"Anne? Ne yapıyorsun?"

"Tanrım."

"İsa'yı mı yapıyorsun?"

Garrett'ın derin, içten kahkahası kulaklarıma çarptı ve başımı arkaya eğdiğimde bir elini ağzına kapattığını, tutmaya çalıştığını ama başaramadığını gördüm. Bu görüntü beni tam karnımdan vurdu ve ben de ona katıldım, kışımınla gülerek ayaklarının dibine yayıldım.

". "

Dar gözlü çocuğuma bakmadan önce başparmağım ve işaret parmağımınla gözlerimi ovuşturdum. "Bir şey yok, dostum."

Kaşlarını kaldırdı, ıslak başını sallayarak bize doğru yürüdü, "O zaman neden yerdensiniz?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

O SABAH ÖN KAPIDAN ÇIKMAK, HAYATIMIN EN ZOR ANLARINDAN BİRİYDİ.

Bir süredir yaptığım şeyler. Garrett'a Jamie konusunda güvenmediğim için değil. Güveniyordum. Onu sadece birkaç aydır tanıdığım düşünülürse, muhtemelen olması gerekenden daha fazla.

Zor olan, ailemden saymadığım birinin yardımına ihtiyacım olduğunu *kabul* etmek ve bu yardımı gerçekten *kabul etmektir*. Layla bu şekilde engellerimi aşmasına izin verdiğim tek kişiydi ama onu tüm hayatım boyunca tanımıştım.

Birinden yardım kabul etmek, özellikle de pantolonumun içine girmekle açıkça ilgilenen bir adamdan yardım kabul etmek çok zordu. Belli ki onu bir arkadaştan daha fazlası olarak görüyordum ve Jamie'ye sahip olma fikrini sadece eğlendirmekle kalmayıp buna izin verdiğim için, ona aklımın izin verdiğinden daha fazla güvendiğimi içten içe biliyordum.

Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, motivasyonlarının iyi olduğunu kanıtlamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onları sorgulamamak için mücadele ettim. Gerçekten yardım etmek ve Jamie'nin arkadaşlığından zevk almak mı istiyordu, yoksa pantolonuma girebilmek, kalbimi kırmak ve benimle bir daha asla konuşmamak için beni yağlamaya mı çalışıyordu?

Tamam, bu dramatikti ama yine de. Ellerimi direksiyonun etrafında kenetledim ve beyin hücrelerimi saklandıkları yerden çıkarmak için kafamı direksiyona birkaç kez vurdum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Vardiyam sırasında onları kontrol etmek için Garrett'a birkaç kez mesaj atmayı denedim, ancak ilk iki seferden sonra bana etkili bir şekilde siktirip gitmemi söyledi.

Ben: Her şey nasıl?

Şeker babacığım: Son iki sorduğunla aynı.

Ben: Ne yapıyorsunuz çocuklar?

Şeker babacığım: Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?

: Öyleyim.

Şeker babacığım: O zaman kendi işine odaklan, ben de kendi işime odaklanayım.

Şeker babacığım: Eğer Jamie telefonuma bakarken dikkatim dağıldığı için beni bir daha döverse, seni eşek sudan gelinceye kadar .

O anda hiperventilasyon geçirmiş olabilirim. Aslında bundan emindim. Bir sonraki cevabımın neden konuşmayı bitirmek yerine daha da tek açıklaması buydu.

Ben: ...

: Koşacağım.

Şeker babacığım: Sen git bebeğim, ben manzaranın tadını çıkaracağım.

Şeker babacığım: Ve sonra sana iki şaplak atacağım.

Telefonumu düşürdüğümde ekranımı kırmadığım için .

Saatler sonra, kalbimin hâlâ doğru düzgün atmadığını düşünüyordum. İşten çıktığımda, Layla'nın hâlâ gelmemiş olma ihtimaline karşı yolda olduğumu haber vermek için ipliğimizi açmışım ama o mesajı tekrar gördüm ve anında kapattım. Hayır. Kötü Kaltak pantolonumu resmen bir kenara bırakmış ve yerine Korkak pantolonumu giymiştim.

İşte şimdi buradaydım, araba yoluna park etmiş, evime girmek yerine kafamı direksiyona vuruyordum. Layla evdeydi, Miata'sı sokağın ortasına park etmişti ama Garrett'in henüz çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Layla'ya mesaj atıp sormayı düşündüm, ama o işbirlikçi bir fahişeydi ve eğer oradaysa, yüzde yüz ona dışarıda saklandığımı söyleyecekti.

Saate bir göz attım. Gece vardiyam için geri dönmek zorunda kalmadan önce çok zamanım yoktu. Üzerimi değiştirip tekrar yola çıkmadan önce içeri girip Jamie ile birkaç dakika geçirmem gerekiyordu.

Kapıyı pekmez damlasından daha yavaş açmış olabilirim ya da olmayabilirim. İçeri adımımı attığımda Layla, Jamie ve iki köpek de kanepedeki kıvrılmış pozisyonlarından bana bakıyorlardı. Ama Tanrı'ya şükür görünürde uzun boylu bir mağara adamı yoktu.

Çantamı yere bıraktım, topuklularımı tekmeleyip kırımını onlara doğru sürükledim ve yere yığıldım. Nasıl oluyordu da akşamım daha yeni başlıyordu ve ben şimdiden duygusal ve zihinsel olarak bitmişim? Böyle gecelerde okul ödevlerime odaklanmak zorunda kalmadığım için şükrediyordum.

"Bugün eğlendin mi dostum?" Yerdeki pozisyonumdan, sehpa onu görmemi engelliyordu, bu yüzden sorumu genel yönüne doğru yönelttim.

"Harikaydı, çok güzel oyunları var anne. Eğer piyangoyu kazanırsak, bir PlayStation istiyorum. Ayrıca öğle yemeği için bana fıstık ezmeli ve *jöleli* sandviç yaptı! Ve bana evin hava filtresini nasıl değiştireceğimi öğretti çünkü ev sahibimizin ciğerlerini işgal eden oksijene layık olmayan bir birey olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırıştırdım, başımı arkaya çevirip tavana baktım ve güldüm. "Tabii ki öyle."

Adam, Jamie'nin sevdiği ama benim almayı reddettiğim birkaç şeyden biri olan çıtır fıstık ezmesi sevgisini paylaşıyordu. Oyun bitmişti. Çıtır fıstık ezmesi hayranlarının gücü karşısında hiç şansım yoktu.

Layla ağırlığını sehpayı vererek başını üzerimde gezdirdi. Konuşurken saçları aşağıya dökülüyor ve yüzümü gıcıklıyordu. "Seni bu kadar kıkırdatan şeyin ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Parmaklarımı şakaklarımda yoğurarak inledim. Garrett ve Jamie arasında, erkeklerin akıl sağlığının ölümü olacağından oldukça emindim.

"Gerçekten ."

Arkasından Jamie'nin sesi yükseldi, "Bahse girerim Garrett hakkında konuştuğum içindir."

"Ooo," diye şarkı söyledi, kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Geçen gün onları öpüşürken yakaladığıma eminim."

Oturur pozisyona geçtim ve Sadie'nin arkasında rahatça saklanan küçük şeytana gözlerimi diktim.

Layla'nın ifadesi o kadar sersemlemişti ki, paketi tamamlamak için bir paket patlamış mısır ihtiyacı vardı. "Göz önünde öpüşmek mi Mads? Tsk-tsk."

Jamie parmağını açık ağzına götürerek öğürüyormuş gibi yaptı, "İğrençti. Onu o kadar çok öptü ki, kız yere düştü."

Layla'nın gözlerindeki parıltı beni yerden kaldırdı ve odama götürdü.

Biri beni izliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Her zaman hissedebilmişim, sanki altıncı bir his arkamı kolluyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olur ve saç çizgim boyunca biriken terle çelişen soğuk bir ter omurgamdan aşağı süzülürdü. Aaron'un beni bir yerlerde takip ettiğini ve bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimi her zaman hissetmişimdir.

Bir saat içinde onuncu kez dönüp durdum, gözlerim restoranın her köşesine dalarak bu hissin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Aaron'un evimi izlediğini ve nerede çalıştığını öğrenmek için beni takip ettiğini düşünmezdim. O böyle çalışırdı. Onun için sınırlar aşılmalı, kurallar çiğnenmeliydi.

Ama hiç yanılmayan altıncı hissime ne kadar güvensen de, içimden bir ses o olmadığını söylüyordu. Aaron asla saklanmazdı. Her zaman orada olduğunu bilmemi isterdi, kızgın olduğunu bilmemi isterdi ki ben de onu tekrar hayal kırıklığına uğrattığımı bileyim.

Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak bu duyguyu üzerimden ve masalarımın birinde oturan Kızlar Gecesi grubuna yeni bir tur margarita almak için bara doğru yöneldim. Çok gürültü yapıyorlardı ve iyi bahşiş veremeyecek kadar çakırkeyif olma ihtimalleri yüksekti ama hayatlarının güzel anlarını yaşıyorlardı.

"Hey, Nate, bunların yanında benim için iyi bir alkolsüz içecek hazırlayabilir misin?"

"Tanrı'nın zavallı, kirlenmiş dünyasında ne için?"

"Kadınlardan oluşan masamın şoförü, trafikte yatmayı düşünüyor muş gibi görünüyor. Bu seviyedeki bir arkadaşlık ödülü hak ediyor."

Güldü ve biraz ananas suyu ve nar ekşisi almak için döndü. "Tamamdır, Curly."

İçkinin bana maliyeti olan beş dolar, sadece zavallı kadının yüzüne kondurduğu minnettar gülümseme için değil, aynı zamanda masaya bırakmayı ihmal etmediği zarif bahşiş için de buna değmişti. Bazen nazik olmak gerçekten işe yarıyordu.

Tekrar hissettiğimde masalarını toplamayı bitirmiştim. Arkamı döndüm, yanımdaki müşterilerin bana bakmasına neden oldum ama yine hiçbir şey görmedim. Yüzümün yan tarafını ovuşturdum, aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum.

Yanımdan geçerken bir iş arkadaşımın koluna girdim. "Hey, şu anda sadece iki var ve ikisi de bir süreliğine hazır, bu yüzden dışarı çıkacağım

Çok çabuk. Oturursam gelip beni bulur musun?"

"Elbette."

Ona teşekkür ederek restoranı geçip tuvalete doğru ilerledim, önce işemeye ve yüzüme biraz su sıçratmaya karar verdim.

Banyo kapısı arkamdan gıcırdayarak açıldığında, titiz dağıtıcıdan bir kâğıt havlu almıştım. Lavaboyu boşaltmak için yana doğru adım attım ve döndüm, gözlerim kapının hemen içinde duran erkek bedenine takıldı. Sarsılarak geri çekildim ve omzumu dağıtıcıya çarptım.

Kalp atışlarım gözle görülür hale gelene kadar hızlandı ve nefes alış verişim dengesizleşti. Birinin beni izlediğini biliyordum. Bunca zamandır hangi cehennemdeydi? Uzun kıçlı, Henley giyen iri yarı vücudunu saklamak pek de kolay değildi.

Kağıt havluyu stres topu gibi sıkarak boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalıştım. "Tanrım, senin neyin var da beni bu kadar korkutuyorsun? Senin boyunda bir adamın senin kadar sessiz hareket etmeye hakkı yok."

Garrett başını eğdi, beni yavaşça içine aldı.

Yutkundum, "Bana yine seksi bakışlar atıyorsun."

Sırıtarak ellerini ceplerinden çıkardı ve birini çene çizgisini kaplayan gölgeye sürttü. "Bir ile on arasında bir ölçekte, seni çalışırken izlemeye geldiğimi söylesem kulağa ne kadar ürkütücü gelir?"

"Sağlam bir on."

Bir adım öne çıktı. "Ya seni çalışırken izlemeye geldiğimi çünkü bütün bir günü ve geceyi seni görmeden geçirme düşüncesine dayanamadığımı söylesem?"

Oh Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım. "Bu altı ya da yediye düşürür, belki," dedim, zihinsel olarak kollarımı kaldırdım ve kelimeler düzgün çıktığında şükürler olsun diye bağırdım.

Başka bir adım. "Ya sana bütün gece seni tekrar tatmak için bekleme düşüncesinin benim için çok fazla olduğunu söyleseydim? Ağzımın içine çekerken dişlerimi o mükemmel dudağına batırmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak aklımı kaçırmak üzere olduğumu."

Nefes aldım ama titrekti ve çok belirli bir noktada yoğunlaşarak patlak veren karıncalanmaları yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Üç."

Şu anda tam karşımdaydı ve herhangi bir noktada birinin içeri girip beni neredeyse duvara sabitlediğini görebileceğinin farkındaydım. Olması gerektiği gibi paniğe kapılmama neden olmak yerine, bu bilgi sadece uyarılmamı teşvik ediyor ve pratik olarak devralmasına izin veriyor gibiydi.

"Peki ya seni şu tezgâhın üzerine oturtmak, ağzını kapatmak ve her seferinde tek bir hamleyle benim olman gerektiğini sana kanıtlamak istediğimi söylesem?"

"Muhtemelen kovulurum."

Tek parmağını gömleğimin yakasına daldırıp çekti ve ben de bir kukla gibi onunla birlikte hareket ettim. "Bana bir numara ver Maddie."

Bir sayı mı? Bırakın matematiği, nefes bile alamıyordum.

Eli kalktı ve boğazımın kenarına kıvrıldı. Sıkmıyordu, sadece başparmağı çenemin alt tarafına hafifçe bastırırken dinleniyordu. "İstediğin kadar rol yapabilirsin bebeğim, ama bunu senin de hissettiğini biliyorum."

Başparmağını çenemde gezdirdi ve alt dudağımın üzerinde kaydırarak dişlerimin arasından çıkardı. "Vücudun seni ele veriyor ve ben buna karşı koyamıyorum."

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattı, önce ağzımın bir köşesine, sonra diğer köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Dişleri dudağımı hafifçe kavradı ve çıkardığım inilti uzun ve boğuktu.

Tepkisi anında oldu. Sesi yuttu, bir eli başımın arkasını kavrarken diğeri kıkıımı kavramak için kıvrıldı.

Beni kabaca, tutkuyla öptü, kendi nefesini bana hediye ederken nefesimi çaldı. Hiç durmasını istemedim, o anı sonsuza dek yaşamak istedim ama başladığı gibi hızla geri çekildi. Gözleri kapalıydı ve göğsü bana karşı hızla inip kalkıyordu.

Son bir kez öne doğru eğilip alnıma tüy kadar hafif bir öpücük kondururken tek kelime etmedi. Ve sonra, aynen böyle, gitmişti.

Birkaç dakika boyunca hareket edemeden gidişini izledim, hâlâ içimi kemiren vahşi şehvetin içinde boğuluyordum. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyordum ama aynı zamanda gözlerim kapının açılması için yalvarıyordu. Onun geri gelmesi için.

Banyodan çıktığımda, oturmuştum. Hem de iki kez. Beni bulmasını istediğim garson kız arka tarafta beni aramıştı ama görünüşe göre dedektiflik becerileri ancak bu kadarına yetmişti. Beni bulsaydı neler görebileceğini düşününce bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Siparişler arasında tüm restorani dolaştım, komşumun sinsi sapığını arıyordum ama görünürde yoktu. Öfkeli kadın ereksiyonum olmasaydı, onu hayal ettiğimi düşünebilirdim.

Yeni bir grubun birine girmesini izlerken başımı arkaya eğdim ve arkamda kıkırdayan Nate'i görmezden gelerek iç çektim. Bunun için çok hazırdım.

gecenin bitmesini bekliyordum. Önlüğümün sağ cebine uzandım, son masamda diğer kalemim çalındığından beri bir kalem arıyordum ki altta bir tomar şey parmaklarıma dokundu.

Tuhaf. Paramı ve not defterimi sol cebimde, sadece kalemlerimi sağ cebimde tutuyordum. Kaşlarımı çatarak kağıdı çıkardım. Kabaca katlanmış bir kâğıt parçasıydı. İçinde ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sadece bir kişi onu oraya koyacak kadar bana yakın olmuştu.

Tanıdık, cızırtılı bir el yazısıyla yazılmış sadece dört kelime vardı.

Bu gece benimle kal.

Gecenin ikinci düşmanı önümde duruyordu, sert ve inatçı, yolumu kasıtlı olarak kapatıyor ve bana gülüyordu. Dişlerimi gıcırdatarak ona baktım. Diz kapağımı kıracağımı düşünmesem onu tekmeleyecektim. Orosu çocuğu.

İlk düşmanımı yenmek daha kolay olmuştu. İşten hemen sonra eve gitmiş, Nate'le her zamanki içkimi içmemiş, Layla ve Jamie'nin çoktan yatmış olmalarına hiç bu kadar şükretmemiştim.

Yatağımda kıvrılmış uyuyan köpeğimin farkında olarak parmak uçlarımla evin içinde ilerledim. Odama girdiğimde benim olduğumu anlasın diye hemen bir dizi yumuşak söz söylemeye başladım ve işte o zaman bir numaralı düşman ortaya çıktı.

Kıyafetlerim.

Ne giymem gerekiyordu? Ortaya çıkarsam ne olacağını ikimiz de bildiğimiz için seksi mi giyinmeliydim? Yoksa bu çok mu açıktı? Beni her zaman gördüğü eşofman altı ve tüylü çorapları mı giymeliydim? Yoksa iş kıyafetlerimle mi gelmeliydim?

Aşağı baktım, gömleğimi kaldırdım ve kokladım. Evet, hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Ranch sosuna batırılmış bir sepet bufalo kızartması gibi kokuyordum. Lezzetli mi? Kesinlikle. Ama benim istediğim türden bir lezzet değildi.

Bir adam sana oral seks yaptığında ve kıyafetlerini çıkardığında, çiçek gibi koktuğunu söylemesini isterdin, baharatlı sarımsak gibi değil.

Sonunda saçımı yıkamadan hızlı bir duş almayı ve normal uyku kıyafetlerimi - tüylü çoraplar hariç - giymeyi tercih ettim. Nasıl giyersen giy, hiç seksi .

Ve Őimdi burada, Garrett'ın verandasında durmuŐ, ince bir ũst ve pijama altıyla kıçım donmuŐ, kapısına bakıyordum. Kapıyı ačamadım, hatta çalamadım bile. Denedim. Sinir sistemimin her yerinde karıncalar geziniyordu ve görünüŐe göre uzuvlarım saf kurŐundan yapılmıŐtı.

Özünde, çok gergindim. Bu yüzden, susam ačmayı reddettiĐi için, ona ikiz delikler ačarak, küçük bir kaltak gibi küfretmek zorunda kaldım.

Telefonumun titreŐimi sonunda gözlerimi rakibimden ayırmama neden oldu.

Şeker babacığım: Neden ön kapıma dik dik bakıyorsun?

Benimle alay ediyor. Neden onun aracılığıyla beni gözetliyorsun?

Rahatsız edici kapı açıldı ve ağzımın anında kurumasıyla sessizce özür dileyerek tekrar kapanması için yalvardım. Tam diğer tarafta duran ve bana o güne kadar gördüğüm en güçlü beni becer bakışını atan kişi Garrett'tı. Kalçalarından sarkan eşofman altı, yerde çıplak ayaklar, beyaz tişört giyen, dağınık saçlı Garrett.

Hiç Şansım yoktu. ũstümün etekleriyle oynayarak titredim. "BoŐaldım."

Ela gözleri parladı ve sırtışı büyüdü ama kenara çekilip beni içeri sokarken hiçbir Şey söylemedi. GiriŐte durakladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o kapıyı arkamdan kilitlerken etrafıma bakındım.

"Evimi görmek biraz tuhaf ama tersten." Benim evimin neredeyse birebir aynısıydı ama daha bekâr evi gibiydi. Çocuk battaniyeleri ya da köpek yatakları yoktu, duvarlarda çerçeveler ya da kullanılmış kahve fincanları yoktu. İç karartıcı derecede boştu ve bir zamanlar neden benim tarafımın ona ev gibi geldiğini söylediğini anladım.

"Diğer iki odayı ne için kullanıyorsunuz?"

Bara doğru döndü, "Biri misafir odası, diğerinde ise spor aletlerim var."

Ah. Daha önce hissettiğim kaslar düşünöldüğünde bu mantıklı geliyordu. "Hiç sorduğumu sanmıyorum ama kendi evinizi satın almak yerine dubleks kiralamaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"GeçmiŐte hep deniz ũssünde yaşıadım. Daha önce hiç ev satın almamıştım. Bunu yapmak bana çok kalıcı geldi ve kalmak istediğimden emin değildim."

Başımı salladım, koltuğunun yanından geçtim ve elimi üst kısmında gezdirdim. Kalıcı kararlardan korkmak empati kurabileceğim bir şeydi.

"Kalacak mısın?" diye sordu.

Ona bakmak için döndüğümde kaşlarımı çattım. "Bu gece gibi mi yoksa genel olarak bu durumda mı?"

Bir başka sırtıma, "İkincisi biraz ağır geliyor, o yüzden ilkiyle devam edelim."

Cesaretimi toplayıp ona doğrudan sormaya karar verdim. "Bak Garret, bunu istediğine emin misin? Bu çizgiyi geçmek için mi? Anlayacağım gibi-"

"Bebğim, kucağıma oturduğun ve biramın yarısını tek seferde yuttuğun andan beri seni istiyorum. Dudaklarının o şişeye sarılmış görüntüsü bile beni defalarca boşalttı."

Sessiz bir kahkaha attım. "O zamanlar benden hoşlanmıyordun bile." "Kafamın henüz fark etmediği şeyi bedenim biliyordu."

Ellerimi önümde kavuşturarak tekrar durakladım. "Ya bu arkadaşlığımızı mahvederse? Beni sürekli görmek zorunda kalacaksın."

"Maddie?"

Tereddütle başımı kaldırdım. Saçma sapan korkularım bir yana, kabul ederse ne yapacağımı bilmiyordum. Onu istiyordum. Vücudunu, aklını, kalbini, her şeyini istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, onsuz patlayacağımı düşünüyordum.

"Yatağım yerine zemini tercih etmiyorsan, kışını kaldırıp odama girmeni öneririm."

Yirmi Dördüncü Bölüm

KAPISININ TIKIRTISI DIŞARI SESSİZ ODAYA YANKILANDI, vücudumda yankılanıyordu. Kalbimin, kafesine karşı öfkelenirken attığı her pompayı hissedebiliyordum.

Yüzünde göreceklelerinden ve sonrasında bana nasıl bakacağından korktuğum için başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Onun yerine, çıplak ayaklarının aramızdaki boşluğu yavaşça yiyip bitirmesini izledim.

"Gözler üzerimde."

Başımı kaldırdım, gözlerim o tek taleple onunkilere kilitlendi. Sesi o derin, çakıllı tenora indiğinde, onu reddedebileceğim bir şey olduğundan emin değildim. Dudaklarının kenarındaki sırtışa bakılırsa, onun da bunu bildiğinden emindim.

"İşte buradasın."

Elini çenemin kenarında gezdirdi, nasırlarının tenimde yarattığı his midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu. Parmakları başımın arkasına ulaşana kadar devam etti, ensemdeki buklelere dolandı ve nazıkçe çekti.

Başım daha da yukarı kalktı, boğazım ona doğru açıldı, ağzım keskin açıdan ayrılmak zorunda kaldı. Diğer eli kalçamı kavradı ve sert bir hareketle beni kendisine doğru çekti.

"Mağara adamı çok mu?" Ellerimi göğsüne koyarak şaka yapmaya çalıştım ama sertliğini karnımda hissedebiliyordum ve sesim bana ihanet etti, havalı ve sessiz çıktı.

"Konu sen olduğunda düşüncelerimin ne kadar ilkel olduğunu bilsen şaşırırdın." Başını, dudaklarını alnımda gezdirecek kadar aşağı indirdi.

Burnum, ağzımın üzerinde duraklıyor.

Dudaklarımı yaladım, aradaki mesafeyi kapatmak istiyordum ama başımı hareket ettiremiyordum. "Kulağa biraz baskın geliyor."

Hâlâ beni öpmemişti ve yemin ederim ki akıl sağlığımın bozulduğunu hissedebiliyordum. Ama sonra kalçamdaki el vahşi kavrayışını gevşetti ve kıcımın kıvrımında gezindi. Yavaşça. Sanki şeklini ezberliyordu. "Bu şekilde hoşuna giderdi, değil mi?"

Hemen bir cevap veremedim, zihnim şu anda üst uyluğumu kaplayan kumaşın üzerinde küçük daireler çizen ele odaklanmıştı. "Ne taraftan?"

"Zor."

Neredeyse yanıyordum. Boynumu gererek başımı tekrar öne hareket ettirmeye çalıştım ama o beni bırakmadı, gülümsemesi günahkâr bir hal almıştı. Parmakları bacağımın üzerinde ileri geri dans ediyor, benimle alay ediyor ama asla daha ileriye gitmiyordu. Kalçalarımı döndürdüm, ona karşı gıcırdattım, her türlü baskıyı aradım.

Kalçamın iç tarafını hafifçe çimdikleyerek bana baktı. "Kelimelerini kullan." Parmaklarımı kıvrıp tırnaklarımı göğsüne geçirerek ters baktım.

"Evet, sert olsun isterim." "Öyle mi?"

O alaycı elini kaldırdı, pantolonumun bel bandından geçirdi ve ihtiyacım olan sert baskıyla merkezimden aşağı doğru kaydı.

"Buna inanıyorum, çünkü içimden bir ses senin gibi bağımsız bir kadının kırılabilmişsin gibi davranılmasından hoşlanmayacağını söylüyor."

Parmakları külotumun kumaşını doyuran bariz uyarılmayı keşfedecek kadar aşağı kayarken kelimeleri söyledi.

Dudakları benimkilere çarpmadan bir saniye önce gırtlaktan gelen bir inilti dudaklarından kaçtı. Bu nazik bir öpücük değildi, hatta ateşli bir öpücük bile değildi. Beni yuttu, aynı anda parmaklarını klitorisime bastırmak için elini son engelin ötesine daldırdı.

İnleyerek ağzımı açtım ve dilini içeri sokmak için bir saniye bile kaybetmedi. Saçlarımdaki tutuşu kullanarak başımı eğdi, beni tam istediği yere yerleştirirken parmaklarını içimde kaydırmak için indirdi. Dudaklarıma karşı iğrenç kelimeler mırıldandı ve onları her yerde hissettim, beni daha da ateşe verdi. Ona karşı daha da sertleştım. Daha önce kendimden biriyle orgazma hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve can atıyordum deneyim. Buna havadan daha çok ihtiyacım *vardı*.

Durakladı, parmakları girişime yaslandı ve dudakları benimkilerin üzerinde gezinerek nefesini paylaştı. Gözleri benimkileri aradı ve bir an için benden uzaklaşacağını düşündüm.

Alnım kırıştı, neyi yanlış yaptığımı merak ederek içimde savaşıyor bir şaşkınlık vardı. Ama sonra keskin bir "Siktir" diye bağırdı ve kalın bir parmağını içime soktu.

Kalçalarını içimde sallarken haykırdım, her ikisi de eklemlere gömülene kadar ikinci bir parmağı yavaşça içeri soktu. "Çok sıkıyım, Maddie."

Bu his yakıcıydı ama sadece bir , içimde hızla yükselen hazzın gölgesinde kaldı. Başka biriyle böyle olabileceğini bilmiyordum. Eğer ona daha fazla sahip olamazsam vücudum patlayacakmış gibi hissediyordum.

Adam hâlâ başımın kontrolünü elinde tutuyordu, bu yüzden uzandım, yüzünü iki elimle kavradım ve onu ağzıma çektim, sabırsızlığımın ona adeta saldırdım. Coşkuyla karşılık verdi, parmaklarını içime sokup çıkarırken dili ağzımın içinde dans ediyordu.

Dakikalarca, saatlerce, günlerce orada durduk, o beni parmaklarken birbirimizin ağzını yedik. İkimiz de diğerinin tenine tırmanmak istemesine öne doğru bastırıyorduk ve o zaman bile asla yeterince yakın olamıyorduk.

"Kendini kontrol etmelisin bebeğim," dedi sonunda geri çekildiğinde. Gözleri yüzümde gezindi, acımasız işkencesine devam ederken her dakika ayrıntıyı aldı, parmaklarını yavaşça dışarı çıkardı ve geri batmadan önce klitorisimi daire içine aldı.

İnledim, gözlerim hâlâ kapalıydı ve göğsünü pençeliyordum. "Neden?"

Gözlerimi açıp onun aç bakışlarıyla karşılaşana kadar saçlarımı sıkıca kavradı. Merkezimi sertçe kaydırarak elini pantolonumdan çıkardı ve iki parmağını da ağzına götürüp emerek temizledi.

"Çünkü ben daha aşağıya inmedim ve sen hepsini boşa harcıyorsun." "Oh Tanrım."

Saçlarımı bırakarak parmaklarını çeneme doladı ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Bu senin tek özgürlüğün. Seni çıplak yakaladığımda, haykırmanı istediğim tek isim benimki olacak. Sana çılgılık attırdığımda dua etmek ister misin? Bana olmasını istiyorum."

Kavurucu bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, iki eli de yanlarımdan aşağı kayarak bel kemerimi kavradı. Sızlandığımda

ağzını çekti ama dizlerinin üzerine çöküp tek bir akıcı hareketle altımı ve külotumu yere indirdiğinde ses bir nefese dönüştü.

Belden aşağım tamamen çıplaktı ve beni çıplak görmekle kalmıyor, yüzü söz konusu çıplaklığın tam anlamıyla birkaç santim uzağındaydı. Saklanmak için kalçalarımı sıkarak gerildim ama bu bana sadece kış yanağıma acı bir tokat kazandırdı.

"Ow!"

Elini sol dizimin arkasından kıvırdı, ayağımı buruşuk giysilerimden kaldırdı ve bacağımı omzunun üzerine koydu. Başını arkaya yaslayarak hiç utanmadan beni içine çekti, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu. Benim görüntümü zihnine yerleştirmeye çalışıyor gibiydi ve hayatımda hiç bu kadar açıkta ya da bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

Başparmağıyla klitorisimi daire içine aldı, her şeyi yaptığı aynı yoğunlukla hareketi izledi. "Bu benim."

Son bir kez dönerek, başparmağını kıcımla buluşana kadar içimden aşağı kaydırıp ve geri çekilmeden önce ıslaklığımı kenarın etrafına yaydı. Bu noktada canlı bir halüsinasyon görüyor olabiliyordum.

"Bir dahaki sefere üzerimde ıslandığında, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissedene kadar lanet suratıma otursan iyi edersin." Sonra üzerime çıktı.

Dilinin ilk dokunuşu omurgamı kamburlaştırdı ve ucunu klitorisimin etrafında döndürdüğünde, nefes nefese kalırken başım geriye düştü. İçime üçüncü kez girdiğinde, sadece yıldızları görmüyordum, tüm takımyıldızlarını haritalandırıyordum.

Tek ayağımın üzerinde dengede durarak parmaklarımı siyah saçlarına batırdım ve kendimi sabitlemek için köklerinden tuttum. Acıyı umursuyor gibi görünmüyordu. Aksine, hızlandı.

Klitorisime odaklanırken iki parmağını tekrar içime soktu, duyularım karışana kokuları duyup tatları görene kadar yaladı ve emdi. "Siktir, yapacağım-"

"Yap ." Sözleri içimde titreşti ve sonra *sertçe* emdi.

Kırıldım, onun etrafında kenetlendim ve çok sayıda tutarsız ses arasında adını haykırdım. Bakımlarını hiç durdurmadı, ben parçalanırken yüzüne bir hayvan gibi binmeme izin verdi.

"Vay anasını."

"Bebeğim, bu yarısı bile değildi." Ayağa kalkıp başımı kucaklamadan önce dilinin düz kısmıyla son bir kez yaladı.

Gözlerinin içine baktım ve bana bakan arzu ve şefkat kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Uzandım ve ellerimi yüzümü çevreleyen bileklerin etrafına doladım. "O zaman gerisini bana ver."

Burun delikleri alevlendi ve dudaklarımın köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "İstiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki bu lanet pantolonun içini görebiliyorum ama önce bir şeyi anladığından emin olmalıyım."

"Tamam."

"Burada kontrolü ele alacağım çünkü ikimiz de zihnini kapatmak için buna ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Vücudunu kendiminkinden daha iyi öğreneceğim ve daha fazlası için kıvranıp bana yalvarmanı sağlayacağım."

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi ve çeneme bastırarak dudaklarımı ayırmaya zorladı. "Ama bu odanın dışında, Maddie, sen bana sahipsin. Eğer izin verirsen üzerinde yürüdüğün toprağa tapacağım."

Aradaki mesafeyi kapatarak beni öptü, nazık ve derin bir öpücüktü. Dilinde sadece kendimi değil, ruhunu da tadana kadar kendini bana göre şekillendirdi.

Ağzını sadece üstümü başımın üzerine çıkaracak kadar uzun süre çekti, sonra tekrar üzerimdeydi. Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor, beni içine çekiyor ve karnımı eşofmanlarına karşı savaştan sert şişkinliğe doğru bastırıyordu.

Gömleğinin altına daldım, parmaklarımı gövdesinde gezdirdim, göğsüne doğru ilerlerken her kas dalgalanmasını hissettim. Gömleğini meme uçlarını görebileceğim kadar yukarı kaldırdım ve kollarını kaldırıp gömleği tamamen çıkarmamı bekledim.

Ama yerinden kıpırdamadı, kontrol manyağı görünüşe göre iddiasını ciddiye alıyordu.

Surat astım. "Seni hissetmek istiyorum."

Hâlâ hareket etmediğinde, göğüs kaslarının arasındaki çukura açık bir öpücük kondurdum ve dilimi teninin tadına bakmak için dışarı çıkardım. Ürperdi, elleri çıplak kıcıma doğru indi.

Çıplak olan tek kişi olmayı reddediyordum. Tenini öpmeye devam ederek, hedefime ulaşana kadar kasları boyunca ilerledim. Tırnaklarımı yanlarına batırarak, dilimi meme ucunun etrafında döndürdüm ve sonra sertçe ağzımın içine çektim.

Kendini kaybetti. Bir kolunu geriye uzatıp gömleğini başından çekerek yere fırlattı. Açgözlü gözlerimi teninde gezdirdim, denedim ve

Gülümsememi engellemek için.

"Bana o bok yiyen sırtışı atmaya devam edersen, bir dakika içinde başka bir şey yemeye başlarsın."

İçim erimişti, kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor, bana verebileceği şey için yalvarıyordu. Onları birbirine bastırdım, bu sefer saklamak için , bana herhangi bir sürtünme şekli sağlamak için.

"Söz mü?"

Elleri kıcıımı sıkamak için geldi ve beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve beni yatağa taşıırken şiddetle öptü. Beni yatırıp üzerimde sürüneceğini düşünmüştüm ama yapmadı. Bunun yerine beni bir un çuvalı gibi yatağın üzerine fırlattı ve içimden irkilerek bir kahkaha patladı.

Sırtışı kayboldu ve az önce cenneti görmüş gibi aşağıya baktı. "Şu lanet ses."

Parmakları bel kemerine gitti ve hem eşofmanını hem de boxer'ını bacaklarından aşağı itmesini açlıkla izledim.

Gözlerim onun sert uzunluğuna takılmıştı, giysileri yere düşerken onun dikkat çekmesini izliyordum. Çok büyüktü. Kabul ediyorum, onu kıyaslayabileceğim çok fazla deneyimim yoktu ama ben bile onun muhteşem bir numune olduğunu biliyordum.

Ucunda bir sıvı damlası belirdi ve içgüdüsel olarak dudaklarımı yaladım, bana her zaman böyle hissettirip hissettirmeyeceğini merak ettim. Çünkü onu yatağının dibinde çırlıçplak görünce, onu istemeyeceğim bir günü hayal bile edemiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir santim kalana kadar ona doğru süründüm. Topuklarımın üzerine oturdum, kapüşonlu gözlerle ona baktım ve elimi tabanına doladım.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve göğsünün derinliklerinde inledi, kalçalarını salladı ve yumruğumu yavaşça becerdi. "Evet, aynen böyle sık bebeğim, lanet olsun bu iyi hissettiriyor."

"Söz veriyorum ağzım daha da iyi hissedecek," dedim sinirlerimi bastırarak. Hiçbir zaman yatak odasında edepsizce konuşan biri olmamıştım ve kesinlikle daha önce hiç oral seks yapmak *istememiştim*. Ama Garrett'ın bana dokunuşu ve bakışı kendimi seksi ve canlı hissetmemi sağladı.

Bu adamı ağızımda istiyordum, altın kapılar görmesini ve trompetler duymasını istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ağzımı tıkayacak kadar derine itebilirdi ve eminim ona teşekkür ederdim.

Gözleri birden açıldı ve ağzı ayrıldı. Başımı eğerek geriye doğru kaydım ama çenemi sıkıca tutarak beni durdurdu.

"Sana söyledim, bu odada yetkili sen değilsin Maddie. Sikimin boğazına gömülmesini istiyorsan, bunu benim yöntemimle yapacaksın."

Dişlerimi emdim, gözlerimi ona diktim ve sıktım. Toplayabildiğim tüm sahte tatlılıkla, "Evet efendim" diye mırıldandım.

Bir saniye önce yatağın üzerinde diz çökmüş, ellerimi ona dolamıştım, bir saniye sonra ise sırtüstü yatıyordum. İki eliyle bacaklarımı kavrayarak, ayaklarım yatağın ortasına gelene ve boynum kenarda, başım aşağı eğik durana kadar beni döndürdü.

Olduğum pozisyonda, ağır boyu burnumun hemen üzerinde duruyordu ve kendimi yüz­süz davranışımı ikinci kez sorgularken buldum. Hassas bir öğürme refleksim yoktu ama Garrett Rowe'un devasa aletini daha önce hiç kaldırmaya çalışmamıştım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, daha dudaklarının arasından geçmeden yüzüne boşalacağım."

"Şimdi bu utanç verici olmaz mıydı?" Ona sırttım ya da en azından sırtmaya çalıştım. Aleti yüzümdeyken başka bir şey göremiyordum.

"Ağzını aç."

'Lütfen' demesini talep etmeyi düşündüm ama bunu en az onun kadar çok istiyordum. İyice açıldım, kollarımı ona doladım ve yuvarlak kıcını iki avuçla kendime hediye ettim.

Ağzımın içine girdi, santim santim muhteşem bir şekilde. Dudaklarımı etrafına mühürleyerek, yavaşça girip çıkarken dilimin ucuyla onunla alay ettim. İniltileri onun tuzlu, misk kokulu tadıyla lanet bir afrodizyak gibi karışıyordu.

"İyi kız, siktir, işte bu."

Bacaklarındaki titremeden kendini tutmak için çabaladığını anlayabiliyordum ama sabit hareketlerini sürdürüyordu ve bu işe yaramayacaktı. Dilimi ucunun etrafında döndürdüm, sertçe emdim ve o da hızını artırarak öne doğru çıktı.

Başımı yatağın kenarına yaslamış yatarken, ağzımı ciddi bir şekilde sikerken tamamen onun emrindeydim. Geri çekilemiyor ya da hızı kontrol edemiyordum, sadece boğazımı açabiliyor ve sürüşün tadını çıkarabiliyordum.

Üzerime eğildi, düzensiz itişlerine devam etti ve meme uçlarımdan birini iki parmağının arasında yuvarlamak için uzandı, çok hafifçe çekti. Meme uçlarım her zaman inanılmaz derecede hassas olmuştur ve onun şaftının etrafında inledim.

Diğer meme ucuma geçti ve ben kıvranmaya başladım. Ağzım dolu olmasaydı beni sikmesi için ona yalvarırdım. Bana yaptığı gibi onu da ateşe vermek isteyerek uzandım, taşaklarını avuçladım ve hafifçe sıktım.

Kasıldı, boğazıma sertçe çarptı ve öğürmememe neden oldu. "*Sikeyim.*"

Çekildi, dudaklarım emişin aniden kesilmesiyle bir patlama sesi çıkardı. O kadar hızlı hareket etti ki, büyük bir elini boynumun arkasına, diğerini de kıkımın altına koyup beni yatağın ortasına fırlattığında ağzım hâlâ açıktı.

Vücudunun büyük kısmını üzerimde gezdirdi ve dudaklarımı sahiplenici bir iddiayla çaldı. Ağzımı yağmaladı, tüm kontrolünü kaybetmiş gibi emdi ve süpürdü. Girişimi dürtünceye kadar manevra yaptı ve ancak o zaman bana bakmak için geri çekildi.

"Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum."

"Beni istediğini söyle."

Bir an tereddüt ettim, bunu yüksek sesle itiraf etmekten korkuyordum. Ama bu durumda -tamamen fiziksel anlamda- en azından bu gerçeği kabul etmekte kendimi güvende hissediyordum. "Seni istiyorum."

Bir santim içeri itti, alay ediyordu. Kıpırdandım, kalçalarımı kaldırdım, beni doldurması için çaresizdim.

"Bana benim olduğunu söyle."

Göğsüne vurdum, "Sik beni artık." "Hayır."

"Garrett, *lütfen.*"

Uzandı, meme ucumu çimdikledi ve uyarılmak için sırtımı kamburlaştırdı. "Bana benim olduğunu söyle Madison."

"Lanet olsun, ben seninim, ben seninim!"

Kalçalarının tek bir güçlü hamlesiyle beni içine aldı. İç duvarlarımın aniden gerilmesine hazırlıksız bir şekilde haykırdım.

Uzun uzun inledi, alnını benimkine yasladı, "Çok iyi hissediyorsun bebeğim, bana bir eldiven gibi uyuyorsun."

Alışkın olmadığım basınç yüzünden gerilerek nefes aldım. Hafif bir rahatsızlıktan öte bir şey değildi ve hareketsiz kalarak vücudumun alışmasına izin verdi. "Bunu biraz daha az mağara adamı gibi yapabiliirdin."

"Sana söyledim, sen kırılabilir değilsin." Beni bakışları altında kısırdı, "Neden başka hiçbir erkeğin seni tatmin edemediğini bilmek ister misin? Çünkü sen hiçbir zaman onların olmadın. Sadece benim oldun. Senin amın beni almak için yaratılmış." Kalçalarını esneterek ne demek istediğini anlatmaya çalıştı.

"Ve bütün geceyi sana bunu kanıtlayarak geçireceğim. Bana hazır olduğunu söyle."

Başımı salladım, muhtemelen hevesimden sallanan bir kafaya benziyordum. "Evet, hazırım."

"Şükürler olsun." Yavaşça çekildi, herhangi bir acı belirtisi için yüzümü izledi ve herhangi bir işaret vermediğimde, kabzasına kadar derinlemesine sürdü.

Bazı insanlar seks yaptı. Bazıları sevişti. Ama Garrett? O becerdi, hem de çok sert becerdi. Kalçalarımı kavrayışı morartıcıydı ve cezalandırıcı bir ritimle bana tekrar tekrar çarparak arkadaşlık alanını tozdan başka bir şeye dönüştürmedi.

Altında kıvrandım, yaptığım yanlışlar için özür diledim, her şeyi yapacağıma söz verdim ve lütfen durmaması, asla durmaması için yalvardım. Bacaklarımı daha sıkı bir şekilde beline doladı ve öne doğru eğilerek hala sahip olduğum azıcık beynimi öptü.

O karıncalanmayı tekrar arttırdı, her seferinde bir sürtünme, bir itme, kalçalarının bir çemberi. Bu baskı neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve ondan önce seksten nasıl zevk alabildiğimi merak ediyordum. Vücudumu bir enstrüman gibi çalıyor, yüzümü izliyor ve hareketlerini ayarlıyordu.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, parmakları klitorisimde yuvalarını buldu, ben unutulana kadar hızlı, sert bir basınçla daire çizdi, sırtını pençeledi ve çığlığımı bastırmak için omzunu ısırdı.

Bu his tamamen kaybolmadan önce beni yüzüstü çevirdi ve kalçalarımı kaldırarak beni yüzüstü yatırıp kıcımlı ona doğru kaldırdı. İki eliyle beni kavradıktan sonra öne doğru eğildi ve dilini giriş deliğimde gezdirdikten sonra kalkıp tekrar içime girdi.

"Yorganı ısır."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Hareket ettiğinde yüzümü yatağa daha yeni gömmüştüm, arkamda akli dengesi yerinde olmayan bir adam gibi tepiniyordu. Parmaklarımı battaniyenin içine kıvırdım, beni mümkün olan en iyi şekilde yok ederken hayatım için tutundum. Vücudumun gerçekten pes edeceğinden korkmaya başlamıştım ki aniden çekildi ve sıcak fişkırımlar sırtımın alt kısmına indi.

Çekilmişti.

Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Benim. *Benimle*. Ona korunmayı sormak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bir el omurgamdan yukarı kayarak artık kırıışmış olan buklelerimi boynumdan aşağı fırçaladı. "Çıldırıldığını buradan hissedebiliyorum bebeğim. Biraz ileri gittiğimizi biliyorum ama yemin ederim temizim."

Tırtıklı bir şekilde nefes verdim, ne düşünüyordum ki?

Kalçalarımı yatağa doğru indirdi ve banyoda kaybolmadan önce sırtımın ortasına hızlı bir öpücük kondurdu. Bir dakika sonra nemli bir bezle döndü ve beni kollarına çekmeden önce nazikçe temizledi.

İkimiz de tek kelime etmedik. İstedğini söyleyebilirdim, ama o an için zihinsel sınırlarımda olduğumu biliyor olmalıydı çünkü sadece bizi içeri soktu ve çıplak vücudunu benimkinin etrafında kıvırdı. Beni kendine yakın tuttu.

Panikliyordum, evet, ama onun ne düşündüğü konusunda değil. Yetişkinler arasında konuşmadan korunmasız seks yapmak sorumsuzca ve aptalcaydı ama ben doğum kontrol hapı kullanıyordum ve o çekilmişti. Garrett'a da güveniyordum. Kirli olma ihtimali olsa bile bana asla dokunmayacağına güveniyordum.

Hayır, bu adama duyduğum sevgi yüzünden panikliyordum. Ona kalbimi vermek istiyordum, yara bere içindeydi ve güvende olacağının garantisi olmadan kalan son parçayı da verme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Bunu riske atacak kadar cesur olup olmadığımın emin değildim. Bu yüzden, son coşku kırıntılarının tadını çıkarmak için çaresizce ona daha da yaklaştım ve ellerinin tenimde aşağı yukarı gezinmesinin tadını çıkardım.

Sadece bir kez olmuş olabilir diye.

Yirmi Beşinci Bölüm

ÇALAR SAATLERİN BU ŞEKİLDE SÜSLENMESİ GEREKTİĞİNE İLK KİM KARAR VERDİYSE mini sis düdükları şeytandı. Ses kulağımda keskin ve gürültülüydü. Homurdanarak ve gözlerimi sıkarak kıpırdandım.

Bekle.

Alarmım radyoya ayarlıydı, kulak tırmalayan bip seslerine değil. Birden ayağı fırladım, gözlerimi açıp benim olmayan bir odaya daldım. Garrett'ın evindeydim. Garrett'ın evinde uyuyakalmıştım. Siktir. Oh siktir, oh siktir, oh siktir.

Parmakları omurgamda gezindi, "Sakin ol bebeğim, sorun yok. Alarmı beşe kurdum, geç kalmadın."

İşe zamanında gitmek hayati derecede önemliydi ama aklımdaki şey bu değildi. Jamie uyanıp gittiğini fark etmeden önce eve dönmem gerekiyordu. Duş almam, bir fincan kahve içmem ve kendimi *toparlamam* gerekiyordu.

Çıkardığım inilti yüksek sesle ve kesinlikle uygunsuzdu. Garrett'ın elleri omuzlarımda duruyordu ve onları bir önceki geceki dokunuşlarından daha zevkli olabilecek bir şekilde yoğuruyordu. Tamam, bu doğru değildi ama kutsal sihirli parmaklar.

"Çok gerginsin Maddie. Her şey yoluna girecek, uzakta yaşamıyorsun ya. Hazır olur olmaz oraya gidebiliriz."

Haklıydı, haklı olduğunu biliyordum ama Jamie'nin burada kaldığını öğreneceği düşüncesi rahatlamamı engelliyordu. Garrett'ın başparmakları belime masaj yapmak için aşağı kaydı ve bu beni bir çubuk haline getirdi. Çırılçıplaktım. Kıçım çırılçıplaktı.

Kendimi ondan kurtararak yataktan fırladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başım sağa sola savrularak kıyafetlerimi aramaya başladım.

"Maddie."

Onu görmezden geldim. Sevimli lakabını ve seksi sabah saçlarını görmezden geldim. Ona bakarsam, her zaman yaptığım gibi eriyecek ve asla kapıdan çıkamayacaktım. Bir gece içinde korunmasız seks yapmış ve bir adamın evinde uyumuştum - ne kadar yakın olursa olsun - ve alarm kurmayı iki kez düşünmemiştim. Sadece işe geç kalmakla kalmayacak, Jamie'yi okula götürme işini de Layla'ya bırakacaktım.

Gömleğimi bulup kaptım ve başımı kabaca içeri soktum. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyordum. Bir düzene, sınırlara ve kurallara ihtiyacım vardı. Artık on altı yaşında değildim, bu kadar sorumsuz olamazdım.

"Maddie, bana bak."

"Yapamam, gitmem gerek. Duş alıp hazırlanmam ve Jamie'yi okula götürmem gerek."

"Sana yardım edeceğim, sadece yavaşla."

Uzun bacaklarını yere indirdi ve ben daha da uzaklaşarak onun nefis çıplak formuna kendimi kaptırmayı reddettim. "Yardıma ihtiyacım yok; sadece lanet pantolonumu bulmam gerekiyor."

Arkamdan ağır bir iç çekiş sesi duyuldu. "Belki yanıliyorum, ama o zaman biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Hayır, istemiyorum," diye tersledim. Kaygımı ondan çıkardığım için kendimden nefret ederek irkildim. Burada olmam onun suçu değildi. Buraya çok istekli iki bacakla gelmişim. Ama duygusal olduğumda bir savunma mekanizması olarak öfkelenme eğilimim vardı.

"aşırı tepki veriyorsun, de öyle değil mi?"

Cevap vermedim, sonunda iç çamaşırlarımı ve pantolonumu kapının yanında fark ettim ve onları almak için hücum ettim. Bu senaryonun tam da korktuğum şey olduğunu nasıl açıklayacaktım? Onu uzak tutmaya çalışmamın nedenlerinden birinin de bu olduğunu?

Tüm hayatımı başkaları için bir şeylerden vazgeçerek geçirmiştim ve birine bağımlı olma, sorumluluklarımı unutacak kadar derinlere dalma düşüncesi beni korkutuyordu.

Pantolonumu yukarı çektim, kapıya doğru yönelmişim ki bir el pazuma dolandı.

"Lanet olsun Maddie, bekle bir dakika. Giyinmeme izin ver, sana yardım edeyim."

Ona döndüm, utancımı ve gözlerimdeki yanmayı geri kırıştırdım. "Yardımaınıza ihtiyacım yok; sadece eve gitmem gerekiyor."

Sadece boxer'ını giymeye fırsat bulabilmişti ve orada durmuş kararlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Ama altında bir parça hayal kırıklığı sezdim ve kalbim burkuldu.

"Hak etmediğini biliyorum. Hiç yardım almadan dünyayı ele geçirebilirsin ve ben de kenardan izler, seni desteklerdim ama bu hak etmediğin anlamına gelmez. Kendini kabuğuna çekebilmek için bahaneler uyduruyorsun. Bunu yapma, dün gece olmamış gibi davranma."

Bir damla gözyaşı serbest kaldı ve onu öfkeyle uzaklaştırdım. Bunaldığım zaman ağlamaktan nefret ediyordum. "Dün gece gerçekten oldu ve inanılmazdı Garrett. Ama sabah okula götürmem gereken çocuğumu düşünmeden plansız bir şekilde yatıya kalacak biri olamam."

Gözyaşlarım daha hızlı düşerken bir gözyaşını daha sildim, beni öldürüyor olsa da göz temasını sürdürmek için kendimi zorladım. "Bunu yapamam; bir daha bir adamı ve bir ilişkiyi kendimin ya da çocuğumun önüne koyan kişi olamam. Özellikle de çekip gitmek için bu kadar çok nedenin varken."

Kolumdan çekerek beni kendine yaklaştırdı ve ellerini yanaklarıma koydu. "Hiçbir yere gitmiyorum Maddie. Seni istiyorum; seninle ilgili her şeyi istiyorum, iyi yanlarını, kötü yanlarını ve sinir bozucu yanlarını, hepsini istiyorum."

İnanmayarak başımı salladım. "Ya kötü yanları iyi yanlarını gölgede bırakıyorsa?"

"Yine de seni isteyeceğim."

"Böyle söylüyorsun ama iyice düşünmüyorsun. Resmiyet kazandığımız anda her şeyim yok olmayacak. Ya Aaron tekrar gelirse? Bu hayatında ihtiyacın olmayan bir dram."

Homurdandı. "İnan bana, yapmaz. Ama ben yine de seni isterim."

Kendi iyiliğim için, bu önsezili yorumu daha sonra sorgulamak üzere dosyalamaya karar verdim. "Bir de Jamie'nin sperm donörü var. Eninde sonunda mahkemeye gidip onun haklarını tekrar feshetmeye çalışmam gerekecek ve bu da daha fazla drama, para, zaman ve-"

"Yolun her adımında elini tutacağım ve hala seni isteyeceğim."

Kekeledim; adam ciddi olamazdı. *Ben* bile benim gibi biriyle çıkmak istemezdim. Haklı olduğumu kanıtlamak için daha da zorladım.

"Seninle ara sıra yatıya kalamıyorum çünkü okul ödevlerim var, hafta sonları yemeğe çıkamıyorum çünkü çalışıyorum, gezilere gidemiyorum çünkü bakmam gereken bir çocuğum var. Daha gerçek bir randevuya bile çıkmadık. Ben kız arkadaş için uygun değilim Garrett. Ben yürüyen bir felaketim."

Kıkırdadı, gözleri başparmağının yanağındaki bir damla yaşı silmesine kaydı, "Evet, öylesin."

Hıçkırdım. "O zaman neden ? Neden bunu istiyorsun? Kendinle tanıştın mı? Kelimenin tam anlamıyla herhangi biri olabilirdin."

Gözleri benimkilerle çarpıştı, sıcaklık ve yoğunluk içime bakıyordu. "Çünkü seni seviyorum."

Geriye çekildim, gözlerim sanki bana gökyüzünün peynirden yapıldığını söylemiş gibi kırpışarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sana aşığım ve aşık değilmişim gibi davranmaktan ." "Ama hislerime kapılmayacağını söylemiştin."

"Yalan söyledim." Sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi, sanki dünyamı ve tutduğum tüm uydurma gerçekleri yerle bir etmemiş gibi omuz silkti.

"Ve henüz yüksek sesle dile getirmeye hazır olmasan bile senin de bunu hissettiğini biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

Alay ederek gözlerimi kapattım. Elbette hazır değildim. Henüz bunu yatak odamın mahremiyetinde yüksek sesle dile getirememiştim bile.

"Ne yani? Hazır olmamı mı bekleyeceksin? Eşyalarımı ve hayatımı toparlamamı mı? Ne kadar uzun sürerse sürsün mü?"

"Hayır bebeğim, seni beklemeyeceğim."

Tam olarak beklediğim, uğruna çabaladığım şey olmasına rağmen, kalbim yine de durdu ve uzaklaşmaya çalışırken ciğerlerim sıkıştı.

Beni daha sıkı kavradı, parmaklarını boynumun yan tarafına geçirdi. "Beklemek, geri döneceğin umuduyla çekip gitmeni isteyerek izleyeceğimi gösterir. Bunu yapmayacağım."

Başımı arkaya yatırdı ve beni ona karşı aynı hızda durmaya zorladı. "Ama seni her yerde takip ederim bebeğim. Senin için hiç bitmeyen bir yarışta koşacağım. Mesafeyi sen belirle. Bana ne kadar izin verirsen o kadar hızlı giderim. Sana ulaşmak için koşarım, yürürüm ya da sürünürüm. Senden *asla vazgeçmeyeceğim*."

Kalbim gitmişti, göğüs kafesim bomboştu. Şu anda ayaklarımın dibinde erimiş bir su birikintisi mi yoksa Garrett Rowe'un göğsünde mi olduğundan emin değildim. Tek bildiğim artık benim olmadığıydı. Ellerimi onunkilerin üzerine koyup yüzüme doğru tuttum, "Sen delisin."

"Muhtemelen."

Güldüm, sesi kırık ve ıslaktı. Ellerimiz hâlâ yüzümü kavrarken öne doğru eğildim ve başımı göğsüne yasladım. Teninin hissini ve vücudunun dokunuşuyla hem geriliyor hem de gevşiyor gibi görünmesini içime çektim.

"Bebğim, senden sorumluluklarını unutmanı ya da beni ilk sıraya koymanı istemiyorum. İstesen bile buna izin vermem. İşte bu yüzden kafanı kışından çıkarır çıkarmaz seninle birlikte gidip yardım edeceğim."

Ürperdim, kokusunu içime çektim ve zihinsel duvarımı ya da onun deyimiyle kabuğumu analiz ettim. "Bana bunu istediğini tekrar söyle Garrett."

"Bunu istiyorum."

Ona karşı gülümsedim, iki elimle o bariyeri parça parça yıktım. "Beni istediğini söyle."

Ona bakmam için başımı arkaya yasladı ve sırttı, ateş gözbebeklerini yalıyordu. "Seni istiyorum. Eğer istersen sana her gün söyleyeceğim."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum, "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim."

Sesi alçak ve kalındı ve asla unutmak istemediğim bir şekilde dudaklarımda titreşti. Henüz o üç kelimeyi geri söylemeye hazır değildim, duvarın son parçası gevşemişti ama hâlâ yerinde duruyordu. Ama bunun için çalışmak istiyordum. Birlikte.

"Benim için hiç bitmeyen bir yarışta koşmanı istemiyorum. Bunu bekleyen bir kadın olmak istemiyorum. Sana bunu yapmayı reddediyorum."

Nefesi kesildi, elleri beni kavradı, sanki az önce ayaklarımın dibine serdiği onca şeyden sonra hâlâ ondan uzaklaşacağımdan endişe ediyordu. "Ne düşünüyorsun o zaman?"

"Belki yarı yolda buluşabiliriz."

Yirmi Altıncı Bölüm

BABAM JAMBONU BANA FIRLATTI.

Elbette bilerek yapmamıştım ama göğüslerime, elbiseme ve ayaklarıma sıçrayan leş sıvılarına bakarken niyetimin pek bir önemi yoktu.

Bir saniye önce onu tezgâhtan kaldırıyordu ve bir saniye sonra ayağı takılıp bana doğru fırlatıyordu. Daha yere değmeden diz çökmüş, yağlı - muhtemelen hala lezzetli- paketi kapmış ve yara olup olmadığını kontrol etmek istercesine çeviriyordu.

Kollarımı iki yanıma açmış, kılımı bile kıpırdatmamıştım. Seyircilerimden gelen çirkin kıkırdamalardan ve homurdanmalardan rahatsız mı olmalıydım yoksa onlarla birlikte gülmeli miydim karar vermeye çalışıyordum.

Babam benden jambona baktı, sonra tekrar bana döndü, "On saniye kuralı, değil mi?"

Birinin boğazı düğümlendi ve Layla'nın yüzünü yelpazelediğini, burnundan şarap damladığını ve annemin peçete almak için masaya koştuğunu görmek için baktım.

Arkalarında, annemlerin mutfağı ile oturma odası arasındaki açıklıktan, ağabeyim ve Jamie'nin kontrol cihazlarının üzerine eğilmiş, bir oyun üzerinde tartıştıklarını ve olanlardan tamamen habersiz olduklarını görebiliyordum.

Kollarımı indirerek nefes verdim ve yanaklarımı şişirdim. Yerde kalan yapışkan dağınıklığın üzerinden yan adımlarla geçtim ve tezgahın üzerindeki kağıt havlu rulosuna yöneldim.

"Merak etmeyin millet, ben iyiyim. Göğüslerim hala sağlam ve elbisem sadece yarı harap olmuş durumda, ancak tüm endişeleriniz için teşekkür ederim."

Birkaç çarşafı çekip çıkardım, göğsümün üzerine koydum, elimdekilerle yapabileceğimi yapmaya çalıştım. Buna çok kızamazdım; ben de gülerdim. Ancak bu elbise gerçekten de en sevdiklerimden biriydi, bu yüzden en azından yıkanabileceğini umuyordum.

"Biliyorsun, göğüslerine et atılmasını isteseydin, sorabilirdin." Bu sözler omzumun üzerinden, kulağımın bir saç teli kadar üzerinde gezinen dudaklardan fısıldanmıştı. İçimden bir ürperti geçti ve gülerken bile boynumu hafifçe eğmekten kendimi alamadım.

"Ayıptır Garrett Rowe, bir tatil yemeğindeyiz."

"Her zaman gidebiliriz ve sana başka bir akşam yemeği verebilirim." Eli aramıza girdi ve kıcımlı çimdiklediğinde çılgılımlı zar zor tuttum.

Geri uzandım ve kalçasına vurdum. "Eğer uslu durmazsan, seni akşam yemeği yemeden eve gönderirim."

"Oraya vardığında tatlı aldığım sürece sorun yok." Eğilip kahkahamı yakıcı bir öpücükle çaldı, sonra da babamın kim bilir jambonla ne yapmasına yardım etmeye gitti.

Boğazımı temizledim, elbisemin eteğini düzelttim ve etrafımda döndüm. Hem Layla hem de annem beni izliyordu, yüzlerinde eğlenerek bir gülümseme vardı ve ben anında bir domatese dönüşmüştüm.

Onları görmezden gelerek, masayı hazırlamak için son hazırlık işlerini bitirmekle meşgul oldum ve umutsuzca Garrett'ın yemek sırasında tüm müstehcen şakalarını kendine saklamasını umdum.

Garrett ve ben bir aydır görüşüyorduk ama resmi bir şey yapmamaya karar vermiştik. Birbirimizi neredeyse her gün görüyorduk ve çok çalıştığım günlerde onun yerine Jamie ile takılıyorduk.

En uzun süre ayrı kaldığımız hafta, Şükran Günü'nü annesiyle geçirmek için Sarah ve Harry ile birlikte Kaliforniya'ya uçtuğu haftaydı. Jamie ve beni de davet etmişti ama ben Jim'e tatil nöbetinde çalışacağıma söz vermişim ve reddetmek zorunda kaldım. Gittiği her gün pişmanlık duydum.

Ama yine de, ne bir etiket ne de ciddi bir bağlılık konusunda anlaşmıştık. Elbette, zavallı adam beni konuşmak için yalnız yakalamaya çalıştığında Michael'a dik dik bakmıştı. Ve tabii, ona asılmaya çalışan her kadının dilini keseceğinden de emindim, ama ne olursa olsun. Kesinlikle resmi değildik.

Ona her baktığımda kelimeler ağızımın içinde dolaşsa da onu sevdiğimi henüz söylememiştim ve o da ilk seferden beri bu duyguyu bana tekrarlamamıştı. Yine de her fırsatta onun üzerine titriyordum ve o da beni kapalı kapılar ardında kimsenin umurunda değilmiş gibi beceriyordu.

Resmi değil... hem de hiç.

Garrett, Jamie'nin yanında söylediklerine ve yaptıklarına dikkat ederdi ama başkalarının yanında beni adil bir oyun olarak görürdü. Jamie'nin son maçı sırasında beni kucağına oturtup rzgrı engellemek için vücudunu bana doladıktan sonra ailem onu bu yıl tatili bizimle geçirmesi için davet etmişti.

Tamam... Birazcık resmi davranmış olabiliriz.

Akşam yemeği hazırlıktan çok daha iyi geçmişti. Kimse bir şey fırlatmadı ya da Garrett annem ve Layla'nın bayılacağı başka yorumlar yapmadı.

şansıma, neredeyse tüm yemek boyunca kacamda tuttuğu elini grememişlerdi.

Kardeşim ve Garrett çabucak kaynaşmışlardı.  buçuk erkek gecenin büyük bir bölümünü video oyunları ve yeni çıkan filmler hakkında konuşarak geçirirken, biz hanımlar da sağlıklı miktarda şarap içtik. Hayatımda geçirdiğim en güzel akşamlardan biriydi, jambon lekesi falan.

Temizliği yeni bitirmiştik ve ben banyoya katığımda kalan yemekleri herkes için hazır kaplara koyuyorduk. Evden ayrıldığımdan beri aynaya bakmamıştım ve içimden bir ses, şarap ve Garrett'ın buklelerimle ne kadar sık oynadığını düşününce, muhtemelen berbat göründüğümü söylüyordu.

İçeri adıımıyı attım ama kapı geri açılıp neredeyse beni de içine aldığında tokmağı çevirmeyi daha yeni bitirmiştim. Geri çekildim ve içeri szlen yer açtım.

Kapıya yaslandı, arkasından kapattı ve bu sırada bana sıırttı. "Hey."

"Hey."

"Seninle burada tanışmak güzeldi." "Neredeyse yüzüme vuruyordun."

Beni vücuduna doğru sürükledi, gözleri muzip bir parıltıyla parlarken elleri kıımdan aşağı kayıyordu.

"Birden ona kadar bir ölçekte, seni bir geceliğine alıp götürmek istediğimi söylesem ne kadar romantik olurdu?"

Başımı yana eğdim, yüzümü buruşturdum, "Dört, bunu yapamayacağımıza göre, sadece benimle dalga geçmiş olursun."

"Ailenin bu akşam televizyondaki Noel filmini izlemek için Jamie'yi alıp alamayacaklarını sorduklarını söylesem ne dersin?"

Kalbim hızlandı, nabzım derimin altında gümbür gümbür atmaya başladı. Sanki bizi eşit ortaklar olarak görüyorlarmış gibi, benden değil de ondan izin istemişlerdi. Sanki benim adıma cevap vermesi için ona güvendiğimi biliyorlarmış gibi.

"Ya ben de filmi izlemek istersem?"

"Ne istersen yapabiliriz bebeğim. Ama ben sıcak çikolata içmek için bir kahve standına uğrayabileceğimizi ve ardından Noel ışıklarına bakmak için lüks mahallelerden geçebileceğimizi düşünüyordum."

İçimde keleklerden oluşan bir kaleydoskop vardı. Eğer arkamı o kadar sıkı tutmasaydı tavana doğru uçabilirdim. "Peki ya sonra?"

"Seni yanıma geri götüreceğim ve sırlıslık olman ve mutlu bir şekilde doyman için gerektiği kadar sevişeceğim." Elleri sıkılaştı ve sonra beni kaldırıp tezgâhın üzerine koydu, bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarıldı.

İri ellerini kalçalarımın dayayarak merkezime yaslandı. "Tüm bunlardan sonra, sapık eğilimlerime geri döneceğim ve sen bana kıvrılmış, sevdiğim o tatlı, mutlu iç çekişlerini yayarken uyumanı izleyeceğim."

Elim gezindi ve avucumun topuğunu kot pantolonunu zorlayan ereksiyon halindeki uzunluğa sürttüm. "Ya mutlu bir şekilde doyduğumu hissetmek için biraz daha sert bir şeye ihtiyacım varsa?"

"O zaman yandaki Layla'yı uyandırmanı engellemek için külotunu ağzına tıkarım ve seni istediğin her yerde unutulana kadar sikerim."

Vücudumun verdiği tepkiyle altıncı Büyük Göl de olabilirdim. Sözleri, bir aile toplantısında hatırlanmaması gereken bir dizi görüntüyü geri getirdi, ancak zihnim yine de iğrenç bir neşeye onlara yapıştı.

Meğer Garrett beni arkadan sikerken parmaklarını başka bir yerime batırmak gibi bir huyu varmış. Bu hareket onu umutsuz bir çılgınlığa sürüklüyordu ve bana öyle şiddetli vuruyordu ki yeni bir dil öğrendiğimden oldukça emindim. Gözlerindeki şeytani parıltıya bakılırsa, bu gece beni parmaklarıyla becermekten daha fazlası olabileceğini hissediyordum.

Kalçalarımı beline doladım, keşke çoktan evde olsaydık diye düşündüm. Parmaklarımı başının etrafında dolaştırarak yüzünü kendime doğru çektim ve

dudaklarını istedi. O da hemen yerine getirdi.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, sadece ağzına karşı "Dokuz" diyebilecek kadar uzaklaşmıştık.

Kıkırdadı, ellerinin yanlarımda dolaşmasına izin verdi, "Kahretsin, hala sadece dokuz mu? Ne yaparsan on olur?"

"Beni sevdiğini tekrar söyle."

Elleri kaburgalarımın üzerinde gezinmeye devam etti ve bana karşı gülümsedi. "Bu kolay o zaman. Seni seviyorum, tüylü çorapların ve her şeyinle."

Cevabım doğrudan göğsümden döküldü, sinir yok, ikinci kez düşünme yok, fazla düşünme yok. Duvar yoktu. O benimdi. Ve ben sadece onun olacaktım. "Ben de seni seviyorum."

Başını geriye attı ve elleri yüzümü kavramak için havaya kalktı. Göğsü bana doğru ağır bir şekilde inip kalkıyordu ve gözleri parıldayan iki ela havuza dönüşmüştü.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Garrett Rowe."

Ağzını benimkine yapıştırdı, kelimelerimi diliyle tatmaya ihtiyacı varmış gibi aramıza mühürledi. Öpücüklerin arasında konuştu, "Önce ev, sonra Noel ışıkları."

Onu geri iterek kıkırdadım. "İkimiz de biliyoruz ki önce eve gidersek bir daha asla ışıkları göremeyeceğiz."

Evimiz. Çünkü öyle bir yerdi, *evimiz*. Eşyalarımız bir duvarla ayrılmış olabilirdi ama bu sadece bir duvardı. Onların yolumuza çıkmasına izin vermedik.

"Lanet olsun," diye inledi, tezgahdan inmeme yardım etti ve kendini yeniden ayarladı. Elini kapı koluna koyarken hafifçe acı çekiyor gibi görünüyordu. "Beş dakika içinde arabamda buluşalım, yoksa seni bulmaya gelirim."

"Söz mü?"

Sırıttı, "Geri sayım çoktan başladı, küçük anne. Sana kaçmanı öneririm."

Hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

Sonsöz

ÖNE DOĞRU SAVRULARAK, OMURGAMI KIVIRDIM VE BOŞUNA YUVARLANMAYA ÇALIŞTIM.

oturma pozisyonu. Başaramadım, karnımdaki yuvarlak ağırlık fazla geldiğinde yatağa geri düştüm. Bir küfür savurarak tekrar denedim.

"Cidden Garrett, çok fena işemem lazım, çekil!"

Güldü, başını gövdemın üzerine koyduğu yerden bir gamzesi bana bakıyordu. Kollarını bana daha sıkı sardı ve dönerek yüzünü kucağıma doğru yaklaştırdı.

"Üzerimden kalkmadığın için bu yatağı ıslatırsam, bir köpek gibi burnunu sürteceğim."

Kalçamı şakacı bir şekilde ısırdı ve ben ona vurunca daha sert kıkırdadı. "Buluşmalarımızda şarap tüketimini azaltmayı öğrenirsen gecenin yarısını mesaneni boşaltarak geçirmezsin."

Bu kez başını ittim, bacaklarımı tekmeleyip cırparak ağırlığının altından kurtardım. Kolları mengeneye dönüşmeden önce bir ayak kadar ilerleyebildim ve beni de yanına alarak yuvarlandı. Yatağımızın ortasında durarak beni altına sıkıştırdı, ağırlığının bir kısmını hissetmeme izin verdi ama büyük kısmını üzerimde tuttu.

Bir el yanımdan aşağı kaydı, bacaklarımdan birine dolandı ve beline sardı. "Biliyorsun, dolu bir mesane zevki artırabilir."

Burnumu kıvırdım ve avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Bu gerçekten doğru mu?"

"Bunu öğrenmek için en iyi konumda olduğumuzu hissediyorum." Kalçalarını döndürerek benden bir inilti çıkardı.

"Garrett."

"Maddie." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Adam bir yılı aşkın süredir benim olmuştı ve birlikte olduğumuz her gün kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatamam. Teknik olarak hala yan komşumuzdu ama her gece benim yatağında uyuduğu için bunu bilemezsiniz. Buna aldırmadım. Ona asla doyamazdım.

Ona aylar önce olduğu gibi sırılsıklam aşkıttım. Bana gündüzleri bir kraliçe, geceleri ise kendi kişisel fahişesi gibi davranıyordu ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ama beni hemen bırakmazsa onu ayağından bıçaklayacağım.

"Eğer üzerimden kalkmazsan zevkin ne olduğunu hatırlamayacaksın."

Kalçalarını bir kez daha salladı, bu kez daha sertti, "Bebeğim, görmek isterim-"

Yatak odamın kapısı üç kez hızlıca vuruldu, "Anne, Layla geldi. Dışarıda bekliyor ve bizi götürmek istiyorsa acele etmemizi söyledi."

"Geliyoruz, dostum!" Garrett'in kolunun alt tarafını çimdikledim, "Uçağımızı kaçıracağız, seni koca kıçlı mağara adamı."

"Eğer yaparsak bir tane daha olacak. Ailem bekleyebilir." Kolunu kaldırdı, yüzümün yan tarafını kavradı ve başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, "Gergin misin?" diye fısıldadı.

"Üstüme işemek hakkında mı? Evet."

Kulak mememi çekiştirdi, "Bu gece annemle buluşmam hakkında."

Başımı eğdim ve gözlerimin yüzünde, gölgeli çenesinin sert kesiminden saçlarının karanlık dağınıklığına kadar dolaşmasına izin verdim. "Pek sayılmaz. Benden hoşlanmanı sağladım. Daha ne kadar zor olabilir ki?"

Gülümsedi, sonunda beni itti ve kalkmama yardım etti. "Seni çok sevecek. Şimdi bizi geç bırakmadan önce git işe," dedi ve kıcıma bir şaplak attı.

Banyoya girdiğimde hâlâ ters ters bakıyordum. Adam beni çıldırtıyordu, kesinlikle delirtiyordu. Ama her anını seviyordum çünkü deli olsun olmasın, Jamie ve benim ihtiyacımız olan her şey oydu.

Garrett'tan önceki hayatım mükemmel değildi ama bunu kabullenmeye başlamıştım ve onun yardımıyla geçmişimin kendimi ve geleceğimi nasıl gördüğümü etkilemesine izin vermeyi nihayet bırakmıştım. Hayat mükemmel olmak zorunda değildi. Bir mum önce yanmadan şeklini değiştiremezdi. Geçmişim olmasaydı sahip olduklarıma sahip olamaz, olduğum kişi olamazdım.

Neredeyse on yıldır anneydim ve evet, bu yılların sekizi gerçekten çok zordu, ama sekiz yılın büyük plan içinde ne önemi vardı ki? Garrett'la altmış güzel yıl geçirmem anlamına gelecekse yirmi zor yılı bile kabul ederdim.

Kalbimi ona verme riskini aldığım o Noel'i düşünerek ellerimi yıkadım. O zamandan beri çok şey olmuştu. *Yüksek dereceyle* mezun olmuş, bir gençlik ıslah evinde kabul koordinatörü olarak işe girmiş ve diğer tüm işlerden ayrılmıştım. Hâlâ genç annelere yardım etme hayalim vardı ama hayatı adım adım yaşıyordum.

Artık telefonum çaldığında donup kalmıyordum, kim arıyor olabilir diye endişelenmiyordum. Rob gibi biri beni gafil avlar mı köşeleri kontrol etmiyordum. Haftanın yedi günü çalışmıyordum, gece yarısına kadar ders çalışmıyordum, Jamie'nin etkinliklerini kaçırmıyordum ve erkek arkadaşına ruhumu açmaktan çekinmiyordum.

Hâlâ geçmişim yüzünden beni yargılayan insanlar vardı, özellikle Jamie'nin boyu bana yettiği için ve okuldaki anneler Garrett onları ne kadar tehdit ederse etsin beni asla sevmeyeceklerdi, ama umursamama konusunda daha iyiydim. Küçük ailem mutluydu ve önemli olan tek şey de buydu.

Sonsuza dek mutlu olmak her zaman hamilelik ve elmas bir yüzük anlamına gelmiyordu. Bazen haftada sadece kırk saat çalışmak ve bir yetişkin ve bir kadın olarak kim olduğumu keşfetmek anlamına da geliyordu. Bir anne ve arkadaş olarak kim olduğumun dışında *Madison* olarak kim olduğumu.

Ve ben bunu sorun etmedim. İyiden de öte.

Bavulumda sakladığım tungsten alyans farklı bir şey söylese bile.

Oturma odama doğru yürürken koridorun ağzında durakladım ve çocuklarımın valizleri kapıya doğru sürükleyişini izledim. Jamie'nin yüzü aydınlanırken Garrett'ın söylediği bir şeye göğsünden kahkahalar fışkırıyordu. Hayatımın uzanıp Jamie'nin saçlarını karıştırdıktan sonra bana bakıp göz kırptı.

Sonsuza dek mutlu olmak için bir yüzüğe ihtiyacım olmayabilirdi ama Garrett Rowe'a ihtiyacım vardı ve bu gece bunu bildiğinden emin olacaktım.

Bölüm Onsekiz 1/2

Garrett

MADISON'IN GÜR, PEMBE DUDAKLARI ŞİŞEMİN BOYNUNA DOLANDI, Başını geriye attı ve sıvının beni cehenneme çekmek için gönderilmiş lanet bir siren gibi boğazından aşağı akmasına izin verdi.

Şişenin ağzını mükemmel bir şekilde kapatan dudaklarına baktım, parmaklarının tabanı sıkıca kavrayışına baktım ve ürperdim. Sikimi yutarken muhteşem görünüyordu.

Bacakları üzerimde duruyordu, benimkilere değmesine bir santim ya da daha az kalmıştı. Bana ne yaptığını tam olarak hissedebilmesi için kalçalarını kavrama ve kışını kucağıma yaslama dürtüsü dayanamayacağım kadar fazlaydı. Ellerimi kaldırdım, düşüncesiyle güneye daha fazla kan aktı-

Riiing. Riiing. Riiing.

İnledim, başımı yastıktan kaldırdım ve gözlerimi kısarak beni uykumdan çekmeye cüret eden küçük cihaza baktım. Yanındaki saate baktım ve küfrederek başımı çevirdim. Bu saatte arayan her kimse bekleyebilirdi.

Bilincimin diğer tarafında beni bekleyen şey -daha doğrusu kim- uyandığımdan daha uyanma riskini göze alamayacak kadar cazipti. Aralıksız çınlama sona erdiğinde, kendimi yeniden ayarladım ve sadece hemen yeniden başlaması için iç çektim.

Sırt üstü uzandım ve elimi yan masaya vurarak telefonumu aradım. Telefonu çekiştirdim ve şarj kablusunun sert bir *gümbürtüyle* yere düşmesine izin verdim. Eğer bu Sarah'dan gelen sarhoş bir arama olsaydı, arabasına lanet bir yılın koyardım.

Arayanın kimliği: *Maddie*

Oturur pozisyona geçtim, cevaplama düğmesine basmadan önce bile nabzım hızlanmıştı. Maddie'nin geç saatlere kadar ders çalışması alışılmadık bir durum değildi ama beni daha önce hiç aramamıştı. Telefonu kulağıma götürdüğümde sadece bu gerçek bile beni paniğe sürüklemişti.

"Maddie?"

"Garrett!" Ses kırıldı ve adımın sonunda daha yüksek bir perdeye ulaştı.

"Jamie? Sen misin?"

"Garrett, o burada! O burada ve kızgın ve ben korkuyorum."

Yorganı kucağımdan attım, ayaklarımı yere indirip doğrulmak için döndüm, "Jamie, sakın ol. Kim var orada? Annen nerede?"

"*O elinde!* Lütfen Garrett, ona zarar verecek, ona zarar vermesine izin verme. Hayır, , hayır, şimdi bağırıyor. *Lütfen, Garrett!*"

Dünya durdu. Hareket ettiğimde her his, her duyum, her düşünce zaman içinde dondu. Kendimi odamdan dışarı fırlatırken omzumun duvara çarptığını hissetmedim. Verandadan atladığımda çıplak tenime değen havanın ısırığını ya da koşarken ayaklarıma batan gevşek çakılları hissetmedim.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona ulaşmak ve iyi olduğundan emin olmak. Bir şey çarptığında ve kalbim göğsümü terk ettiğinde merdivenleri zar zor çıkmıştım. Boğazıma doğru fırladı ve boş bir tuvaldeki kan gibi aramızdaki kapıya sıçradı.

Ayağımı tahtaya vurup ruhumdan akan tüm çaresizlikle kapıyı tekmeleyerek açarken yumruğum kapının tokmağına dolandı.

Sağ tarafımdaki hareket dikkatimi çekti ve gözlerim önümdeki manzaraya kilitlendiğinde damarlarım buza dönüştü. Daha önce bir kez karşılaştığım kızıl saçlı, sopa gibi adam evlerinde duruyordu. Maddie'nin karısı olduğunu söylerken yüzüme bakıp alay eden aynı adam. ekmecesindeki her acı kaydının sebebi olan adam.

Aaron lanet olası Walsh ve şu anda eli Maddie'nin enesindeydi.

Benim Maddie'm.

zerinde pijamaları vardı, kazağı omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Kalın bukleleri vahşi ve evcilleşmemişti, yüzünü ereveliyor ve geniş kahverengi gözlerini vurguluyordu.

Onu öldürecektim.

Bok parçası patladı, ama tek kelime bile almadım. Tek gördüğüm, tek duyduğum lanet olası kırmızıydı. Bayrağın peşindeki bir boğa gibi üzerine atıldım. Burnunun yumruğumun altında çıtırdaması hayatımın en tatmin edici anlarından biriydi, kovalamaya devam etmek istediğim lanet bir yüksekti. Kadına yaptığını bildiğim her şeyi ona da yapmak istiyordum. Onu yalvartmak istiyordum.

Onu yerden kaldırdım, yumruğumu yüzüne ikinci kez indirdim, ama arkamdan gelen bir ses dar gözlü görüşümü delip geçti. Cehennemin derinliklerinden bana ulaşan bir ses. Başımı çevirip ona baktığımda koridorda duran Jamie'yi gördüm ve hemen baygın adamı yere bıraktım.

"İyi misin, J-man?"

Başını salladı ama hareket etmedi.

"Seninle gurur duyuyorum." Ben de duydum. Beni araması büyük cesaret isterdi ve annesine yardım edememenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Bu çocuk bir gün çok iyi bir adam olacaktı.

Sözlerim karşısında yüzü gevşedi ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Kollarımı adamın omuzlarının altından kısıp Aaron Walsh'u kapıya doğru sürükledim.

"Ne yapıyorsun sen? Garrett!"

İçimdeki kararlılığın her zerresini harcadım ama sesini duymazdan gelerek verandadan aşağı inmeye devam ettim. Şu anda onu göremezdim, aramızda bu şerefsizin vücudu varken olmazdı.

Beni takip etti, ben onun bedenini arka koltuğuma iterken seslenmeye devam etti. Dayanamadım, sesindeki o lanet umutsuzluğa dayanamadım. Daha bir sonraki sözlerini söylemeden önce özür dilemek üzere olduğunu biliyordum ve bu beni parçaladı.

Başımı Nova'ya yasladım ve derin bir nefes aldım. "Orada durup beni onunla kıyaslama Maddie. Ben o değilim."

"Neden bahsediyorsun, ben değilim!"

En kötüsü de bunu gerçekten görememesiydi. Erkeklerle baktığı kırık merceği göremiyordu. Çiziklere ve çatlaklara o kadar alışmıştı ki; net bir görüşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

Bu düşünce beni daha da öfkeliyordu ve ona sözlü oklarla saldırdım çünkü bunu düzeltmek istiyordum. *Onu* düzeltmek değil, ona yapılmış olan her şeyi düzeltmek istiyordum ama yapamıyordum.

"Bu bulaşık makinemi tamir etmekten ya da çitlerimi temizlemekten biraz daha fazlası Garrett. Arabanın arkasında bir ceset var ve belli ki bana kızgınsın. Yüzüme bile bakmıyorsun."

Tanrım, bu kadını boğazlayacaktım. Aracımı ittim ve ona doğru ilerleyerek vücudumu sıkıca onunkine bastırdım. Parmaklarımı saçlarına doladım, başını geriye ittim ve bu hareketin içgüdülerimi nasıl harekete geçirdiğini görmezden geldim. Arabamdaki bu adam müsveddesini dövmek, sonra da Maddie'yi eve götürüp onun varlığını unutana kadar becermek istiyordum.

Ona tam olarak nerede durduğumu ve bir an daha ona bakarsam neler olacağını söyleyerek kalbimi onun için daha fazla parçaladım. Ellerini göğsüme koyarak karşılık verdiğinde neredeyse sarsılacaktım ama pes etmedim.

"O bok parçası bana bir kol mesafesinde olduğu sürece sana bakmaya devam edemem, yoksa bu gecenin hikayesi tamamen farklı bir sonla bitecek."

Ondan sonraki ilk sözleri eski sevgilisini sormak olunca bir hırıltı yutarak geri çekildim.

"O seni ilgilendirmez," diye tersledim. Ve onu garaj yolunda öylece bırakarak oradan uzaklaştım. Ne yapacağımı çok iyi biliyordum ve bunu çıplak yapmayacağımdan da emindim.

Hava neredeyse zifiri karanlıktı, parkın etrafındaki ağaçların fazlalığı doğal ay ışığının çoğunun içeri sızmasını engelliyordu. Hedefime mümkün olduğunca yakın bir yere park ettim, toprak yol tek ve donuk bir ışık direği tarafından aydınlatılıyordu.

Bardak tutucumdan yarısı boşalmış bir su şişesi alarak dışarı çıktım, arka cebime soktum ve koltuğumu ileri ittim. Arka koltuğuma yayılmış yüzükoyun yatan adama baktım, en azından yolculuk sırasında kusmamış olmasına şükrettim.

Onu görmek bile beni yeniden öfkelenlendirmişti ve keşke bir sigaram olsaydı diye düşündüm. Jamie'nin yan komşum olduğunu öğrendiğimde sigarayı bırakmışım ve bu seçimimden pişmanlık duymuyordum ama böyle anlar sigarayı bırakmayı daha da zorlaştırıyordu.

Eğildim, telefonunu bulana kadar ceplerini karıştırdım ve onu da cebime attım. Sonra onu dışarı çektim, hiç de nazikçe değil.

Vücudu asfalta düştüğünde homurdandı ama ben onu patikaya doğru birkaç metre çekene kadar uyanmaya başlamadı.

"Biliyorsun," dedim, yapının yanında durup pantolonunu çıkarırken sakince konuşarak. "Anlamadım. Maddie bana ona yaşattıklarını anlattığında. Bir erkeğin birini aşağılamaktan ve incitmekten nasıl zevk alabileceğini anlayamadım."

Gömleğinin eteklerini kavradım, yukarı ve başının üzerine doğru yırttım. Kolları şiddetle büküldü ve ani hareket yüzünden omuzlarından biri fırladı. Küfretti, tekme atıp kaval kemiğime vururken kelimeleri bulanıklaştı ama umurumda değildi.

Acıyı memnuniyetle karşıladım, bu bok parçasından gelen en küçük acı ısırığını bile memnuniyetle karşıladım çünkü Maddie daha kötüsüne katlanmıştı. Daha kötüsünden kurtulmuştu. Daha kötüsünden büyüdü.

Kalın saçlarını bir avuç tuttum, onu kendi hizama çektim ve boş gözlerle ona baktım. "O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum," dedim ve başının yan tarafını yanımdaki kir sıçramış mavi duvara vurdum.

Bağırdı, yere düştü ve çıplak bacaklarına ve ellerine sıvı safra kustu. Uzaklaştım, kapıyı açtım ve bir taşla destekledim. Sonra kusmuktan sırlıklam olmuş bacak kıllarının tenine yapıştığı yerlerden kaçınarak ayak bileklerini yakaladım.

Bu noktada bilinci zar zor yerine geliyordu. Dirseklerimi plastik duvarlara vurarak ve dangalağın ayaklarını deliğe sokarken bir şey gıcırdayınca öğürme isteğimi bastırarak, gevşek bedenini portatif tuvaletin içine doğru ittim ve manevra yaptım. Vücudunun üst kısmını yana yatırdım, başı arka duvara yaslanmıştı.

Cebimdeki su şişesini çıkardım, kapağını kucağına fırlattım ve soğuk sıvıyı yüzüne döktüm. Nefes nefese kaldı, fışkırdı ve yanağını duvara çarptı.

Boş şişeyi yere bırakarak diğer cebimden iki telefonumuzu da çıkardım. Her ikisinin de kamerasını açtım ve eğildiğimde yüzünün videolarını kopyalamaya başladım. Konuşmadan önce en azından yarı yarıya bana odaklandığından emin olmak için bekledim.

"Aaron Walsh, bu senin tek uyarın. Elimde eski eşinize fiziksel ve duygusal tacizde bulunduğunuza dair hem yazılı hem de fotoğraflı belgeler var.

Karısı Madison. Kapsamlı ve grafiksel."

Azı dişlerimi birbirine geçirdim ve o sayfalar hafızamda tekrar tekrar dönerken yüzüne bir yumruk daha atma arzusuyla savaştım. Çürükler, tehditler, korku. Lanet olsun, her düşündüğümde beni öldürmeseydi.

"Eğer onu bir daha aklına getirirsen, bu gece yapacaklarımın yanında bir öğrenci evi şakası gibi kalacak. Eğer onun evine dönersen, ondan daha kalın tıbbi kayıtlara sahip olacaksın. Ve eğer ona bir daha elini sürersen, hastaneye bile gidemezsin."

Videoları kapattım, telefonumu cebime geri soktum ve onunkini yanına fırlattım, kapalı alanda plastiğe çarpmasının yankısı yüksekti. "Beni anlıyor musun?"

"Duyuyorum... Seni duyuyorum, dostum." Kelimeleri şişmiş dudaklarının arasından mırıldandı ve bir yanımdan zevk aldı. Maddie'nin yüzünü kavrayan lanet olası elini gördüğüm anda canlanan parçam.

"Ben bunu sormadım," dedim kolunu tutup bükerek. "Dedim ki, beni anlıyor musun?"

"Tanrım! Anlıyorum."

Onu serbest bıraktım, parmak eklemlerimdeki kan lekesini kotuma sürdüm, bu pislikten kurtulmaya hazırdım. Eve gitmek ve lanet olası kalbimi çalmaya niyetli olan küçük aileyi kontrol etmek istiyordum.

"Madison Hartland senin için var değil. Hiç olmadı ve olmayacak. O hiçbir zaman senin olmadı."

Ve sonra yumruğum tekrar yüzüyle buluştu.

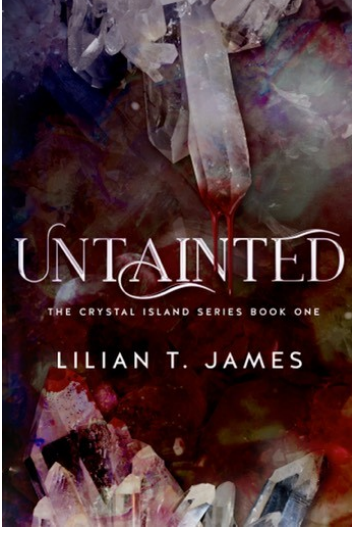

Yazar Hakkında

Lilian T. James, bitirene kadar Kansas'ın küçük bir kasabasında doğup büyüdü. Doğu kıyısındaki bir üniversiteye kayıt yaptırarak oğluyla birlikte oraya taşındı ve Ceza Adaleti, Sosyal Hizmet, Psikoloji ve Sosyoloji alanlarında dereceler aldı. Mezun olduktan sonra kocasıyla tanıştı ve 2022'de Kansas'a geri yerleşmeden önce birkaç yıllığına batı kıyısına taşındı. Üç çocuğu, bir minyatür dachshund'u var ve hayatı boyunca hevesli bir fantezi ve romantizm okuyucusu oldu. Lilian nihayet otuz yaşında ilk romanı Lekesiz'i yayınlayabildi ve durmaya niyeti yok.

Lilian T. James tarafından da yazılmıştır.

Vera'nın oldukça yetenekli olduğu birkaç şey vardı. Kılıç kullanmak ve insan gibi davranmak bunlardan ikisiydi. Kurallara uymak ve öfkelerini kontrol etmek ise öyle değildi.

Matherin İmparatorluğu'nun kalbinde büyüyen Vera, hayatının çoğunu ne olduğunu ve neler yapabileceğini saklamak zorunda kalarak geçirdi. Ta ki bir gün, Veliht Prens'i takip ettiğini gördüğü tuhaf bir erkekle aptalca yüzleşene kadar.

Tartışma planlandığı gibi gitmemekle kalmaz, erkek kadının, halkının hayati derecede ihtiyaç duyduğu bir güce sahip olduğunu iddia eder.

Eve dönmek için çaresizdir ve onsuz gitmeyi reddeder.

Kalmak ona hiç sahip olmayı düşünmediği bir hayat verebilirdi ama gitmek ona geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmek için tek şansı sağlayabilirdi.

Kendisi hakkında daha fazla cevap buldukça, daha fazla soru ortaya çıkmaktadır ve hiçbir şey birbirini tutmamaktadır. Vera sadece hayatıyla değil, içindeki kadim güçle de ne yapacağına karar vermek zorundadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.